

MADE IN USA

13

ЧЕРИ АРГАЙН

**СВЕТЪТ Е ПЪЛЕН
С ХУБАВИ ЖЕНИ**

ЧЕРИЛ АРГАЙЛ СВЕТЪТ Е ПЪЛЕН С ХУБАВИ ЖЕНИ

Превод: Детелин Гинчев

chitanka.info

След бедно и сиротно детство щастието се усмивва на Мариза — тя наследява малък хотелски комплекс. Неочаквано известие от адвокатата обаче помрачава радостта и обърква плановете ѝ за бъдещето.

Оказва се, че дядл от хотела притежава и Тод Лоурънс — известен журналист и писател.

На пръв поглед проблемите като че ли са неразрешими, но провидението си знае работата. Какво друго би могло да се случи на красива млада жена и чаровен мъж, освен една голяма любов...

I

— Питам се, защо ли иска да се срещнем? — Ема Бренер погледна към племенницата си. Лицето ѝ имаше загрижено изражение, пръстите ѝ нервно барабанаха по масата. — Мислиш ли, че има връзка с оня тип от данъчното?

Мариза Бренер поклати отрицателно глава и потисна усмивката си, забелязвайки гневния поглед на леля си. През последните няколко месеца антипатията на Ема към всякакъв род чиновници се бе увеличила неимоверно.

— За бога, лельо, сигурно се касае пак за някакви книжа, които трябва да подпишем. Не се ядосвай без нужда.

Мариза ѝ подаде чаша чай и наля една и на себе си, преди да седне на масата срещу нея.

— Книжа! Откакто наследихме тези сграда, непрекъснато се занимаваме с подписване на някакви книжа. Няма ли край? — Ема постави чашата пред себе си и така силно удари по масата с двете си ръце, че лъжичките затракаха, а каната с чая подскочи и едва не се разплиска.

Изненадана донякъде от обстоятелството, че леля ѝ беше на път съвсем сериозно да се разяри, Мариза успокояващо я потупа по ръката.

— Не се вълнувай, лельо Ема. Сигурна съм, че е дреболия. Мистър Бийл е добър адвокат. Дори да има някакъв проблем, той ще знае как трябва да го разрешим.

Ема смутено се усмихна и взе чая си.

— Наистина, реакцията ми беше малко попресилена — каза тя, свивайки рамене. — Не е задължително всеки път, когато те потърси адвокат, да очакваш непременно нещо неприятно, нали така?

Мариза кимна, макар да имаше неясното предчувствие, че този път телефонното обаждане на мистър Бийл не вещаеше нищо добро. Гласът му звучеше някак несигурно. Не загрижено, по-скоро неуверено. Питър Бийл не беше човек, който лесно може да бъде

изваден от равновесие. Точно затова тя бе усетила студени тръпки по гърба си, когато долови в гласа му колебливи нотки.

— Все пак ние сме единствените живи роднини на Дезмънд — рече Ема замислено. — Не вярвам, че може да се появи някой, който да предяви претенции към наследството.

— Да се надяваме. Като си помисля колко пари хвърлихме, ужасява ме мисълта за нови наследници — простена Мариза.

Те бяха дошли тук преди половин година, зарадвани от неочаквано наследство от един почти забравен роднина. Но още при първия поглед върху сградата бяха готови да поемат обратно към „Хийтроу“. Хотелът представляваше една развалина. Пясъчната алея и зелените площи бяха обрасли в бурени, навсякъде се валяха отпадъци. Храстите и тревата не бяха подрязвани дълго време, а самата сграда правеше впечатление, като че ли всеки миг ще се срути. Стъклата на четири от прозорците бяха счупени, някои от стъпалата към верандата липсваха, а черният лак на входната врата отдавна се бе олющил. Вътре беше още по-лошо. Стаите се нуждаеха от нови килими и тапети. Трябваше да се подменят всички завеси, а мебелите плачеха за основен ремонт. Старите тапицерии също трябваше да бъдат сменени.

Мариза и Ема прекараха много дни, лазейки на колене, за да лъснат всичко. Водиха упорита борба с мръсотията, натрупвала се в продължение на двадесет години. Най-сетне усилията им се увенчаха с успех и те станаха собственици на един малък приветлив хотел в Лестършиър.

Двете жени доизпиха мълчаливо чая си. Никоя от тях не искаше да тревожи другата, като продължи да говори за сутрешното обаждање на адвокатата, дало повод за настоящите им опасения.

— Иди да си вършиш спокойно работата — каза Ема, като стана и започна да прибира на таблата чаения сервиз. — Ще те извикам навреме за тръгването, за да можеш да се приготвиш. Трябва да бъдем в Кетеринг чак в три часа.

Мариза признателно ѝ се усмихна и заизкачва малкото стъпала, които водеха към ателието ѝ. По-рано то беше част от таванското помещение. Бяха отворили един огромен прозорец в покрива, за да влиза колкото се може повече светлина. Стените бяха боядисани в бяло, което правеше ателието още по-светло и по-просторно.

Макар че преграждането му бе струвало цяло състояние и почти бе стопило ограничения й капитал, Мариза беше доволна, че послушала леля си. Ема бе настояла тя на всяка цена да продължи да се занимава с рисуване и още на втората седмица след пристигането им бе наредила да се извърши преустройство на тавана.

Мариза се приближи до статива и седна върху високия стол. През следващите няколко часа цялото й внимание щеше да бъде насочено към това, да нанася прецизни щрихи с четката върху платното пред себе си.

— Пътуването с кола тук е точно толкова отвратително, колкото и в препълнения Лос Анджелис — измърмори Мариза.

— Ти просто не си свикнала още с лявото движение в Англия — отговори Ема. Навлизаха вече в покрайнините на Кетеринг. — С малко повече тренинг ще можеш да летиш и тук по тези улици така, като че ли се намиращ на магистралата за Сан Диего.

— Ама че перспектива — усъмни се Мариза. — Оглеждай се за свободно място за паркиране.

Никъде наоколо обаче нямаше свободно място и те бяха принудени да спрат на един паркинг, доста отдалечен от адвокатската кантора, затова трябваше да побързат, ако не искаха да закъснеят за предварително уговорения час.

Канцеларията на адвоката се намиреше на най-горния етаж на една стара, но елегантна тухлена постройка. Мариза почувства облекчение, когато затвори зад себе си входната врата. Въпреки дебелата блуза и тежкия вълнен пуловер, с които беше облечена, в този ясен и мразовит есенен ден тя зъзнеше от студ. Пое си дълбоко дъх и натисна копчето на асансьора. Избягваше да поглежда леля си, защото знаеше, че по лицето й можеше да се чете по-лесно, отколкото в сутрешния вестник. А не искаше в никакъв случай Ема да забележи, колко е смутена от думите на адвоката на чичо й Дезмънд.

„Важно е“ — беше казал той. Питър Бийл никога не драматизираше и не преувеличаваше значението на нещата, по-скоро обратното. Затова Мариза си беше дала сметка, че е не просто „важно“ — нещо в гласа му й подсказваше, че беше крайно наложително.

В приемната на кантората ги посрещна любезно усмихнатата секретарка на адвоката и те веднага бяха въведени в офиса му, който излъчваше семпла изисканост.

— Благодаря ви, че можахте да дойдете толкова бързо — Питър посочи към две черни кожени кресла със странични облегалки за главата, които стояха пред импозантното му писалище. — Моля седнете. Вече поръчах чай.

Той беше висок, слаб, с гъста тъмна коса, която по слепоочията му сивееше в точно необходимата степен. Дори и адвокат от някое холивудско студио не би могъл да изглежда по-перфектно от него.

В качеството си на адвокат на Дезмънд Фримънт, Питър се бе заел да се разпорежи с наследството му и бе направил всичко, което зависеше от него, за да улесни преселването на Ема и Мариза от Съединените щати в Англия. Двете му бяха много благодарни за това, че им оказваше всячески помощ при адаптирането им в новото за тях обкръжение.

Питър Бийл седна зад писалището и замислено се вгледа в посетителките си. Явно не се чувстваха добре. Мариза седеше изправена като свещ в креслото със събрани крака и скръстени върху скута ръце. Пръстите на Ема нервно мачкаха краищата на полата ѝ. Той се изкашля.

— Предполагам, че се питате, защо поисках да се срещнем — говореше бавно и отмерено, претегляйки всяка дума.

Ема кимна почти незабележимо, лицето на Мариза не помръдна.

— За съжаление, става дума за хотела — продължи спокойно той.

Двете жени напрегнато го гледаха, очаквайки със свити сърца обясненията му. Питър въздъхна.

— Много съжалявам, но вашият чичо е направил нещо, за което не ме е уведомил. То има пряка връзка с правото ви на собственост върху хотела.

Очите на Мариза широко се разтвориха, тя шумно издиша въздуха от гърдите си и тялото ѝ безволно се отпусна. Знаеше си, че е много сериозна. Хубавият сън свършваше.

Лицето на Ема стана въсечно бледо. Питър бързо се изправи, боейки се, че тя ще припадне. Ема вдигна ръка, за да покаже, че няма такава опасност и успя да прошепне:

— За бога, за какво говорите?

— Моля ви, Ема, не се вълнувайте. Все пак не е катастрофа. Вие ще запазите хотела — или най-малкото поне половината от него.

— Половината ли? Какво означава това? Как така половината? — гневно избухна Мариза и се приведе напред, като че ли искаше да се нахвърли върху адвоката.

Ема хвана ръката на племенницата си и зачака Питър да продължи.

— Както казах, много съжалявам. Но ако ми позволите, по-добре да започна отначало — той погледна твърдо двете в очите. Мариза се отпусна назад в облегалката на креслото, а Ема видимо омекна под нетърпящия му възражение поглед. Питър искаше да ги принуди да замълчат и да го изслушат.

— Тъй като вие двете не знаете почти нищо за Дезмънд Фримънт, налага се едно малко отклонение. Навремето Дезмънд и неговата съпруга откриха заедно „Трите пера“. Използваха го като частен пансион и се справяха доста добре — поне нямаха дългове. През последните двадесет години обаче, след смъртта на жена си, Дезмънд не вложи в него нито пени повече. Даваше стаи само на неколцина стари постоянни клиенти, които от години ходеха при него и това му стигаше да посреща насъщните си нужди. Но по някакви неизвестни на мен причини няколко месеца преди смъртта си той се е нуждаел от една значителна сума пари в брой — Питър спря за миг и си пое въздух. — Дезмънд Фримънт получил тази сума. Било е частен заем и като гаранция той заложил половината от собствеността си. Човекът, от когото е заел парите, притежава подписан от вашия чичо документ, който го прави собственик на половината от хотела в случай, че парите не му бъдат върнати.

На Мариза ѝ се струваше, че сънува лош сън, от който всеки миг щеше да се събуди. Очертанията на стаята се сливаха пред очите ѝ. Дишането дори ѝ причиняваше болка. Полузамаяна чу, че Ема нещо говори.

— Защо никой не е знаел нищо за това? Защо не сте бил наясно по този въпрос?

Питър въздъхна.

— Дезмънд никога не ми е споменавал нещо подобно. Научих го едва вчера от адвоката на човека, който му е заел парите. Освен това,

никъде сред документите му нямаше ни най-малък намек за такъв заем. Нямам представа защо Дезмънд се е нуждаел от тези пари. Както казах вече, когато разбрах всичко това, беше прекалено късно да го питам — известно ви е, че е мъртъв отпреди повече от половин година — той погледна към Ема.

— Какви непосредствени последствия ще има това за нас? — попита тя. Беше възвърнала вече самообладанието си, защото животът често я бе поставял в такива неприятни ситуации.

— Това означава — каза Питър — че ви принадлежи половината от хотела. Другата половина е на Тод Лоурънс, ако, разбира се, не я купите от него.

Мариза трепна. Питър много добре знаеше, че средствата им бяха изчерпани, и това, което казваше, беше чиста куртоазия. Тя се насили да се съсредоточи върху разговора.

— Мистър Лоурънс е журналист. През последните месеци той беше в Канада и едва при завръщането си преди две седмици е научил за смъртта на Дезмънд. Аз си позволих да го поканя на разговор. Считам, че този проблем трябва да се изясни, колкото е възможно по-скоро.

— Как му беше името? — попита Ема.

— Лоурънс. Тод Лоурънс. Всеки момент ще пристигне. Той беше изненадан от всичко това не по-малко от вас.

— Познавате ли го? — Мариза успя най-сетне да намери гласа си.

— Да — кимна Питър. — Той е почтен и разумен човек. Мисля, че ще успеем да намерим задоволяващо и двете страни разрешение на въпроса...

— Задоволително разрешение? — прекъсна го тя. — Шегувате ли се? Ние в никакъв случай не можем да се издължим на този човек, а още по-малко бихме могли да приемем нов партньор, тъй като тогава приходите ни няма да бъдат достатъчни за едно нормално съществуване.

— Моля те, Мариза — намеси се успокояващо Ема. — Мистър Бийл се опитва да ни помогне. Остави го да се изкаже!

— Извинете ме — измърмори Мариза. „По дяволите — мислеше си тя — Що за неразбория!“ Та те нямаха избор. Трябваше да изслушат Питър и вероятно да приемат предложението му.

Всичко е било напразно! Обзе я безпомощен гняв, когато си спомни за времето, когато работеше като домашна прислужница, за да може да плаща таксата си за курсовете по рисуване. Ами Ема? Четиринадесет години бе работила като служителка в една трудова борса без никакви изгледи за повишение. Двете бяха решили, че най-сетне тук в Англия ще могат да заживеят достойно — така, както винаги би им се искало. Бяха се надявали, че ще бъдат сами на себе си господари. А сега това!

Мариза запремига бързо, за да задържи сълзите си, и преглътна твърдата буца в гърлото си.

Избръмчаването на разговорната уредба прекъсна мъчителните й мисли, за да извести за пристигането на Тод Лоурънс.

— Поканете го да влезе и донесете, моля ви, чая — нареди Питър на секретарката си и стана, приветливо усмихнат, за да приветства новодошлия.

Тод Лоурънс се оказа млад, симпатичен на вид строен мъж, висок над метър и осемдесет. Докато Питър ги представяше един на друг, силно впечатление у Мариза оставиха очите му — дълбоки като черни езера, толкова тъмни, че едва се забелязваха зениците му. Издължените му скули и матовата кожа създаваха впечатление за неанглийски произход. Човек по-скоро би могъл да си представи този мъж на борда на някой пиратски кораб или на гърба на препускащ из американските прерии мустанг.

Той седна в креслото, което Питър любезно му придърпа, и лениво протегна дългите си крака. Беше облечен спортно — с онова изискано нехайство, което напоследък бе на мода сред хайлайфа — рипсени панталони и бяла риза, върху която носеше очевидно много скъпо кожено яке.

Настъпи кратко мълчание, прекъснато от секретарката, която влезе с чая и сладкишите.

Тод Лоурънс с нескрит интерес разглеждаше над ръба на чашата от фин костен порцелан двете жени срещу себе си. Необичайните обстоятелства, които ги бяха събрали, очевидно ни най-малко не го смущаваха или поне нищо във вида и поведението му не подсказваше неловкост.

— Мистър Лоурънс — подхвана Питър — както вече ви е известно, след смъртта на мистър Фримънт възникна един проблем.

Неговите наследнички, а именно тук присъстващите дами, не знаеха, че половината от хотела е била заложена като гаранция срещу отпуснатия от вас заем.

— Вие ми споменахте за това във вчерашния ни разговор. Но тъй като в последно време не бях в страната, то едва ли е по моя вина — той говореше учтиво, но леко отегчено.

— Но защо вашият адвокат не се е свързал веднага с мистър Бийл? — нетърпеливо попита по-младата от жените.

Тод се втрени продължително в нея, преди да отговори на въпроса ѝ. Тя беше много привлекателна. Дребна, руса, добре оформена, с големи сини очи. В погледа ѝ се четяха гняв и обърканост.

— Моите адвокати не са предполагали, че могат да възникнат каквито и да било проблеми — каза меко той. — Въпросът е свършено ясен. Срещу моя заем Дезмънд ми предложи като гаранция половината хотел. Той се нуждаеше от парите, аз му ги дадох. Не съм се съмнявал в почтеността му, затова и не се обърнах към адвоката му. За подробностите се грижеше моят адвокат в Лондон. Нямаше причина да се свързва с мистър Бийл. Дезмънд беше доволен от условията на споразумението ни.

— Законно ли е оформено всичко? — спокойно попита Ема.

— Да, при това безупречно — отвърна Питър, гледайки съчувствено към нея и Мариза.

— И какво ще стане сега? Желает ли мистър Лоурънс да получи своята половина? Какво трябва да направим ние? — попита Ема с леко разтреперан глас.

— Точно за това става дума — Питър се облегна назад. — Както вече имах честта да ви информирам, ако не сте в състояние да погасите заема, мистър Лоурънс на законно основание претендира за частта си от хотела.

— Един момент — прекъсна го Тод. — Преди да продължим по-нататък, искам да изясня нещо. Когато дадох на Дезмънд парите, аз исках, от една страна, да му направя услуга, но от друга — да си осигуря спокойно място за писане. При положение, че, както стана ясно, дамите току-що научават за дяловото ми участие и без съмнение това за тях е в известна степен неприятна изненада, аз предлагам да се срещнем довечера в хотела и да вечеряме заедно. Така всички ще имаме достатъчно време, за да обмислим позициите си.

Предложението на Тод беше много разумно, но Марица се подразни от заповедническият тон в гласа му. Тя с усилие сдържа детинския си порив да избухне, да се развика, да се противопостави. Възпря я само мисълта, че ще компрометира леля си. Но Марица си даваше ясна сметка, че няколкото часа време за размисъл няма да променят нищо. Тод Лоурънс и претенциите му към „Трите пера“ нямаше да изчезнат като с магическа пръчица. Освен това не изпитваше ни най-малко желание да вечеря в неговата компания.

Изглежда мислите ѝ се бяха изписали по лицето ѝ, защото когато погледна към Тод, видя как той я наблюдава преценяващо с присвити очи, изкривил устни в иронична усмивка. Тя усети, че се изчервява, когато погледите им се срещнаха. Отмести очи от него и изпита неопределеното чувство, че е загубила първата битка.

По обратния път двете не размениха нито дума. Марица беше толкова замаяна от случило се, че дори забрави да се оплаква от ужасното движение. Чак когато колата изви по алеята пред главния вход на „Трите пера“, тя разбра колко много се бе привързала към този стар хотел. Той се бе превърнал за нея в нещо повече от дом, бе станал символ на чувството ѝ за самостоятелност и самоутвърждаване.

— Марица — започна Ема, когато се отправиха към входната врата — непременно ще намерим изход от тази бъркотия. Хотелът ни принадлежи и аз нямам никакво намерение да го отстъпвам никому.

Влязоха във фоайето. Марица се спря и въпросително загледа леля си. Ема беше кротка и миролюбива жена, която и на мравката път правеше, но сега в очите ѝ блестяха заплашителни искрици, а гласът ѝ издаваше готовност за борба.

— Можем да си вземем нашата половина от стойността и да започнем отначало някъде на друго място — несигурно предложи Марица.

— Не, в никакъв случай — Ема вирна глава. — Никоя от нас не бива да се отказва от начина си на живот тук. Особено пък ти. За пръв път, откакто завърши колежа, имаш възможност да рисуваш. Аз също не възнамерявам да се откажа от любимата си оранжерия. Ще намерим решение. Колкото и трудно да става отсега нататък, ще работим още по-упорито, за да е винаги пълен хотелът с посетители. Повече няма да

се унижаваме с мизерни службици из разни канцеларии, както беше в Лос Анджелис.

След злополуката, направила Ема вдовица, а Мариза сираче, животът им никак не беше лек. Бяха останали без всякакви средства. От малката транспортна фирма, в която родителите на Мариза и мъжът на Ема бяха съдружници, след покриването на задълженията не бе останало почти нищо. През следващите четиринадесет години трябваше да положат неимоверни усилия, за да преживяват сносно: наемите бяха високи, заплатите — ниски. С наследяването на хотела за пръв път те получаваха известна осигуреност, а освен това всяка от тях можеше да се отдаде на хобито си — Мариза на рисуването, а Ема на страстта си към градинарството. Непосредствено до хотела се намираше една малко западнала, но функционираща оранжерия. Веднага след нанасянето им Ема я ремонтира и се зае с отглеждането на редки цветя.

— Мисля, че и двете се нуждаем от едно питие — каза Ема и отиде при малкия бар в дъното на фоайето. Без да попита Мариза за предпочитанията свали от лавицата бутилка скъпо шери и наля в две чаши.

Племенницата ѝ въздъхна и направи опит да погледне философски на нещата:

— Като си помисля, че има хора, които ежедневно се сблъскват с къде-къде по-жизненоважни проблеми от нашите...

— Така е — Ема отпи от чашата си. — Естествено, има много по-сложни проблеми. Но нас ни заплашва истинска катастрофа и аз не мога току-така да се примиря. Трябва да постигнем някакво споразумение с Тод Лоурънс. Той ми изглежда разумен мъж, а и се надявам да ни хрумне нещо. Понаучили сме вече кое-що от живота и, ако мистър Лоурънс иска да си получи парите, ще трябва да прояви известна отстъпчивост.

Шерито беше добро и Мариза си помисли, че може да разбере хората, които се опитваха да удавят грижите си в алкохол. Нервите ѝ се поотпуснаха.

Ема доизпи чашата си и заяви, че отива да полива растенията си. Мариза остана сама на бара. След малко трябваше да започнат приготовленията за вечерята. „Животът продължава своя естествен ход“ — мислеше си тя безрадостно. Трябваше да се погрижи за хотела.

Подкрепи се с още една глътка, докато умът и беше зает с ежедневните задължения. Имаха много работа, а малко помощници. Можеха да плащат заплати само на две служителки. Флоранс се занимаваше с кухнята, а Дженис помагаше при оправянето на леглата и при сервирането. Прането носеха в обществена пералня.

Хотел „Трите пера“ не беше голям. Разполагаше с четиринадесет стаи за гости плюс техните собствени помещения на третия етаж. Марица и Ема работеха много. При толкова малко персонал — освен двете момичета имаха и един градинар на половин ден — за тях оставаше предостатъчно работа.

Въпреки това, още от първия ден Ема бе настоявала племенницата ѝ да отделя време и за рисуване. Обикновено Марица рисуваше два часа сутрин, след което помагаше при сервирането на закуската и няколко часа следобед, преди да започнат приготвянията за вечерята.

Трапезарията се намирал до фоайето. То представляваше голямо, уютно помещение, което можеше да побере всички гости на хотела, дори когато беше препълнен. За съжаление, това не се случваше много често, но и така не можеха да се оплачат. Постепенно в околността се беше разчуло, че те са преустроили пансиона в хотел и все по-често при тях отсядаха бизнесмени и търговски пътници, които идваха по работа в района. Освен това, се възползваха и от обстоятелството, че един стар познат на Ема ръководеше пътническо бюро в Лондон и от време на време им изпращаше да подслонят някоя по-малка туристическа група.

Марица изплакна двете чаши и се отправи към трапезарията. Всъщност, подреждането на масите за вечеря беше едно от любимите ѝ задължения. Особено сега през есента, когато от прозорците на залата можеше да наблюдава величествения залез. Тази вечер обаче не бе в състояние да се любува на красивото природно явление. Без всякакво желание нареждаше по масите старомодния китайски сервиз, украсен с пасторални мотиви. Тод Лоурънс така трайно бе заседнал в съзнанието ѝ, че все не можеше да си спомни реда на ястията така, както ѝ го бе прочела сутринта Флоранс.

След като всичко беше готово, Марица запали лампите и тръгна да търси Дженис, която тази вечер трябваше да я замества при сервирането на вечерята.

Минавайки покрай малкия бар, тя въздъхна. „Все някога ще имаме достатъчно пари и ще наемем истински барман — помисли си — тогава няма да изпращаме гостите си в близката кръчма, когато искат да пийнат нещо преди или след ядене“.

Дженис подреждаше хавлиени кърпи в гардероба за бельо, разположен в коридора на първия етаж.

— Ще се справите ли тази вечер сама със сервирането? — попита я Мариза.

— Естествено — Дженис заговорнически се усмихна. — Любовна среща ли имате довечера?

— Не, Дженис — сбърчи недоволно вежди Мариза.

— Двама господа ще дойдат на вечеря, но причините са изцяло делови.

— Жалко — разочарова се Дженис и намести върху носа си дебелите рогови очила, които непрестанно ѝ се свличаха надолу. Мариза се бе въздържала досега да ѝ предложи да ги замени с контактни лещи. Девойката не би могла да си го позволи, като се имаше предвид мизерната заплата, която ѝ даваха.

Все така разстроена, Мариза се изкачи в стаята си да се преоблече. Спря пред голямото стенно огледало и се загледа в образа си. Не се смяташе за хубава и може би дори подценяваше природните си дадености. Обикновено носеше дългата си руса коса в хлабав кок. Със своите метър и шестдесет бе по-скоро ниска, но фигурата ѝ беше стройна. Кожата ѝ бе позагубила от бронзовия загар, характерен за калифорнийците. „Е — каза си тя, докато събличаше полата и блузата си в малката баня — все пак и в Англия през лятото ще има слънчеви дни“.

След като се изкъпа и изсуши, Мариза застана пред гардероба и сбърчила чело, обмисляше какво да облече.

Обикновено носеше джинси и пуловер или тениска, но сега случаят беше по-различен. Всъщност, нямаше богат избор на елегантно вечерно облекло. Потънала в размисъл, прокара ръка по закачалката и се спря на синята копринена рокля — една от малкото красиви вещи, които притежаваше. Още не беше я обличала.

Роклята наистина беше великолепна. Беше я купила миналата година в Париж. Както всеки път при спомена за Франция, така и сега усети болезнено бодване, което прерасна в гняв. Гняв преди всичко

към самата нея, но и към Ник, и към целия свят. „Престани вече — измърмори тя през стиснати зъби — забрави!“

Роклята струваше цяло състояние, но тя не успя да я облече за този, заради когото я купи. Трябваше ли заради това да виси в гардероба и да се похабява? „Носи проклетото нещо и остави всичко зад гърба си“. Мариза откачи роклята от закачалката и небрежно я хвърли върху леглото.

Малкият гневен пристъп ѝ се отрази благоприятно. Той потисна страховете и грижите, които я бяха налегнали днес следобед. Тя издърпа едно от чекмеджетата на скрина и извади комплект синьо копринено бельо. И той още не беше обличан. По дяволите, тази вечер ще го носи! Време беше да погребее миналото.

Облече бикините и си сложи сутиена. Косата ѝ, освободена от кока, падаше свободно по раменете. Хвърли кратък поглед към огледалото и стисна устни.

Искаше да се облича така само за него. Но всичко свърши... Беше излязла глупачка. Наивна глупачка, която се канеше да се издокара тази вечер за един друг мъж, когото нито познаваше, нито харесваше.

Мариза облече роклята и се среса. Остави косата си разпусната в меки вълни. Гримира се продължително, после хвърли поглед към часовника до леглото си. Времето беше напреднало и трябваше да слезе в трапезарията, за да види, как вървят приготовленията за вечерта. Достатъчно ядове имаха днес, не трябваше да допуснат да изникнат и нови.

Ема беше я изпреварила. Още докато слизаше по стълбите, Мариза чу гласа ѝ откъм кухнята. Макар да не разбра, какво казваше, от тона ѝ личеше, че всичко е под контрол.

Флоранс, готвачката, им бе изпратена от Бюрото по труда. Референциите ѝ не бяха особено добри. Но тя беше превъзходна готвачка и много трудолюбива, само дето имаше някои особености, които явно не бяха се понравили на предишните ѝ работодатели. Ема не бе обърнала особено внимание на критичните бележки и бе обяснила на Мариза, че ако някой се обръща с нецензурни думи към зеленчуците, това още не значи, че този човек е опасен за обществения морал. А и тъй като не бяха в състояние да плащат висока заплата, не можеха да имат претенции за богат избор.

Понеже в трапезарията не се нуждаеха от нея, Мариза се отправи към бара и се зае да приготвя напитките и да ги поставя на един сребърен поднос.

На рецепцията нямаше никой. Ако някой от гостите пожелаеше нещо, можеше да позвъни с поставеното там сребърно звънче — все щеше да се намери кой да го обслужи. Така спестяваха още една работна ръка.

II

Тод Лоурънс остави бутилката с бира и се загледа през прозореца към главната улица на търговското пристанище. Навън вече се смрачаваше и задните светлини на профучаващите по еднопосочната улица коли хвърляха червеникаво златни отблясъци, подобни на гаснещите на запад лъчи на мекото есенно слънце. В Отава по това време все още беше светло.

Тод спусна завесата пред прозореца. Години наред той се гордееше със способността си навсякъде да се чувства като у дома си, независимо къде се намираше. „Сигурно остарявам и ставам сантиментален — помисли той — щом се радвам на завръщането си в Англия“. Посегна към бирената бутилка и я изпразни в гърлото си. Не пиеше много, особено денем, но след случилото се в адвокатската кантора днес следобед имаше нужда от нещо по-силно от чай. „Като че ли си нямам достатъчно други ядове, та сега и това“.

Закрачи напред-назад пред прозореца. Дългите му крака бързо преодоляваха с малко на брой крачки ограниченото разстояние. След като кръстоса няколко пъти помещението, той се убеди, че стаята е прекалено малка, за да му даде възможност да успокои с ходене нервното си напрежение. Затова седна в коженото кресло до леглото, отпусна назад глава и затвори очи. „Трите пера“! Господи, през последните шест месеца беше броил дните до завръщането!

Хотелът беше тихо и спокойно място — точно такава, за каквото винаги бе мечтал. Беше заминал за Канада да направи някои изследвания, но още от самото начало бе планирал да напише книгата си в „Трите пера“. Естествено нещата не се развиха така, както очакваше. Политиците и еколозите, с които трябваше да се среща, по правило никога не бяха по едно и също време в един и същ град с него. Документите и книгата, от които се нуждаеше за разследването си, бяха разпръснати из целия северноамерикански континент и затова, за да не губи излишно време, още там бе нахвърлил цялостния първоначален проект на книгата.

Погледна часовника си, стана и отиде до стенния гардероб. Извади отвътре чиста риза. В съзнанието му неволно изплува образът на Мариза Бренер и Тод вътрешно се усмихна. Не би имал нищо против да я опознае малко по-отблизо. Мисълта, че ще прекара вечерта в нейната компания, никак не му беше неприятна. Жалко, че нямаше да бъдат само двамата. „Интересно — запита се той — дали и тя не съжالياва за същото. Едва ли — отговори си сам — тя не ме харесва. Все още...“

Тод се облече и пристъпи към малкото писалище пред прозореца. Беше рано за тръгване, а и бездруго трябваше да провери някои от бележките си към трета глава. Отпусна се на разнебитения дървен стол, който очевидно не беше предназначен за човек с неговия ръст, и взе напечатаните на чисто ръкописи. В продължение на няколко минути се опитваше да се съсредоточи върху написаното, но не му се удаде. Не го напускаше мисълта за Мариза Бренер, пред очите му се мяркаха стройните ѝ бедра.

Той недоволно захвърли молива и се изруга наум. „Не бъди такова магаре! Наистина е много хубава, но какво от това? Светът е пълен с хубави жени!“ Тод познаваше добре някои от тях — дори нещо повече от това. Жените го бяха разочаровали и той отдавна бе престанал да си прави илюзии по отношение на тях...

Въпреки това, отново се чувствуваше привлечен от една жена, без дори да я познава. Усетил бе чара ѝ още от първия миг, когато пристъпи в канцеларията. Бе отишъл там с ясното съзнание, че го очаква нелек за разрешаване проблем, а ето че сега в нейно лице се бе прибавил още един. Но той беше нищо в сравнение с онова, което го очакваше при срещата му с друга една жена — от която, до голяма степен зависеше кариерата му. С племенницата на Дезмънд лесно можеше да се справи.

За Тод смъртта на Дезмънд Фримънт бе доста неочаквана. Като си помисли за него, обхвана го тъга. Бедният Дезмънд! Не му беше лесно да му поиска пари назаем, но нямаше друг изход. Ако отидеше в банката или при някой лихвар, щяха да поискат като гаранция целия хотел.

Тод се облегна назад, оставяйки ръкописа на масата. Тъй или иначе, беше изпреварил малко работния си график. Първоначалният вариант беше толкова добър, че трябваше да го преработи грижливо

само още веднъж, а за това щеше да му е достатъчен само месец или най-много шест седмици. В момента той беше най-важната му грижа.

Пишеше първата си книга и тя непременно трябваше да има голям успех!

Тод прокара пръсти в косата си. По дяволите, до гуша му беше дошло от журналистическата професия. Омръзнало му беше да лети от единия до другия край на света, пришпорван от събитията или от настроението на някой редактор. Омръзнало му беше да живее в евтини хотели и да яде долнокачествена храна. Но най-много от всичко не можеше да понася повече болезнената самота...

Успехът и парите отдавна вече не го привличаха. Бе имал достатъчно и от едното, и от другото. Време беше да започне нещо ново.

Точно в седем Тод пристигна в хотела. Когато влезе във фоайето, Мариза стоеше на рецепцията. Сега тя беше не просто хубава, а ослепително красива. Косите ѝ бяха разпуснати и той мигновено си ги представи разпилени върху възглавницата си. При тази представа затвори очи и спря на вратата, наслаждавайки се на въображаемата еротична сцена. По лицето му плъзна дръзка усмивка.

— Добър вечер, мистър Лоурънс — Мариза любезно му се усмихна и излезе иззад подвижния плот. Тайно в себе си се поздрави за непринудеността, с която произнесе тези думи.

— Добър вечер — отвърна той, оглеждайки се с интерес във фоайето. — Направили сте някои промени тук.

Последния път, когато видя това помещение, стените бяха облепени в златисти тапети с изрисувани по тях черни и сиви платноходи. Тод беше сигурен, че те са изглеждали ужасно още при поставянето им, някъде около 1925 година. Сега фоайето имаше светъл и приветлив вид.

— Да — кимна Мариза. — Боядисахме стените и магнахме килима.

Тод погледна към пода. Беше силно впечатлен, но съвсем не от блестящия паркет, а от това, колко секси изглеждаха обутите във високи обувки крака на девойката. Погледът му бавно се изкачи по тялото ѝ и той усети кръвта си да завира. Синята копринена рокля ѝ

стоеше великолепно, прилепваше като втора кожа по безупречното ѝ тяло. Беше спираща дъха гледка.

— Желаете ли едно питие? — Мариза изглежда не забелязваше, как я разглежда. — Барът е ей там в дъното. О, боже мой, съвсем забравих, че всичко тук ви е познато.

— Аз ли съм подранил, или мистър Бийл закъснява? — попита той, докато я следваше към бара. Втренчи се като омагьосан в съблазнителната извивка на хълбоците ѝ, не можейки да отмести поглед. Но все пак трябваше да го направи, когато тя достигна барплота и се обърна към него.

— Едно шери?

Тод безмълвно кимна, протегна ръка и пое пълната чаша, като умишлено поглади с пръсти гладката копринена кожа на ръката ѝ.

— Мистър Бийл ще закъснее малко — каза Мариза и се усмихна принудено. Беглото докосване на мъжа предизвика неволна тръпка по гърба ѝ. Тя седна на едно от високите бар-столчета и се насили да мисли, че той е тук само по делови въпроси.

— По говора ви личи, че не сте от тук — каза Тод и отпи глътка от превъзходното шери. — Но акцентът ви е много приятен. Откъде сте?

Мариза също отпи от чашата си.

— От Калифорния. По-точно от Лонг Бийч, това е близо до Лос Анджелис.

Тя се заглежда с малко пресилен интерес в слабо осветения бар. Само да не биваше да гледа неговите изумително красиви очи. Забележката му за акцента ѝ бе произвела върху нея същото въздействие, както и докосването му преди малко. В съзнанието ѝ зазвъняха хиляди алармени звънчета...

Все пак трябваше и да го поглежда от време на време, защото представите ѝ за добро възпитание не ѝ позволяваха непрекъснато да се взира във витрината с бутилките алкохол на срещуположната страна зад бар плота. Отпи нова глътка и обърна глава към него. Той седеше все така небрежно отпуснат, но когато погледите им се срещнаха, Мариза подскочи от изненада.

Тод буквално я поглъщаше с очи. Силно смутена, тя усети как погледът му жадно се спусна от лицето ѝ надолу по тялото. Този мъж изразяваше недвусмисленото си желание към нея и не считаше за

необходимо да го прикрива. Когато погледът му се задържа и на устните ѝ, те пресъхнаха — Марица не издържа и нервно ги навлажни с върха на езика си. В следващия миг по-скоро почувства, отколкото чу как той рязко си пое въздух. Паника скова тялото ѝ, усети слабост в стомаха и не беше в състояние да откъсне очи от него. Без видимо да помръдне от мястото си, внезапно Тод се озова толкова близо до нея, че тя усещаше дъха му върху лицето си. „О, небеса, какво възнамерява да прави той?!“

Напрежението между тях мигом се разсея, защото в този момент пред входа прозвучаха гласовете на Питър и Ема. По устните на Тод заигра едва забележима чувствена усмивка. Марица първа отмести поглед.

Появата на леля ѝ и адвоката в бара ѝ даде възможност да се съвземе. Докато те поздравяваха Тод, тя си внушаваше, че си е въобразила току-що случилото се, че не е възможно Тод Лоурънс да е имал намерение да я целуне. Наложил си една почти любезна усмивка и поздрави Питър Бийл.

След като привършиха с аперитива, Ема ги поведе към трапезарията. Тод внимателно оглеждаше салона, очите му се присвиха, като че ли се опитваше да си припомни нещо.

— Тук вече не е така, както беше преди.

— Ремонтирахме всичко — каза Ема. — Навярно си спомняте розовите тапети с огромни червени рози? Ужасно! Аз наистина много обичам цветята, но тези неща бяха невъобразимо грозни и трябваше да изчезнат.

Още на следващия ден след пристигането им Ема бе съдрала и смъкнала от стените тапетите. Сега те бяха боядисани в бледожълто, а подът с дъбов паркет също както във фоайето беше излъскан до блясък.

— Трябваше действително да се направи нещо — войнствено се намеси Марица. — Сградата беше направо разнебитена. Цяло чудо е, че изобщо някой е имал желание да живее тук.

Тод се извърна към нея.

— Забележката ми не беше критична, точно обратното. Намирам, че помещението е станало много по-хубаво и по-светло.

Мариза смутено се изчерви, нервно преглътна и си пожела никога да не беше го срещала. Той я объркваше.

Струваше ѝ се, че го мрази. Не толкова заради претенциите му към хотела — с тази мисъл бе започнала вече да свиква — а най-вече заради ужасно неловкото състояние, в което я поставяше вече за втори път. Не искаше да си признае, но беше факт — близкото му присъствие преди малко в бара я бе възбудило повече, отколкото всеки друг мъж досега бе успявал да постигне. А най-лошото от всичко беше, че той като че ли бе усетил реакцията ѝ.

— Можем ли да започнем вече да разискваме сегашното положение на нещата? — попита Питър, който забеляза невидимото напрежение между Тод и Мариза. То можеше да обърка предварителните му планове за спокоен и разумен разговор.

Но преди да успее да продължи, Дженис сервира супата.

Дженис през цялото време, докато обикаляше около масата, не откъсваше възхитения си поглед от Тод. Мариза се изненада от появилото се в нея негодувание, когато забеляза как той сърдечно ѝ се усмихна в отговор. „Това само любезност ли беше или той флиртува?“ — запита се тя и се ядоса на собствените си мисли.

Докато ядяха супата, не говориха по работа. Питър беше доволен от тази малка отсрочка, защото беше гладен, но и знаеше, че няма как да бъде измествана повече неприятната тема.

— Имаме две възможности — започна той, когато Дженис дойде да прибере съдовете от супата. — Първата е парите да бъдат върнати на мистър Лоурънс — Питър спря за миг, забелязвайки пълния с упрек поглед на Ема. — Втората е да станете съдружници и да си поделите както разносните по поддръжката на хотела, така и печалбите от него. Съжалявам, но трябва да ви кажа, че друго решение няма. Единствената друга възможност е продажбата на хотела, но мистър Лоурънс вече заяви, че и дума не може да става за такова нещо. Тази алтернатива отпада.

Ема избърса устни със салфетката.

— Мистър Бийл, ние не можем да върнем заема. Нямаме тези пари. Някоя банка няма да ни ги даде, защото отскоро сме в бизнеса.

Тя млъкна за миг и погледна към Тод, преди да продължи.

— Ако мистър Лоурънс желае да получава половината от приходите, което е негово законно право, то може да стане при

положение, че поеме и половината от разноските. Ние с племенницата ми бихме предпочели да издължим заема на Дезмънд, стига мистър Лоурънс да има търпение да изчака, докато съберем парите. Боя се, че няма да е много скоро, но вероятно ще можем да се споразумеем за една удовлетворителна периодичност на погасителните вноски.

Мариза мълчеше. Ема бе казала всичко, което можеше да се каже. Тя погледна към Тод и ѝ се прииска да прочете мислите му.

— Съществува още една възможност — меко каза той, отвръщайки на погледа ѝ, преди да се обърне към Питър и Ема.

— И каква е тя? — в гласа на Питър, освен любопитство се прокрадаваше съмнение. Сигурен бе, че не е пропуснал нищо.

— Може би по-добре е първо да ви разкажа как се стигна дотам, че заех пари на Дезмънд — той се облегна удобно назад. — Преди няколко години случайно попаднах тук. Колата ми се повреди на няколкостотин метра нагоре по улицата. Дезмънд ми даде стая да пренощувам. Пансионът беше мръсен и запуснат, но по необясними причини аз обикнах сградата и Дезмънд. Нямаше никакви удобства, но беше спокойно. По това време работех над една дълга статия, която никак не ми вървеше, точно защото ми липсваха тишина и спокойствие. А тук можах да работя непрекъснато в продължение на часове, беше тихо и уютно. Оттогава насетне често се връщах тук — Тод спря, защото Дженис започна да сервира основното ядене. — След като в продължение на цяла година обмислях въпроса, заявих на Дезмънд, че ако някога реши да продава пансиона, трябва първо на мен да го предложи. Той ми отвърна, че засега нямал такова намерение, но се нуждаел от пари и ако аз мога да му заема, щял да гарантира с половината от сградата. Естествено аз поисках да разбера за какво са му парите. Отговори ми, че искал да направи едно пътешествие. Съгласих се да му дам парите, защото се надявах, че все някога пансионът ще бъде мой, а половината от него беше по-добре от нищо. Честно казано, аз не му вярвах, че ще бъде в състояние да ми върне парите, тъй като пансионът не му носеше почти никакви приходи.

Той замълча, забол очи в масата.

— Преди да ме запитате, искам да кажа... Не е в моя стил да раздавам наляво-надясно заеми, за да изнудвам после хората и да

получавам това, което искам — Тод сви рамене и се ухили малко хлапашки. — Но в случая много ми допадна идеята да имам дял тук.

Три чифта очи го гледаха с очакване. Той отпи глътка вода, преди да продължи обясненията си. Изглежда, щеше да му бъде трудно, защото един поглед върху лицата им го убеди, че все още не бяха схванали мисълта му.

— Това, което се опитвах да ви кажа, е, че всъщност не желая да предприемам каквото и да било, за да си върна парите. Искам да притежавам половината от хотела. Аз обичам този дом. Искам винаги, когато ми се наложи да пиша на спокойствие, да мога да идвам тук. Когато Дезмънд ръководеше хотела, изобщо не ставаше дума за печалби. Аз не искам да правя пари тук. В момента не.

Никой не проговори — Ема размисляше над думите му, Питър изглеждаше облекчен. Мариза нямаше думи, за да определи дали ѝ харесва или не безразличието му към финансовата страна на въпроса.

— Както виждате, всичко, което искам в този момент, е да остана тук и да пиша.

— Вие казахте, че харесвате хотела, защото е тих и спокоен. Но той е бил такъв при чичо Дезмънд, а точно това се опитваме да променим ние — припряно се обади Мариза. Отново я обзе паниката от физическото му присъствие отпреди малко, подсказвайки ѝ, че трябва да направи нещо, за да му попречи да се нанесе при тях. — Ние искаме да привличаме много клиенти, а тогава ще се свърши с мира и спокойствието. Рано или късно тук ще гъмжи от гости и това съвсем няма да ви се хареса — тя се усмихна триумфиращо. „Слава богу, че ми хрумна този аргумент, сега Тод Лоурънс ще се убеди, че «Трите пера» няма да бъде подходящо за него място“.

Пръстите на Тод по-силно стиснаха винената чаша, очите му леко се присвиха. Значи малката вещица с всички сили искаше да го отстрани от пътя си. Той сви рамене.

— Мисля, че дотогава ще бъда готов с книгата си.

— Мариза — меко се намеси Ема, преди племенницата ѝ да успее отново да вземе думата. — Мистър Лоурънс се опитва да ни предложи една приемлива алтернатива на другите две разрешения. Ние трябва добре да обмислим предложението му.

Тя не знаеше какво да мисли за поведението на Мариза. Защо се опитваше да саботира единствения начин, по който можеха да се

измъкнат най-изгодно от тази бъркотия?

— Мис Бренер — започна Тод вежливо — аз съм наясно, че желаете да имате много гости. Аз искам същото. Все някога и аз ще реша, че моята инвестиция трябва да ми носи приходи. В момента обаче пиша книга и това място тук е идеалното, за да я довърша окончателно. Ако вие и вашата леля сте съгласни, още от днес ставаме партньори. Не бива да се страхувате, че ще се намесвам в управлението на хотела. Достатъчно ми е да получа уверенията ви, че ще водите грижливо счетоводството. Имам достатъчно други проблеми за разрешаване, а сега се нуждая само от една стая. Всичко останало можем да уредим впоследствие. Ще бъда повече от щастлив, ако достигнем до единно становище. Струва ми се, мис Бренер, че това е единственото и най-честно разрешение за всички нас — той я загледа полусъжалително, полуиронично, сякаш предизвиквайки я отново да му възрази.

— Мисис Бренер — Питър побърза да се обърне към Ема — какво мислите за предложението?

— Намирам, че е справедливо и трябва да го приемем — отвърна тя, хвърляйки предупредителен поглед към племенницата си.

Мариза остана безмълвна и безучастно зарея поглед в пространството. Разговорът скоро премина на други теми.

Дженис донесе десерта и за пръв път шоколадовият сладкиш не де в състояние да подобри настроението на девойката. Тя знаеше, че споразумението бе изключително изгодно за тях. Но присъствието на този мъж я смущаваше, и плашеше.

Най-сетне вечерята свърши. Тод и Питър отклониха предложението на Ема да пийнат нещо след хубавото ядене и си тръгнаха. Тод вежливо ги информира, че ще се нанесе колкото се може по-скоро, като предварително ги уведоми по телефона за деня и часа.

Ема загрижено наблюдаваше Мариза, докато последната мълчаливо помагаше на Дженис да разчисти в трапезарията. Нещо притесняваше племенницата ѝ — това беше вън от съмнение. Дали бе само грижата за хотела?

— Изморена ли си? — неспокойно я попита Ема.

— Не, просто малко съм объркана — отвърна Мариза, прибирайки последните прибори, за да ги отнесе в кухнята.

Ема я последва, като взе една забравена от Дженис чаша за кафе и двете заедно поставиха съдовете в миялната машина.

След това Мариза премина през помещенията на първия етаж, изгаси осветлението и заключи всички врати. Беше ядосана на себе си, на Тод Лоурънс, на чичо Дезмънд. С какво беше заслужила всичко това?

Тя седна на първото стъпало на стълбите и се замисли за малката екскурзия до Париж, която бяха предприели с Ема с наличните пари, останали от Дезмънд. Беше прекрасно пътешествие. По дяволите Тод Лоурънс! Значи на него се дължаха единствените им радостни преживявания, които имаха във Франция. Бяха неговите пари.

Стана и тръгна нагоре по стълбите към стаята си. Влезе вътре, затвори вратата и се облегна на вътрешната ѝ страна. Мислеше за Ник Синклер. Той също беше много привлекателен мъж и тя лесно стана негова жертва.

Бавно съблече дрехите си. „Господи, как можах да изляза такава глупачка!“ — за стотен път се запита тя. Сведе очи надолу към секси бельото, което бе купила, за да носи само за него.

Той беше я завел в един изискан магазин за дрехи, заедно бяха избирали екстравагантното бельо. За нея Ник беше любов от пръв поглед. Беше повярвала, че той ще бъде мъжът на живота ѝ, и правеше всичко, за да му се хареса. Поклати глава над собствената си глупост и се съблече напълно. Ако беше поне наполовина толкова хитра, колкото жените на нейната възраст, щеше поне да го остави той да плаща сметките. Но тя и това не бе направила. Най-идиотски беше си въобразила, че повече ще го впечатли, играейки ролята на независима жена. Хубав виц! Само че за съжаление все още не можеше да се засмее на него. Пътуването ѝ бе струвало много повече, отколкото можеше да си позволи. При това парите бяха най-малкия проблем в случая.

Мариза изгаси лампата и се пхна в леглото. Когато затвори очи, пред нея внезапно изплува лицето на Тод Лоурънс.

Тод вдигна чашата с уиски, направи гримаса и отпи голяма глътка. Барът на малкия хотел бе полупразен и той бе благодарен на самотата си. Малко алкохол преди лягане сигурно щеше да му помогне

да види цялата проклета вечер в истинската ѝ светлина. За жалост не се получаваше, поне засега. Взираше се отнесено в бутилките зад бара и барманът, криво изтълкувал погледа му, го запита дали би желал още едно уиски. Тод поклати отрицателно глава.

Не беше смутен от случилото се тази вечер. Смущението означава несигурност, а той не беше несигурен. Като журналист бе свикнал да установява фактите, да анализира данните, да формулира въпроси и най-важното — да достига до логичните им отговори. Беше се научил да се доверява на инстинкта си и винаги можеше да се опира на него. В един от случаите той беше му спасил и живота.

Инстинктът сега му подсказваше, че Мариза щеше да изиграе важна роля в по-нататъшния му живот. А и разумът му правеше всичко възможно, за да засили това подозрение. Тази жена имаше за него невероятно магическо излъчване и по всичко личеше, че той няма желание да му се противопоставя.

Тод изпразни чашата и се качи в стаята си. Пригответи се за лягане и след няколко минути вече се бе отпуснал в меката прегръдка на завивките. Замисли се за кратко, дали се чувстваше само физически привлечен от Мариза, но бързо отклони тази мисъл. Онова, което бе усетил да припламва между тях двамата, нямаше абсолютно нищо общо с чувствата, които пораждаха у него другите привлекателни жени при подобни обстоятелства.

От вниманието му не бе убягнал паническият израз на лицето ѝ, когато в бара се бе привел към нея и почти я бе докоснал с устни. От какво се бе изплашила толкова? Като че ли тя също бе поискала той да я целуне. Съвсем ясно прочете очакването в погледа ѝ.

Тод затвори очи и се опита да заспи. Не му се удаде. Вътрешният му глас се опитваше да го убеди, че само му се е сторило, Мариза да е била възбудена. Може би само му се е искало да бъде така. Все пак за един мъж е малък шок да открие, че не може, когато си поиска да възпламени или да угаси плътското желание у една жена. Той я бе пожелал и суетата му изискваше да намери незабавен положителен отклик от нейна страна. Но, по дяволите, беше я пожелал само затова, защото дълго време не бе имал жена. Случва се на всеки мъж. Защо трябваше да придава такова значение на един обикновен житейски факт?

Пъхна ръце под главата си и се опита да си представи Марица в леглото си. Тази мисъл го накара да се ухили похотливо. Фантазията му трескаво заработи и пред очите му се заредиха еротични сцени, една от друга по-възпламеняващи. Сам се учуди, колко голямо задоволство изпита от това. Харесваше му, че тялото му така силно реагираше на чувствените представи за въображаем секс с Марица Бренер. Имаше причини да се радва, но сега не му се мислеше за това. Представяше си голото ѝ тяло, притиснато до неговото, ръцете ѝ го галеха навсякъде и го възбуждаха все повече и повече. Устните ѝ оставяха горещи следи по кожата му, меко покриваха неговите и той усещаше, как в сладка омая тялото ѝ изцяло се предава в негова власт. И неговите ръце нежно я галеха, устните му пиеха сладост от благоуханната ѝ уста и, когато двамата не можеха да издържат повече, той щеше да я обладае. Щеше да бъде страстно сливане на две тела и две души — диво и нежно едновременно — единствено по рода си и за двамата...

III

Октомврийското слънце надничаше през прозорците на трапезарията на хотел „Трите пера“ и обливаше помещението в златист блясък. Хубавото утро обаче не беше в състояние да повиши унилото настроение на Мариза. Тя се наведе и вдигна от пода една чаена лъжичка, изпусната навярно от някой невнимателен клиент, хвърли я върху масата и започна да събира съдовете от закуската.

След като ги занесе в кухнята, седна до масата и затвори очи. Личеше й, че бе прекарала безсънна нощ. Часове наред бе лежала в тъмнината будна, търсейки изход от собственото си объркване. Не бе намерила удовлетворително разрешение. Нямаше начин да отстрани Тод Лоурънс от хотела. Дали й харесваше или не, той щеше да се нанесе тук.

Мариза отвори очи и реши да изпие още една чаша кафе. Стори й се горчиво, но поне бе още топло.

Не се чувстваше никак добре и за всичко бе виновен само Тод. Всички кости и стави я боляха, главата й се пръскаше и беше толкова отпаднала, че се нуждаеше поне от още един литър кафе, за да може да се справи с работата си.

Той щеше да пристигне вечерта. Тази мисъл я занимаваше непрекъснато през целия уикенд и я правеше все по-неспокойна. Нямаше никакво друго разумно обяснение за нейната нервност, нито дори това, че с леля Ема имаха прекалено много работа през последните дни.

Мариза въздъхна. Сигурна беше, че с пристигането на Тод Лоурънс много неща в този дом щяха да се променят — чуждото присъствие щеше да сложи своя отпечатък върху техните навици, върху интимния им свят дори. Но тя не искаше да мисли за това сега. Също и за Тод Лоурънс не искаше да мисли. Макар че непрекъснато се опитваше да забрави случката в бара, нямаше изгледи да успее, защото досега не беше имала подобно преживяване. Все още се разтреперваше, щом си помислеше каква възбуда бе предизвикал у нея

настойчивият му поглед, колко безволна се бе почувствала. Разтърси глава, за да се освободи от плашещата я представа...

През останалата част от предобеда Мариза имаше много работа. Оправи леглата, изми баните, изхвърли навън кошчетата с отпадъците. Макар че Дженис и Ема също помагаша, беше им необходим почти целия ден, за да успеят да свършат всичко.

Едва късно следобед Мариза можа да се оттегли в ателието си. Оставаха само още два часа до вечерята, но те ѝ стигаха, за да нахвърли последните щрихи върху картината, над която работеше от две седмици.

Тя пристъпи към статива и пригответи нещата си за работа. Но преди още да бе взела четката в ръка, вратата се отвори и в стаята с нехайна походка влезе Тод Лоурънс. От изненада Мариза не успя да произнесе нито звук и застина за секунда с отворена уста, втренчена в него.

— Здравейте — каза бодро той. Видът му не подсказваше с нищо, че му е неудобно, дето така дръзко бе нахлул в нейната „светая светих“. — Надявам се, че не ви преча.

— А ще си тръгнете ли, ако е така? — грубо попита тя. Очите ѝ се бяха присвили презрително, но това не го впечатли ни най-малко.

— Днес се нанасям — каза той и се запъти към статива, за да хвърли поглед върху картината. Мариза моментално я покри с една кърпа, която държеше наблизко готова за такива случаи. Не обичаше да показва никому своите картини, преди да са завършени окончателно, още по-малко пък на него...

— Моля за извинение — измърмори Тод и я изгледа със съжаление. — Всъщност не исках да ви обезпокоя, но когато пристигнах преди няколко минути, дамата от кухнята ме изпрати тук горе.

— Сигурно е била Флоранс, нашата готвачка — навъсено каза Мариза, с мъка сдържайки желанието си незабавно да го изхвърли от ателието си.

Тод наклони глава и погледът му се заизкачва по тялото ѝ от краката до главата, докато погледите им се срещнаха. Мариза усети,

как се изчервява. Начинът, по който я гледаше, я накара да се почувства разсъблечена.

— Да ви покажа ли стаята? — попита накрая тя, тъй като мълчанието между тях заплашваше да избие в непредвидима посока.

Широко усмихнат, той кимна утвърдително и я последва.

— Очаквахме ви по-късно — мълчанието му я ядосваше.

Бяха достигнали стълбищната площадка и Тод отстъпи встрани, за да ѝ направи път. Лъхна го парфюмът ѝ и той жадно разшири ноздри. Амбра, примесена с тънка мускусна жилка, стори му се невероятно чувствен аромат.

Мариза се спусна надолу по стълбите до третия етаж. Освен стаята на Тод, там бяха още стаята на Ема и нейната собствена. В отдалечения край на дългия коридор имаше малка всекидневна, в която Мариза и леля ѝ често пиеха следобедния си чай. Тя заведе Тод първо там.

— Използваме това салонче, когато искаме да бъдем само двете с леля — поясни тя и нарочно не светна лампата, за да не ѝ се налага да се задържа по-дълго на едно място с този мъж.

Игнорирайки невежливото ѝ поведение, Тод влезе в стаята, запали осветлението и любопитно се огледа.

— Работи ли телевизорът? — попита той и посочи малкия приемник, поставен пред канапето.

— Да, работи, но е черно-бял — неохотно отвърна Мариза. — Стаята ви е по-надолу по коридора — посочи тя и двамата се отправиха към помещението, което Ема бе приготвила за него.

Мариза отключи вратата и се отстрани, за да го пропусне да влезе. Тод прекрачи вътре, без да промени изражението на лицето си. Погледът му се спря на вазата със свежи цветя, поставена на писалището.

— Много са хубави — посочи той с глава жълтите и оранжеви хризантеми.

Прясно откъснати цветя имаше и върху нощното шкафче. Ема се беше престарала.

— От оранжерията на леля ми са — промърмори Мариза. Тя все още стоеше в рамката на вратата. — Ема е гений, що се отнася до растения. В тази област няма невъзможни неща за нея.

— Вие не желаете аз да остана тук — не беше въпрос, а констатация. Мариза трепна, но преди да успее да отвори уста, за да отговори, Тод продължи: — Чуйте ме. Не знам какви са вашите съображения. Направих всичко възможно да ви уверя, че няма да ви се бъркам в ръководството на хотела. В никакъв случай не може и дума да става да се намесвам в частния живот на леля ви и на вас. Всичко, което искам, е да подготвя на спокойствие книгата си за печат.

— Не знам за какво говорите — гласът ѝ звучеше неестествено пискливо. Обърна се с намерение да си тръгне. Стана ѝ много неприятно, че той така лесно бе разгадал мислите ѝ. Тя просто не го искаше тук. Но най-лошото беше, че сега вече не искаше и да си отиде.

— О, не, вие няма да си тръгнете, преди да сме се изяснили — с две големи крачки Тод се озова до нея, улови я за ръката, вмъкна я в стаята и насила я принуди да седне в едно от креслата.

— Махнете ръцете си от мен! — изкрещя тя извън себе си от гняв. — Какво значи това? Как си позволявате!

— Ние с вас трябва да си поговорим малко — каза той почти заплашително и седна на креслото срещу нея. — Винаги ли сте толкова невъзпитана или специално в моя чест правите едно изключение? Откакто се срещнахме, вие твърде недвусмислено ми показвате, че не ме искате тук. Но аз ще ви кажа следното, лейди: половината от хотела ми принадлежи и, независимо от това дали ви харесва или не, трябва да признаете, че имам право да остана. Както вече казах, не знам какви са вашите проблеми. Но единственото, което ме интересува, е да завърша работата си. Сега ясно ли ви е?

Той се облегна в креслото и я загледа втренчено. В хубавите ѝ сини очи се смесваха гняв и уплаха, но имаше и нещо друго. Необходимо му беше известно време, докато проумее какво е то. Внезапно тръпка на дълбоко удовлетворение прониза тялото му. Широка усмивка замени строгия му допреди миг поглед — Мариза Бренер беше възбудена!

— Ах, вие, арогантно копеле! — изсъска тя, скочи и се втурна към вратата. — Не аз, а вие имате проблеми с вашето его, ако си въобразявате, че за мен има някакво значение, дали сте тук или не!

Мариза изхвъркна от стаята и силно затръшна вратата след себе си. „С какво удоволствие би му сипала арсеник в супата!“

Ема намери Мариза в кухнята. Флоранс беше отишла за продукти в мазето и двете бяха сами.

— Питам се, кога ли ще пристигне Тод — Ема повдигна капака на една от тенджерите и подуши с нос. — Би трябвало вече да е тук.

— Той вече е тук. Негово превъзходителство благоволи да пристигне преди час — хапливо измърмори Мариза.

Леля ѝ учудено я погледна:

— Какво, за бога, ти става? Защо си така раздразнена?

Ема се опитваше във всяко нещо да вижда само добрата му страна и сега намираще за положителен факта, че имаха в къщата мъж, който да ги закриля.

— Извини ме, лелю, не беше особено мило от моя страна да говоря така. Но аз още не мога да се примиря, че вече ни принадлежи само половината от хотела — Мариза се улови за единственото правдоподобно обяснение, което ѝ хрумна в момента.

— Мариза, какво те безпокои? Случило ли се е нещо? — Ема се облегна на кухненския шкаф и с безпокойство зачака отговор.

— Нищо, абсолютно нищо. Просто съм ядосана, тъй като последните шест месеца ние работихме от сутрин до вечер, за да сложим ред и чистота в хотела, а сега той ни принадлежи само наполовина. Нима теб не те дразни това?

— Напротив, дразни ме — отвърна Ема. — Но нищо не може да се направи, затова трябва да се помъчим да извлечем максимална полза от ситуацията. Според мен, мистър Лоурънс е един симпатичен млад човек. Не вярвам, че ще ни пречи в работата. Показа ли му стаята? Хареса ли му тя?

Без да отговори, Мариза взе таблата с приборите за хранене и тръгна към трапезарията да подрежда масите. Заболя я, че Ема въобще не беше в състояние да разбере, защо не искаше да живее под един покрив с Тод. Но всъщност самата тя не беше наясно, дали добре осъзнаваше причината за съпротивата си срещу него. В края на краищата, нямаше никаква опасност. Тод не беше Ник и не се интересуваше от нея като жена. Ясно ѝ беше казал, че единственото, което го интересуваше, беше книгата му. Но работата беше там, че тя не му вярваше. Така както я оглеждаше...

— Стига, глупачко — полугласно измърмори и сепнато се огледа встрани. Слава богу, нямаше никой наоколо и тя въздъхна с облекчение. Поклати глава, ядосана на себе си. Нямаше никакъв опит с мъжете и не можеше от пръв поглед да прецени, какво искаха те от една жена и какво не. Може би просто Тод е късоглед и тогава в бара да се е навел напред, за да може по-добре да вижда лицето ѝ в полумрака...

— Тук ли е вече? — Дженис влезе с купчина салфетки.

— Да — отвърна Мариза. — Пристигна преди малко.

— Ах, той е страшно готин! — Дженис въздъхна. — Дали е женен или пък сгоден? Хубавите мъже винаги са ангажирани.

Мариза изглеждаше изцяло погълната от работата си. Мърмореше си нещо тихичко. Дженис продължи да дърдори неспирно за Тод Лоурънс, макар че събеседничката ѝ не проявяваше ни най-малък интерес към това, което тя казваше.

Тази вечер на масата цареше напрегната атмосфера. Ема естествено покани Тод на тяхната маса. Тъй като нямаше много клиенти за обслужване, на Мариза не ѝ оставаше нищо друго, освен да седи на мястото си и да се опитва да участва в разговора. Правеше го любезно, но лаконично и няколко пъти усети върху себе си подозрителния поглед на Ема. „Какво искат всички от мен — запита се тя, отхапвайки парче ростбиф. — Да не би да очакват, че ще се извиня на този невъзможен тип за това, че не съм паднала на колене пред него, за да го поздравя с добре дошъл?“

Смехът на Тод я откъсна от мислите ѝ. Той търпеливо и вежливо отговаряше на безбройните въпроси на Ема.

— За какво се разказва в книгата ви? — тъкмо питаше тя.

Тод постави чашата с вино на масата, преди да отговори.

— Става дума за световната екологическа политика — тъй като Ема не отместваше любопитен поглед от него, той продължи: — Силно развитите индустриални държави в света в една или друга степен са поели доброволното задължение да опазват земята и въздуха на своите страни, доколкото това е възможно. Аз бях в Канада, за да разбера, какво се прави там в това отношение. Моята цел е да изследвам,

доколко отделните правителства, в случая това на Канада, изпълняват ангажиментите си по опазването на околната среда.

— Имате предвид изсичането на горите и други подобни неща, така ли?

— Точно така. Няма да повярвате, какво преживях и колко неща научих при моите разследвания. Ето например... — той отпи глътка отлежало „Пино ноар“, поглеждайки към Мариза. Тя упорито избягваше погледа му, погълната изцяло от картофите в чинията си. Тод продължи разказа си...

На Мариза вечерта ѝ се стори безкрайно продължителна. Ема и Тод оживено разговаряха. Тъй като Ема обичаше растенията от всякакъв вид, тя смяташе, че е намерила сродна душа в лицето на Тод. Ако зависеше само от нея, би свалила всички правителства, които не опазваха флората и фауната. Тод разпалено привеждаше доказателства за и против екологичните мероприятия, а Мариза се въздържаше да изрази мнение. Всъщност, никой не я и попита за него. Тя ядосана установи, че двамата сякаш напълно бяха забравили за нея.

Най-сетне вечерята наближи своя край. Мариза все по-често поглеждаше часовника си. Другите двама — о, чудо! — сякаш най-сетне забелязаха това и станаха. Тод любезно отказа предложеното му от Ема питие преди лягане и се качи в стаята си. Мариза и Ема се завъртяха из кухнята, колкото да дадат нареждания за закуската, а после си пожелаха лека нощ и се разделиха.

Когато си легна, Тод помисли колко благотворно му се бе отразила възможността да поговори с някого за книгата си. Извъртя се по гръб и се намести по-удобно в леглото. Беше прекалено възбуден, за да може веднага да заспи, затова се загледа към прозореца, който се намираше срещу леглото му. Нищо не можеше да се види, защото вън бе непрогледна тъмнина.

„Колко самотен може да се чувства човек, когато нощем е сам в леглото“ — мина му през главата. Мъчително изстена. Но и колко по-болезнена е самотата тогава, когато до теб лежи жена, към която не изпитваш нищо. След Синтия беше имал една такава жена.

Въздъхвайки, той седна на леглото и се облегна върху възглавницата. Знаеше, че стигне ли в мислите си дотам, вече много

трудно ще може да заспи. Единственото нещо, което помагаше, беше да си изясни въпросите, които го измъчваха. Не можеше просто да си каже, че всичко е наред и да се успокои, защото бе тъкмо обратното.

Може би щеше да бъде по-добре, ако бе продължил да живее със Синтия. Но тя не пожела да продължи връзката им. А дали Сюзън би издържала с него? „Сигурно не“ — отговори си сам.

„Обичах ли я в действителност?“ — запита се за хиляден път. Със Синтия живяха заедно почти две години. Тя беше журналистка като него. И двамата бяха непрекъснато на път — от единия край на света до другия, за да могат от първа ръка да информират обществеността за всичко, което ставаше там.

Често му се струваше, че бяха останали заедно толкова дълго, колкото беше по-практично и за двамата. Тогава, когато мислеше, че я обича правеше дори планове за женитба. Сега обаче му беше ясно, че подобна крачка не би направила щастлив нито един от тях. И той, и тя бяха прекалено честолюбиви. Естествено не това беше причината за раздялата им. Просто и двамата забелязаха, че не се обичат повече, а може би и никога не бяха се обичали истински. Затова се разделиха като добри приятели. Синтия и досега не подозираше, че това, което му беше казала в деня на раздялата, направо го беше смазало.

Тод затвори очи. Отново го прободe болезненият спомен за онази вечер. Синтия искаше да му се извини за нещо, което бе направила без негово знание и което, както се изрази тя, за щастие бе останало без последствия. Никога нямаше да забрави чувството на ужас, което го обхвана, когато до съзнанието му достигна целият смисъл на казаното от нея. „Когато се преместих при теб, спрях противозачатъчните таблетки“ — смутено му бе признала тя. — „Знам, че трябваше да ти го кажа още тогава, но гордостта не ми позволи да го сторя. Надявах се, че едно дете ще ми помогне да се откажа от работата си и да се посветя на теб“.

След като тя изнесе и последния сандък с нещата си и напусна жилището, той седна и изпи половин бутилка скоч. Но болката беше толкова силна, че не можеше да бъде удавена в алкохол.

Никога нямаше да има деца. Причината беше в него. Още от първата нощ в общото им жилище те често и многократно бяха се любили. Синтия имаше вече дете от друг мъж, затова оставаше само една възможност: той беше стерилен.

В първите няколко дни, след като си отиде Синтия, го занимаваше мисълта да потърси лекар. Но после се отказа. Не можеше да си представи, как ще понесе теста и унижителните въпроси, които бездруго щяха само да потвърдят онова, което вече знаеше.

Тод чуваше тиктакането на часовника върху нощното шкафче. Понечи да светне и да види колко е часът, но се отказа, защото от опит знаеше, че това нямаше да му помогне да заспи по-бързо. По-скоро трябваше да бъде наясно със себе си — какъв беше проблемът му? Не можеше да има деца. В Канада упорито беше мислил над това. Не беше лесно да се примири с тази мисъл. Произхождаше от умерено консервативно семейство и винаги си бе представял бъдещето с жена и деца. Сега му оставаше да се утешава с мисълта, че не всички жени искаха деца. Другата възможност беше да срещне жена, която дотолкова да го обича, че да се откаже от деца заради него. Бегло си помисли, дали Мариза не би могла да бъде тази жена. „Не бъди такъв идиот! — изруга се той на ум. — Та ти дори не я познаваш“.

Отпусна се назад в леглото със затворени очи, но не хранеше кой знае какви илюзии, че ще може да поспи тази нощ.

Тод не беше единственият в хотел „Трите пера“, който не можеше да заспи. Вече два часа Мариза лежеше будна. От една страна, беше ядосана, че днес се държа като глупачка, а от друга, се учудваше, че приемаше толкова навътре този факт.

Тя се претърколи по корем и зарови глава във възглавницата. Този проклет тип! Защо беше толкова хубав и привлекателен! Не вярваше вече на такива мъже — вече не! Днес следобед Ема й бе казала, че не разбира враждебното й отношение към Тод. „Е, да — умърлушено си помисли тя — може би щеше да ме разбере, ако й бях разказала за преживяванията ми във Франция“. Но не си струваше труда. Само щеше да разтревожи Ема. Освен това всичко свърши и тя получи добър урок.

Мариза съжаляваше, че не бе събрала повече опит с мъжете по времето, когато учеше в колежа. Тя винаги бе имала много работа, а малкото свободно време, което й оставаше, използваше за рисуване. А сега, на двадесет и четири години, беше късно да навакства онова, което

повечето момичета правеха още на шестнадесет; при това беше опасно и много болезнено.

Тя се обърна на левия си хълбок и се взря в стената. Беше тъмно, нищо не се виждаше. Въпреки това очите ѝ останаха отворени. Значи се очертаваше още една безсънна нощ.

Марица никога не се бе оплаквала от безсъние, преди да срещне Ник. Ник! Дори само името му я караше да изпитва гняв и отчаяние едновременно. Беше се показала такава наивна хлапачка.

С въздишка се отпусна по гръб и започна да прави дихателни упражнения. Надяваше се така да успее да заспи по-лесно.

Вдиша бавно и дълбоко, броейки до осем, след което също така бавно и силно издиша. Прави това в продължение на цели петнадесет минути, преди да се откаже. Безнадеждно беше. Защо Тод беше така неприлично хубав! От момента, в който се появи в кантората на Питър Бийл, тя беше неотразимо привлечена от него. Нямахме защо да си криви душата повече. Не беше ѝ се случвало досега с друг мъж. Дори и с Ник не беше така.

Марица затвори очи и страстно си пожела Тод Лоурънс да бе останал в Канада. Или още по-добре, никога да не беше се срещал с Дезмънд Фримънт. Животът ѝ щеше да бъде много по-лек и сигурен.

Тя уморено се замисли за новите проблеми, които пораждаше присъствието на Тод. Един от тях той току-що беше сервирал на вечерята. Най-спокойно беше попитал, дали няма да се намери някое голямо и тихо помещение, което би могъл да преустрои в кабинет и да го ползва за работа.

Въпросът беше отправен по възможно най-учтивия начин, но Марица вътрешно изпадна в бяс. Единственото помещение, подходящо за тази цел, се намираше под покрива, непосредствено до нейното ателие. По дяволите, и с това ли трябваше да се примири? Само предупредителният поглед на Ема я бе възпрял да не избухне и да го прати там, откъдето е дошъл.

Затова пък с известно злорадство се зарече да го накара сам да се грижи за стаята си. Те нямаха време да му помагат. Дженис положително веднага щеше да предложи услугите си, но Марица щеше да се погрижи да не ѝ даде никакъв шанс. Още утре сутринта щеше да му каже, че трябва да се оправя сам. Не би му навредило, ако му

станеше ясно, че в хотела няма да бъде обслужван. „Да, да — сънено промърмори тя — никак даже няма да му навреди...“

На заранта по време на закуската, за голямо изумление и огорчение на Мариза, Тод заяви, че искал сам да чисти и оправя стаята си. Ядосана, че не бе успяла да изиграе единствения си коз, тя отвърна:

— Ще ви дам някои пособия и препарати за почистването.

Тод се усмихна и постави още една лъжичка мармалад върху препечената филийка.

— Нищо ли няма да ядете тази сутрин? — лицемерно попита той.

Мариза отдавна беше закусила. Беше помагала на Дженис побързо да свърши със сервирането и я бе отпратила, за да ѝ попречи да предложи на Тод услугите си по оправянето на стаята му. Постоя за миг нерешително, после се сети, че ѝ предстои още много работа, преди да може да отиде в ателието си. Не беше в настроение да си губи времето с Тод Лоурънс.

— Вече закусих — студено каза тя — Денят ни тук започва много рано.

Без да показва признаци на раздразнение от поведението ѝ, Тод вежливо отбеляза:

— Жалко. Щеше да бъде хубаво да се опознаем по-отблизо на чашка кафе.

Престори се, че не забелязва недоверчивия ѝ поглед, който тя му хвърли, преди да изчезне в кухнята.

IV

През следващите две седмици Мариза работеше като луда, само и само да се държи настрана от Тод Лоурънс. Обстоятелството, че всеки път, когато го срещаше случайно, се чувстваше като в небрано лозе, ѝ помагаше да затвърди у себе си убеждението, че беше по-добре пътищата им да не се кръстосват.

Острият звън на телефона прониза тишината на мрачното ноемврийско утро. Тод вдигна глава от книгата, отрупали писалището му и недоволно измери с очи апарата, преди да вдигне слушалката. Не за пръв път проклинаше телефона в своята стая — като по правило той звънеше винаги в най-неподходящия момент, тъкмо когато работата му изискваше най-голяма концентрация.

— Ало — механично проговори Тод в слушалката, докато мислите му все още бяха в натрупаните пред него гъсто изписани страници.

— Здравей, скъпи — прозвуча един топъл женски глас от другата страна на жицата. Тод изстена почти на глас. Беше Сюзън Малори — редакторката, която издателството му беше окачило на шията.

— Сюзън! — възкликна без капка ентузиазъм той, стремейки се да прикрие раздразнението в гласа си. — Как си?

— Ти как си, скъпи? Напредва ли работата?

Тод потрепери нервно. Мразеше да го нарича „скъпи“. Преди да успее да каже, че работата му върви добре, тя продължи:

— Не мога да ти опиша, колко възхитени бяхме всички в редакцията от първите ти десет глави. Те са направо брилянтни. Винаги съм знаела, че мъж като теб не може да не пише великолепно. Моите поздравления.

По негово мнение главите наистина бяха добри, но чак пък брилянтни... Все пак Сюзън беше професионалистка. Макар че не искаше да го признае, мнението ѝ беше много важно за него.

— Благодаря. Радвам се, че ти харесват — той замълча. Пръстите му здраво стиснаха молива. — Сюзън, извини ме, но имам много работа. По някакъв конкретен повод ли се обаждаш? — опита се да го каже възможно най-вежливо. Нямаше намерение да говори с нея повече, отколкото е необходимо.

— О, скъпи — бодро откликна тя — ти знаеш само едно — работа и работа. Аз действително ти се обаждам по конкретен повод, тъй като двамата с теб трябва да прегледаме тези глави още веднъж. Както знаеш, и най-доброто може да бъде усъвършенствано.

— Ясно — Тод си знаеше, че няма да бъде толкова лесно. — Кога да се срещнем? Да дойда ли утре в редакцията?

Издателството се намиреше в Лондон и Тод предпочиташе да отиде там, отколкото да я потърси в дома ѝ, както тя нееднократно му бе предлагала досега.

— О, не, не. Ще бъде излишно губене на време от твоя страна.

— Не чак толкова. С кола са два часа път — сухо отбеляза той.

В последвалото мълчание почти долавяше, как работи мозъкът ѝ. „Проклятие, какво ли замисля пак?“ — запита се Тод. Поначало не беше чак толкова самонадеян да смята, че е достатъчно да щракне с пръсти, за да се хвърли, която и да е жена в леглото му. Но при Сюзън случаят беше по-особен. Някои предишни случки го бяха научили да бъде извънредно предпазлив с нея.

— Два часа насам, два обратно, това са четири загубени за теб часа. Не, не, дума да не става — Сюзън говореше с нетърпящ възразение тон. — Аз ще прекарам уикенда при едни приятели, които живеят на няколко мили от теб. Защо да не се срещнем там? Няколко часа в твоята стая и въпросът ще се уреди. Или имаш по-важни планове за края на седмицата?

— Не, нищо не съм планирал — отвърна предпазливо той — но не искам заради мен да работиш в почивните си дни.

— Глупости — живо възрази тя. — Знаеш, че винаги съм на твое разположение, скъпи. Ако нямаш нищо против, ще дойда в събота след обяд.

Не му хрумна никаква правдоподобна причина, за да откаже, затова бе принуден да се съгласи:

— Добре тогава. До скоро.

Затвори телефона, ядно захвърли молива на бюрото и се втрени в ръкописа. Откакто преди месец се бе завърнал от Канада, той бягаше от Сюзън Малори като от чума. Но рано или късно нямаше да ѝ се изплъзне. В края на краищата, тя беше редакторка на книгата му и, ако ръкописът не ѝ харесаше, той щеше да загуби всичко.

Настроението му напълно хармонираше с навъсения ноемврийски ден. Вдигна глава и погледна към вратата на работния си кабинет. Дразнеше го в момента мисълта, че на една ръка разстояние от него Мариза се криеше зад стените на ателието си като монахиня зад високите манастирски зидове. Не бе успял да се доближи нито на йота повече до тази жена. Това го отчайваше, но имаше нещо пленително възбуждащо в обстоятелството, че колкото по-рядко я виждаше, толкова по-силно копнееше за нея. Беше готов да се закълне, че и тя чувства същото.

Облегна се назад на стола си и, кръстосал ръце зад тила, се замисли над загадката „Мариза Бренер“. С Ема се бе сприятелил набързо и от нея знаеше, че Мариза не излиза с никого. Наистина местният лекар я засипваше с покани, но доколкото му беше известно, досега тя не бе приела нито една. Единственото, което правеше, беше работата ѝ в хотела и рисуването.

Упоритостта, с която го избягваше, постепенно го изнервяше. Той искаше да се сближат и да се опознаят. Какво значи „искаше“, той трябва да го направи! Някоя жена не беше го привличала досега толкова, колкото Мариза. Толкова силно я желаше, че колчем я видеше, цял се разтреперваше.

„Достатъчно работих за една тъй мрачна сутрин“ — реши Тод, стана и протегна уморените си крайници. Часове наред бе седял неподвижно зад бюрото, потънал в задълбочена работа. Спусна се надолу по стълбите с намерение да изпие едно кафе в бара. Мислеше за Сюзън и за приближаващия уикенд. По дяволите, трябваше да измисли бързо нещо! Сюзън Малори трябваше да се задоволи само с ролята на редакторка в неговия живот, нищо повече. Но как да го постигне, без да предизвика скандал?

Когато се озова долу, Ема бе на рецепцията.

— Здравейте — поздрави го тя. — Искате чаша кафе, нали?

— Вие четете мислите ми.

— Не-е, но знам, че работите цяла сутрин без прекъсване и сега вероятно се нуждаете от малък отдих. Аз например не мога да мина без още едно кафе преди обяда — довери ми тя, когато тръгнаха заедно към кухнята. — Върви ли ви работата? — попита го след кратка пауза.

— Много добре дори. Остават ми още няколко глави, след което ще направя една цялостна окончателна обработка.

— Отсега нататък само книги ли ще пишете? Няма ли да ви липсва журналистиката? Струва ми се страшно вълнуваща професия: всичките тези пътувания и срещи с много известни и важни личности...

— Не е точно така — без колебание отвърна Тод. Често бе мислил по този въпрос, затова му бе лесно да отговори. — Вълнуващо е само в началото. След известно време пътуванията стават отегчителни и започваш да се чувстваш самотен. Видял ли си един хотел, вече познаваш всичките. Хората, с които се срещам, не се различават много-много от вас и от мен, освен може би по това, че повечето от тях страдат от мания за величие. Повярвайте ми — развеселено продължи той — не са много приятна компания тези „сврѣхчовеци“.

— Значи ще продължите да пишете книги?

— Да, бих искал, но това зависи от успеха на сегашната. Аз обичам да пиша по-подробно върху някоя интересна тема, а това винаги ми създаваше проблеми при статиите, които трябва да имат предварително определена дължина. В една книга мога да пиша каквото желая и колкото желая. Искам сам да си бъда господар.

— По това си приличаме с вас и ние с Мариза — подхвърли Ема над ръба на чашата си. Улавяйки въпросителния му поглед, поясни: — Години наред с нея трябваше да работим какво да е само за насъщния и никоя от нас нямаше шанса да прави това, което обича. До сега.

— И какво е то? — бавно попита Тод. Някаква неясна идея се оформяше в главата му.

— Мариза би желала по цял ден да рисува картините си, а аз, освен да ръководя хотела, искам да се грижа за оранжерията си. Но нямаме много свободно време за това, тъй като работата в хотела е значителна, а помощниците ни са малко. Въпреки това наследството от Дезмънд ни дойде като дар от бога — мечтателно завърши тя.

Тод се усмихна:

— Какво бихте казала, ако се опитам да ви бъда полезен с нещо в хотела?

— О, Тод — смути се Ема. — Нямах това предвид, когато го казах. Няма да мине много време и ще се стабилизираме, тогава ще можем да си позволим да наемем още хора.

Той успокоително я потупа по ръката:

— Знам, че не искахте да ме молите за помощ. Но аз намирам идеята за добра, освен това имам нужда от малко движение — Тод се потупа по корема и дяволито ѝ се усмихна. — Може би има някаква работа вън на двора?

— Наистина не е нужно. Двете с Мариза се справяме. А и не би било честно. Вие не получавате приходи от хотела и не е оправдано да се бъхтите тук.

Тод отметна глава назад и се разсмя.

— Ема, аз на себе си искам да направя услуга. Ако не се пораздвижи, ще взема да затлъстея. Трябваше да ме предупредите, че Флоранс готви толкова вкусно. Продължа ли все така да се тъпча с нейните калорийни бомби, скоро ще стана сто килограма.

Ема критично го огледа. Според нея той не беше наддал нито грам. Въпреки това кимна колебливо.

— Е добре. Ако наистина искате да помогнете, отвън има нещо за вас.

— Какво трябва да направя?

— Можете да нацепите дърва за огъня, а и дърветата зад оранжерията трябва да бъдат подкастрирани.

Той ѝ се усмихна, стана и тръгна към задната врата. Ема щастливо въздъхна. Тод беше избрал най-верния път да ѝ се хареса.

В бараката за инструменти имаше секира. Тод я взе, претегли я в ръка и се отправи към купчината дърва. Наведе се, избра едно по-голямо парче и го нагласи върху дръвника. Пое си дълбоко въздух, издигна секирата над главата си и силно я стовари върху дървото. То се разцепи на две половини.

Тод продължи да работи бързо и методично. Обичаше грубия физически труд. Можеше свободно да се отдаде на мислите си, а тъкмо сега разговорът с Ема бе му подсказал разрешението, над което си блъскаше главата цяла сутрин.

„Дали Мариза ще иска да има повече свободно време за рисуване и по-точно дали достатъчно силно ще го иска? — питаше се той, докато грижливо подреждаше до стената на навеса нацепените дърва. — Не, не, идеята е глупава — каза си ядосан. — Тя никога няма да се съгласи да участва. Ами ако се съгласи?“

През последния месец неведнъж бе виждал недоволство в очите ѝ, докато приготвяше масите за закуска или за вечеря. Не се бе оплакала нито с една дума дори, но той чувстваше раздразнението ѝ.

Най-сетне дървата бяха изрядно подредени и Тод отстъпи крачка назад, за да се полюбува на делото си. „Може би ще да ударя с един куршум два заека“ — продължи мисълта си той. Макар че идеята му беше побъркана, тя му даваше възможност хем да се отърве завинаги от Съзън Малори, хем да постави отношенията си с Мариза на съвсем друга плоскост.

Докато се влачеше бавно към къщата, а после и към стаята си, Тод претегляше наум всички „за“ и „против“ своя план. Когато седна на писалището си, бе стигнал до извода, че спокойно може да опита. Нямаше какво да губи.

Отвори страниците на ръкописа и затърси мястото, където бе спрял. Депресията, която го бе обзела сутринта, беше изчезнала. Винаги, когато имаше готов план за действие, се чувстваше много добре.

Мариза остави четката и погледна часовника. Време беше да слиза долу и да подрежда масите за вечеря. Днес бе рисувала само два часа. „По-добре, отколкото никак“ — каза си тя и се опита да потисне нарастващото раздразнение в себе си. Когато влезе в трапезарията, Дженис вече бе постлала покривките и нареждаше приборите.

— Днес сте подранила, Дженис — измърмори Мариза и взе солниците, за да ги напълни.

— Нямах никаква друга работа и реших да дойда по-рано — гласът на Дженис трепереше. Мариза изненадано се вгледа в приведения ѝ гръб. Понечи да я попита какво ѝ е, но се отказа. „Какво ме засягат нейните проблеми, имам си достатъчно свои“ — гузно си помисли тя. Когато се запъти към вратата, чу зад гърба си, как Дженис тихо изхлипа, но не се обърна. Хлипането обаче се повтори по-силно и

тя не издържа. Не можеше да се преструва повече, че не забелязва състоянието на бедното момиче. Остави солниците на една от масите и се приближи към нея.

— Какво се е случило, Дженис? — попита я колебливо. — Мога ли да ви помогна? Ще ми разкажете ли какво ви безпокои?

Съчувственият тон на въпросите ѝ отприщи пороя от сълзи в Дженис, тя се отпусна на един от столовете и закри лице в дланите си.

— Дженис, моля ви, не плачете — Мариза сложи ръка на разтърсваните от ридания свити рамене на девойката. — Кажете ми, какво ви е, може би ще ви олекне.

Дженис вдигна разплаканото си лице и свали очилата. Тъжно погледна Мариза и изпъшка:

— Вие няма да ме разберете. Как може хубава жена като вас да разбере какво ме измъчва? Знам, че искате да ми помогнете, но даже и да ви кажа, пак нищо няма да излезе от това. Просто няма как да ме разберете — тя избърса сълзите си с опакото на ръката.

— Опитайте все пак — насърчи я приятелски Мариза.

Дженис видя в очите ѝ само добронамереност и съчувствие, а и толкова много искаше да изплаче душевните си терзания на някого, който да я изслуша.

— Аз съм толкова грозна — на пресекулки изрече тя. — До гуша ми дойде да кисна все вкъщи и никъде да не излизам. Не мога да се понасям такава дебела, не искам да нося повече тези отвратителни очила.

Мариза замислено гледаше хлипащото момиче. Толкова добре я разбираше. Тя самата бе преживяла същото, когато на тринадесет години трябваше да носи скоба за изправяне на зъбите си.

— Дженис, чуйте ме — започна успокоително тя и придърпа един стол до нея. — Първо на първо, вие не сте грозна, второ — не сте дебела и трето — вие сте едно много мило момиче.

Дженис не вярваше нито дума от това, което Мариза ѝ говореше. Тъжно поклати глава, но не каза нищо.

— А сега — решително продължи Мариза — ми разкажете, какво всъщност се случи.

Зачака търпеливо Дженис да се овладее след новия пристъп от ридания и подсмърчания.

— Всичко стана заради приятелката ми Деби. В събота вечер ще ходи на дискотека в Кетеринг и ме попита, дали искам да отида с нея.

— Но това е много хубаво или не искате да ходите?

— Естествено, че искам. Но последния път, когато бях там, се запознах с един тип и... — тя се изчерви и дълбоко си пое дъх, преди да продължи. — Мислех, че ме харесва. Танцувахме цялата вечер заедно. Накрая той предложи да ме закара вкъщи. Съгласих се и тръгнахме с мотоциклета му. Но той не ме откара у дома. По-точно, не ме откара веднага, а едва след това. Защото първо отидохме в неговото жилище. Аз бях толкова объркана и преди да... преди да се... с една дума, отдадох му се. Не ми достави никакво удоволствие, но исках да му се харесам. А след това той изобщо не ме потърси. Сега ме е срам и се страхувам да не го срещна, ако отида с Деби в дискотеката — Дженис вдигна глава. — Обзалагам се, че никога не ви се е случвало да изпаднете в такова положение. Държах се като кръгла глупачка.

Двете мълчаха в продължение на няколко минути. За Мариза беше очевидно, че след случилото се самочувствието на девойката е изцяло смакано.

— Не сте се държала като глупачка, Дженис — каза тя.

— Напротив — тихо възрази Дженис. — Аз спях с него, защото исках да ме обикне. А той само ме използва, а после сигурно ми се е присмивал. Аз исках само да имам приятел, но постъпих погрешно.

— Не го приемайте толкова тежко. Мисля, че няма жена на този свят, която поне веднъж в живота си да не е изглупявала заради някой мъж — спокойно рече Мариза. — Освен това, не е грешно да искаш да имаш приятел. Не бъдете сурова към себе си. Повярвайте ми, знам как се чувствате!

— Как можахте да го кажете! Аз съм сигурна, че никога не сте се оставяла да бъдете измамена от мъж, когото едва познавате! — разпалено се възпротиви Дженис.

Мариза се изправи и погледна към приведеното на стола тяло на девойката.

— Така си мислите!

Дженис ахна, скочи и с широко отворени очи се заслуша в историята на нейното някогашно унижение. На никого досега не бе я разказвала. Думите сякаш сами извиха от устата ѝ:

— Миналата година бях във Франция. Там срещнах един мъж. Господи, колко беше хубав! — Мариза затвори очи и си представи лицето на Ник. — Бях много поласкана, когато се заинтересува от мен. Противно на това, което може би си мислите за мен, дотогава аз не бях спала с мъж.

Лицето на Дженис прие недоверчиво изражение.

— Както и да е — продължи Мариза. — Няма да ви разказвам всичко с подробности. Той се оказа мошеник и използвач. Истински професионалист. Когато напуснах Франция, нямах вече нито паспорт, нито пари. Беше ги задигнал — а преди това ме съблазни.

Тя прекъсна потока от думи, учудена от това, че вече не изпитваше болка от спомена. Като видя стъписаното изражение на Дженис, се засмя:

— Както виждате, не сте първата и със сигурност няма да сте последната, на която се е случило подобно нещо. Поне не сте била толкова глупава като мен да се влюбите в мъжа, който ви е измамил.

— Но аз съм! — отчаяно изхълца Дженис.

Двете девойки разговаряха още няколко минути, а накрая взаимно се увериха, че няма да казват на никого за този разговор. След това отново се заловиха за работа.

За пръв път от дълго време насам Мариза чувстваше душата си олекнала. Можеше вече от известна дистанция да погледне на случилото се. И като че ли то не ѝ се струваше толкова фатално.

За тази вечер нямаше какво повече да се прави. Само пет стаи в хотела бяха заети, затова Мариза можа спокойно да седне да се храни.

Тъкмо привършваше вечерята си, когато видя да влиза Тод. Тя се изчерви виновно, задето не бе го изчакала и само кратко кимна в отговор на неговия поздрав.

— Много ли рисувахте днес? — попита той, докато поемаше от Дженис чинията си. Момичето бързо се върна в кухнята.

— Не, не много. Нямах достатъчно свободно време — отвърна тя, без да го погледне.

— Сигурно е досадно. Никога не ви достига време за рисуване, нали?

— Свикнала съм — Мариза се облегна назад и недоволно го изгледа. — Въпреки това е много повече, отколкото преди.

— Продадохте ли вече нещо?

— Да. Две картини досега — в отговор на одобрителното му кимване тя продължи, неспособна да прикрие гордостта и задоволството в гласа си. — Други две са изложени в магазина на Джонатан. Миналата седмица той ми каза, че един клиент е проявил сериозен интерес към тях.

— Бихте ли отделяла повече време за картините си, ако можехте? — продължи да пита Тод. Внимателно следеше израза на лицето ѝ, докато му отговаряше. Непременно трябваше да разбере, доколко държеше на рисуването.

— Естествено — със съжаление промърмори тя. — Един ден ще имам повече време за тях. В момента просто няма как.

— Може би този ден ще дойде по-скоро, отколкото предполагате.

Тод знаеше, разбира се, че тя бе продала вече някои от работите си. Ема го осведомяваше за всичко, свързано с Мариза, и то с голямо удоволствие. Той беше я подпитвал само с цел да узнае, доколко ценно за Мариза би било да има повече свободно време.

През журналистическата си практика се бе научил да разбира езика на тялото, на израженията и мимиката на събеседниците си. Тази способност му оказва неоценима помощ в тези минути. Замечтаният, леко отнесен поглед на девойката му бе казал много повече от думите ѝ.

— Не видяхте ли някъде Ема? — опита се да смени темата тя. Внезапно ѝ се стори, че е прекалено интимно да говори на Тод за своето хоби. Нищо не можеше да направи против това, че той живееше под един покрив с нея. Но не беше нужно да споделя чувствата си с този мъж.

Тод замълча, но после все пак прие новата посока на разговора.

— Видях я сутринта провлачено каза той. — Пихме кафе заедно.

— Тук съм — прозвуча в този момент веселият глас на Ема. С пълна чиния в ръка тя седна на масата до Тод. — Тази вечер съм толкова гладна — обясни тя — че отидох сама да си донеса яденето от кухнята.

— Ти ужасно закъсня тази вечер — Мариза си отдъхна, тъй като не беше вече сама с Тод. — По-дълго ли продължи срещата на

любителите градинари?

— Не, но случайно срещнах Питър Бийл. Отбихме се да пийнем по нещо и той ме докара насам — обясни спокойно Ема.

В последно време Питър и Ема се срещат учудващо често „случайно“ — помисли си Мариза, но беше достатъчно тактична, за да каже нещо повече по този въпрос в присъствието на Тод. На масата се възцари мълчание. Всички се хранеха, потънали в собствените си мисли.

Тод се отказа от кафето и пръв напусна масата, веднага щом привърши с яденето.

— Изглежда има много спешна работа — каза Ема, когато малко по-късно двете оправяха кухнята.

— Може би любовна среща? — предположи Мариза.

— Не, не — Ема поклати глава. — Мисля, че в момента не излиза с никаква жена. Той живее почти като нас — изгледа тя замислено племенницата си. — Цялото му време е запълнено само с работа. И сега сигурно пак седи над своя ръкопис.

Тод не работеше. Поне не над ръкописа. Вместо това седеше в работната си стая с чаша скоч в ръка. Обмисляше следващата стъпка от своя план. Усмихна се доволно. О, да, планът щеше да проработи! Очевидно Мариза щеше да се съгласи с предложението му, ако в замяна получеше помощ в хотелиерската работа.

Тод не беше беден. През последните десетина години не бе имал достатъчно време, за да харчи парите си. Освен това му се удаде да вложи изгодно голяма част от тях. Съвсем спокойно можеше да откупи принадлежащата на Ема и Мариза част от хотела. Но той не искаше това.

Планът му беше съвършено прост и, ако сполучеше, щеше да получи единственото, което го привличаше повече от хотела — Мариза.

Тя не беше безразлична към него, това той недвусмислено установи вече няколко пъти. Винаги, когато погледите им се срещаха, усещаше напрежение в нейния. По дяволите, защо тогава се държи на дистанция! — ядоса се той. От деня на пристигането му досега тя бе останала вежлива, но хладна. Бе отблъснала и всичките му опити да

завържат по-близко приятелство. „Приятелство, как не — присмехулно възрази сам на себе си — аз искам много повече от нейното приятелство...“

За миг погледът му потъмня. В мислите му изплува един неприятен спомен. Изпи остатъка от скоча в чашата и се замисли за последния път, когато беше с жена. Тогава му се наложи да направи едно признание, от което се страхува всеки мъж.

Сюзън беше дошла в жилището му под предлог, че трябва да обсъждат предговора на книгата му. Разбира се, той би могъл да настоя това да стане в бюрото ѝ, но откакто Синтия си бе отишла, жилището му беше толкова самотно, че прие предложението ѝ дори с известна радост.

Бяха работили повече от час, когато тя изведнъж поиска нещо за пиене. Той отиде в кухнята за бутилка вино. Когато се върна в дневната, Сюзън бе свалила обувките и блейзъра си и се бе разположила удобно на канапето. Посочи му усмихнато мястото до себе си и Тод без колебание се приближи до нея. Вероятно искаше да поговорят малко по-непринудено.

Беше се излъгал. Не ставаше дума за разговор. За част от секундата тя се нахвърли върху него, притискайки пламтящите си устни върху неговите. Той изненадано се опита да се отдръпне, но беше невъзможно. Сюзън се вкопчи отчаяно в него, миг по-късно вече се събличаше с трескава бързина.

— Искам да ме любиш! — простена умолително тя.

Сюзън беше хубава жена, а Тод все пак беше мъж и, по дяволите, твърде дълго бе самотен. Преместиха се на леглото.

И тогава той засече. Вероятно защото не я желаете, а и всичко стана толкова изненадващо — възбудата му спадна.

С това можеше да се примири, макар и трудно. Случва се на всеки мъж — по-рано или по-късно. Отдаде го на стреса от раздялата си със Синтия. Онова, с което не можеше да се примири, беше твърдото намерение на Сюзън да задълбочи връзката им въпреки неуспеха. Унизеното му мъжко честолюбие обаче не допускаше такава възможност. Беше на път да развие комплекс.

През последните месеци непрекъснато го тревожеше мисълта, че не чувства полово влечение и за липсата на ерекция в нощта със Сюзън. Докато беше в Отава, не бе имал нито една жена. А откакто се

върна нито веднъж не бе почувствувал нужда от секс до момента, в който срещна Мариза.

Знаеше, убеден беше, че с Мариза щеше да се получи, щеше да бъде много хубаво. Не беше и само сексът, който го привличаше към нея, а нещо много повече. Сигурен беше в това още от онази вечер в бара. Синтия, Сюзън и всички останали жени, с които бе имал връзка досега, бледнееха пред нея...

V

Тод безцелно се разхождаше из магазина за канцеларски принадлежности. Спря пред рафта с машинописна хартия. Пакетите бяха грижливо подредени един върху друг. Той посегна към най-горния, но в същия миг се сети, че не се нуждае от хартия, защото на писалището му лежаха два неразпечатани пакета.

Поклати ядосано глава и продължи нататък, докато откри цветните ленти за пишеща машина. Цялата сутрин му вървеше наопак! Мисълта, че Съюзън пристига следобед, го изваждаше от равновесие. Тихо проклинайки, той взе две ленти и се насочи към касата.

Излезе на улицата. Още от сутринта тихо и ситно ръмеше, а сега вече го бе обърнало на силен дъжд. Нямаше големи шансове скоро да мине такси. Потръпна и сгуши рамене. Защо не взе чадър, когато беше очевидно, че ще вали? Умърлушено се взираше в една голяма локва. Трябваше да изчака някъде дъждът да престане или поне да намалее. Реши да обядва в близката кръчма.

В „Бялото сърце“ беше сухо и топло, в камината весело пращеше силен огън. Тод си поръча бира и нещо за ядене.

Когато му донесоха поръчката, той с мъка откъсна поглед от хипнотичната власт на огнените езици в откритата камина. Думите на келнерката, с които му пожелаваше добър апетит, го върнаха към реалността. Реалност — каква противна дума. Реалност беше, че след няколко часа Съюзън щеше да бъде тук, а той още не бе събрал смелост да говори с Мариза.

За стотен път премисли плана си. „Дали щеше да се съгласи да участва?“ Що се отнася до Съюзън — тя имаше дебела кожа, щеше да го преживее, за това не се притесняваше.

Набоде парче сирене на вилицата си и се запита, има ли право да излъже. Постъпваше нечестно. Въздъхна угрижено, но после си спомни за огромното количество писма и телефонни обаждания, с които бе засипан в Отава. Макар да бе казал на Съюзън, че го

интересува само деловата част на взаимоотношенията им, тя не го оставяше на мира. Когато се върна от Канада, тя веднага го посети в жилището му. Този ден той бе смъртно уморен от пътуването, но трябваше да изтърпи няколкочасовото ѝ присъствие.

Всъщност споменът за връхлитащата с гордо изражение на лицето, натоварена с пакети храна Сюзън в жилището му беше главната причина за бягството му в „Трите пера“. Извикал отново образа ѝ в съзнанието си, Тод окончателно реши, че може повече да спечели, отколкото да загуби.

Свърши с обяда и погледна часовника си. Точно единадесет и половина. Трябваше да побърза, ако искаше да говори с Мариза, преди да е пристигнала Сюзън. Плати и излезе от кръчмата. Дъждът беше спрял и той се отправи пеша към хотела.

Мариза погледна през прозореца на всекидневната, да види какво е времето. За щастие слънцето тъкмо бе пробил облаците. Мократа земя изпускаше почти невидими изпарения, по листата на дърветата блещукаха дъждовни капки. Великолепно, направо великолепно. Това беше точно настроението, което търсеше за картината си.

Радостно изтича в ателието и грабна скицника и пастелите. На връщане се отби в стаята си и си облече един пуловер.

Отправи се към близката горичка и седна на един преобърнат ствол на някакво голямо дърво. Беше мокро, но нямаше значение. Тъй или иначе после щеше да се преоблича, а това място беше идеалната наблюдателна точка за нейните скици.

Само след минута беше дълбоко погълната от работата си. Ръката ѝ се движеше бързо и уверено по белия лист. Ако не бе толкова отдадена на заниманието си, може би щеше да чуе приближаващите се стъпки на Тод.

— Ще ви преча ли, ако се присъединя към вас?

Звукът на гласа му я сепна, тя си пое въздух дълбоко и отвърна:

— Не, на мен изобщо нищо не ми пречи.

В действителност, никак не ѝ допадаше присъствието му, но точно сега не искаше да спори, за да не разваля магията на мига.

— Съжалявам, ако съм ви изплашил — каза той и сядайки до нея, скришом хвърли поглед към скицника в скута ѝ. Скицата беше добра, дори много добра. Беше ѝ се удало да улови спокойната красота на окъпаната природа. Тод знаеше, колко неохотно Мариза говори за работите си и затова не посмя да изрази възхищението си от рисунката ѝ.

— Цялото си свободно време ли посвещавате на изкуството? — попита той.

— Да.

Тод долови аромата на амбра, когато се приведе към нея, за да може да чуе тихо произнесения отговор.

— И никога не излизате вечер? Не чувствате ли необходимост понякога да се разсеете, да се отпуснете?

Преди да отговори, Мариза го изгледа недоверчиво.

— Напротив, от време на време ми се иска да помързелувам малко. Но тъй като нямам достатъчно време за рисуване, стремя се да използвам всяка свободна минута.

Внезапен студен повей на вятъра я накара да потрепери. Тя усети как зърната на гърдите ѝ се втвърдиха и бързо скръсти ръце отпред, но все пак не достатъчно бързо, защото Тод шумно изпусна въздуха от дробовете си, втренчил поглед в бюста ѝ. Самото ѝ присъствие беше достатъчно, за да го възбуди, а видът на щръкналите под пуловера малки връхчета бе в състояние да го извади от равновесие.

„Никоя жена не ми е действала така“ — помисли с учудване той.

— Бихте ли взели още една служителка в хотела? — попита уж между другото Тод.

— Естествено. Но в момента това е невъзможно. Ако сте забелязал, хотелът ни все още не се пълни изцяло.

— Може би има една възможност — той я загледа внимателно.

— За какво говорите? Бизнесът наистина напоследък върви по-добре, но не можем да си позволим да плащаме на още един човек — нетърпеливо каза Мариза.

— Мислех си, че мога да платя разноските за една нова камериерка.

Тя се извъртя и го загледа втренчено. Сериозно ли говореше?

— А защо трябва да го правите? В споразумението ни не е предвидено такова нещо.

— Всъщност — бавно каза Тод — бих искал в замяна вие да ми направите една услуга. Интересува ли ви? — полагаше неимоверни усилия да говори подчертано равнодушно, загледан в хотела.

— Каква услуга? — подозрително попита тя. Беше смутена, колебаеща се, той навярно усещаше вътрешната ѝ напрегнатост.

Тод се изкашля и търпеливо заобяснява:

— Днес следобед ще пристигне редакторката, отговаряща за книгата ми. Името ѝ е Сюзън Малори — Мариза все още го гледаше неразбиращо. — Може би трябваше да почна по-отдалече. Издателството, в което ще се отпечата книгата ми, е едно от най-добрите в страната. Бях много въодушевен, когато одобрих моето предложение. След като им занесох предварителния проект, с мен се свърза Сюзън Малори. Това стана преди още да замина за Канада. Сюзън е не само отговорен редактор на книгата ми. Тя е племенница на Уолтър Малори — собственика на издателството. Казано направо, Сюзън е убедена, че е влюбена в мен. Макар да не съм направил нищо, което да подкрепи това нейно убеждение, тя не иска да се задоволи с чисто деловите взаимоотношения между нас. Тъй като само ще си навредя, ако не приема тази жена, нуждая се от малко закрила.

— Закрила ли? — измънка Мариза. Тя все още не разбираше, какво иска Тод от нея, но подозираше, че няма да ѝ хареса.

— Да, дявол да го вземе! Нуждая се от закрила! Мариза... — той предпазливо сложи ръка на рамото ѝ. — Нуждая се от вас! Искам да се представите за моя годеница.

— Ваша годеница? — Мариза не знаеше да се ядоса ли, или да се разсмее. Беше толкова пошло — като в лош филм. Ама че смешно! Никога досега не беше чувала мъж да се страхува от жена. Жените бяха тези, които трябваше да се предпазват от мъжете. Тя се разсмя. Положението ѝ се струваше гротескно.

— Радвам се, че го намирате за толкова забавно — Тод обидено свали ръката си. — Но ако ставаше дума за вашата кариера, сигурно нямаше да ви е много смешно.

„Но той говори сериозно“ — сепна се тя и попита:

— И какво точно очаквате от мен?

— Не много. Просто трябва да имам повод да кажа по косвен начин на Сюзън, че трябва да изчезне. Не мога да го направя така

директно, както би ми се искало, защото тогава тя ще се погрижи книгата ми да не види бял свят.

— Нямате ли договор? — угрижено попита тя.

— Естествено, имам договор с издателството, и то перфектен. Но вие знаете, как стават тия неща — ако няма добра реклама, ако не се вдигне малко шум, книгата няма да има успех. Повярвайте ми, ако разсърдя Сюзън, тя ще убеди чичо си, че не си струва да пръска пари за реклама на една слаба творба. Тя е професионалист и чичо ѝ се вслушва в съветите ѝ.

Настъпи кратко мълчание. Тод беше казал всичко, каквото имаше да казва, а Мариза все още не показваше, какво мисли.

— Непременно ли трябва да ѝ покажете „годеницата“ си?

— Да, Сюзън няма да повярва само на думите ми.

— За какъв период от време?

— Какъв период ли? — повтори той, преди да вникне в смисъла на въпроса ѝ. — О, имате предвид за колко време ще плащам заплата на камериерката ли? — Тод потисна триумфиращия си вик. Тя щеше да участва! Не се беше излъгал в предвижданията си.

— Три месеца. Ще поема разноските за цял работен ден на една камериерка за три месеца.

Мариза набързо обмисли предложението.

— Колко дълго ще трябва да се представям за ваша годеница?

Той сви рамене.

— Може би само днес следобед. Веднага ще ѝ съобщя новината. Тя има намерение да прекара целия уикенд тук наблизо, но предполагам, че след като разбере за моя годеж, ще съкрати престоя си и няма да ми досажда повече.

— Съгласна съм — решително каза Мариза. — Сделката е добра. Какво точно трябва да направя? — тя нервно задъвка устни, казвайки си, че се хвърля надолу с главата в едно приключение, което по всяка вероятност ще се превърне в катастрофа за нея, но просто не можеше да устои на съблазнителното предложение.

Тод се изправи и се разкърши, преди да отговори. Усмивка на облекчение измести загриженото изражение на лицето му.

— Просто се дръжете като годеница. Например, можете да дойдете към три часа в кабинета ми и да донесете чай. Ще ви представя на Сюзън. Не се безпокойте, никак няма да е трудно. Освен

това... — той спря и я загледа с един от ония необясними погледи, от които я полазваха тръпки — не ми удряйте плесница, ако ви целуна или ви прегърна. Иначе Сюзън може да заподозре нещо фалшиво.

Мариза отвори уста, за да протестира против това условие, но Тод вече се беше обърнал и закрачи към задната врата на хотела. Тя бавно се изправи и чак тогава се сети, че не бяха се разбрали какво ще кажат на другите в хотела.

„Ама че работа“ — ядосваше се все още Мариза, когато малко по-късно влизаше в затоплената кухня. Тъй като до сега неизменно се бе държала студено с Тод пред всички, то едва ли щяха ей така изведнъж да приемат новината за „годежа им“. Тя трябваше много да внимава през тези дни, за да не разбере никой за тяхната сделка.

Точно в три часа Мариза изкачи стълбите до работната стая на Тод, носейки поднос с чай и лимонов сладкиш, който бе изпекла сама. Дали Тод щеше да го хареса? Сви устни раздражено. „Я стига глупости — каза си тя — какво значение има дали ще го хареса или не. Ти само играеш ролята на грижовна годеница, няма да се омъжваш за него в края на краищата!“

Спря за миг нерешително пред вратата, после си пое дълбоко дъх, чукна и веднага отвори. Не одобряваше на една годеница да чака да бъде поканена в стаята на годеника си.

— Мариза! — сърдечно я посрещна Тод, стана иззад писалището и се приближи, за да поеме таблата от ръцете ѝ. — Толкова се радвам, че дойде. Искам да ти представя мис Малори — редакторката на книгата ми.

Той ѝ се усмихваше топло, сложи таблата на лавицата за книги до вратата и обгърна раменете ѝ с ръка.

Сюзън не се изправи, докато Тод ги представяше една на друга. Мариза бе поразена — как бе възможно Тод да отблъсква такава ослепително красива и екстравагантна жена?

— Моите благопожелания — студено каза Сюзън, присвила изумруденозелените си очи, докато я оглеждаше преценяващо от глава до пети.

— Благодаря — сухо отвърна Мариза и с най-любезната си усмивка се опита да се освободи от прегръдката на Тод. Но той не я

пусна, а я отведе до креслото зад писалището и я принуди да седне.

— Не искам да преча на работата ви — Мариза търсеше благовиден предлог да се измъкне по-скоро.

— Нищо подобно, не ни пречиш. Имаме нужда от малко почивка.

Тод започна да налива чая.

— Какъв е този сладкиш? Сама ли го направи, мила?

— Да, тази сутрин.

„Значи забеляза! Спокойно, момиче, не се излагай! Какво от това? Естествено, той също играе ролята на силно влюбен годеник“.

По лицето на Сюзън за миг плъзна презрителна усмивчица:

— Тод каза, че сте художничка. Изглежда сте и добра домакиня?

— Мариза притежава всестранни таланти — интонацията му недвусмислено издаваше в какъв смисъл трябваше да бъдат тълкувани думите му. Тя се изчерви.

— Колко сте сладка — обърна се Сюзън към нея. — От колко време сте сгодени? Тод нищо не ми спомена, когато говорихме с него в началото на седмицата.

— Преди два дни го решихме — побърза да я изпревари Тод. — Дори още не сме се погрижили за пръстените. Бяхме толкова заети с нея тия дни — той влюбено се усмихна на Мариза.

Най-сетне изпиха чая си и Мариза облекчено си отдъхна. „Слава богу, свърши се!“ Най-сетне можеше да си тръгне. Сюзън не бе преставала да ѝ задава коварни въпроси и тъй като в повечето случаи Тод бе отговарял вместо нея, вероятно тази жена я бе сметнала за доста глупавичка. „Няма значение — мислеше Мариза, когато вратата хлопна зад гърба ѝ. — Вече съм свободна.“

— Е, да се залавяме за работа — каза Тод, когато Мариза напусна стаята. Той твърдо бе решил да остане в рамките на деловия тон. Взе страницата, върху която последно бяха работили и се задълбочи в нея.

— Кога ще бъде сватбата? — гласът на Сюзън не беше нито дружелюбен, нито враждебен.

— Още не сме решили — отвърна той, без да вдигне глава от листа.

— Защо, страхуваш ли се от брачните окови? — осведоми се тя насмешливо.

— Не, изобщо не се боя — търпеливо отвърна Тод. — Ако зависеше от мен, щяхме веднага да се оженим. Мариза е тази, която се колебае. Тя настоява да изчакаме, докато излезе книгата. Смята, че тогава аз ще се поуспокоя. Можем ли вече да продължим? Искам да свършим по-навреме, защото обещах на Мариза да излезем някъде на вечеря.

— О-о, зает ли си тази вечер? — сега гласът и прозвуча по-остро. — А пък аз се надявах, че ще вечеряме заедно. Дори казах на моите домакини, че ще се прибера много късно, да не ме чакат.

Един дълъг миг Тод се бореше с изкушението да ѝ заяви, че няма да ѝ излезе късметът. Но тогава му хрумна нещо по-добро. Ако покани Сюзън, щеше да му се удаде да принуди и Мариза да излезе с него, а това беше уникална възможност да се сближат още малко. За последните двацетина минути бе постигнал в това отношение много повече, отколкото за цял месец съвместно съжителство. Той посегна към следващия лист.

— Мисля, че можеш да дойдеш с нас. Мариза няма да има нищо против. Ще отидем във „Ванг“, любимия и ресторант.

Беше му все едно, дали Сюзън харесва китайската кухня или не.

След като поработиха още един час, Тод я остави да се пооправи в малката баня на третия етаж и тръгна да търси Мариза. „Дано да не е ангажирана тази вечер — мислеше тревожно той. — Да не би точно днес да е решила да приеме поканата на оня проклет доктор!...“

Намери я в стаята ѝ. Седеше пред огледалото с четка за коса в ръката. Дългите ѝ руси коси меко обрамчваха миловидното ѝ лице, падаха на буйни вълни по гърба и добре оформените ѝ рамене. С какво удоволствие би ги погалил, би заровил ръце в тях, но знаеше, че тя нямаше да допусне това. Задоволи се само да им се любовува.

— Вижте, Мариза — започна колебливо той — появи се нещо непредвидено.

— Какво? — очите ѝ подозрително го измериха.

— Трябва да излезем на вечеря с вас и Сюзън — обясни ѝ и преди Мариза да успее да протестира, продължи бързо. — Изслушайте ме, не можах да го предотвратя. Искях да я отпратя по-бързо под предлог, че двамата с вас ще излизаме, но тя се самопокани по такъв начин, че нямаше как да откажа. Моля ви, Мариза!

Тя го гледаше ядосано.

— Не бяхме се договорили за това. Смятах да рисувам тази вечер.

— На мен също не ми е никак приятно — тъжно въздъхна Тод. — Другояче си представям една хубава вечер, прекарана с вас. Но просто съм принуден. За да компенсирам това ново неудобство, готов съм да увелича на четири месеца издръжката на камериерката — приседна на леглото ѝ, молейки се този аргумент да я склони.

— Четири месеца? — тя помисли малко. — Добре, става. Кога трябва да бъда готова и какво да облека?

Тод потисна с мъка доволната си усмивка.

— Бъдете готова към седем часа. Ще отидем във „Ванг“ — много му се искаше тя да облече синята рокля, с която я беше видял първата вечер в хотела, но се въздържа да я помоли за това. — Предоставям на вас избора на подходящ тоалет.

С голямо неудоволствие откъсна поглед от гъвкавата снага на девойката и се качи горе. Твърдо беше решил да принуди Сюзън да работят без прекъсване до последната минута.

Малко преди седем часа Тод отново стоеше пред стаята на Мариза. Зад гърба му бяха два ужасни часа, в които с голямо усилие бе успявал да задържа вниманието на Сюзън върху ръкописа. Почука и учтиво изчака, докато чуе нейното „Влезте“.

Мариза стоеше на вратата на банята и правеше отчаяни опити да закопчае ципа на роклята си.

— Това проклето нещо заяжда — изруга вбесена тя и поглеждалки към него изпод свъсените си вежди, недоволно въздъхна и се извъртя с гръб. — Помогнете ми, иначе никога няма да успея.

С няколко бързи крачки той се озова до нея и протегна ръце към ципа. Пръстите му трепереха от възбуда. Тя бе облякла синята рокля и отдолу не носеше сутиен. Трябваше да извика на помощ цялата сила на волята си, за да преодолее изкушението да докосне нежната ѝ кожа, да погали голия ѝ гръб. Тялото му бе обхванато от тръпнещо желание. Някак си му се удаде да издърпа ципа нагоре. Но остроото съжаление, което мигом изпита, виждайки как пред очите му се скрива част от голото ѝ тяло, отключи задръжките му и той изгуби самообладание. Обхвана с две ръце раменете ѝ и я завъртя към себе си.

— Какво?!... — въпросът ѝ бе задушен от страстната му целувка.

Мариза знаеше, че трябва да се съпротивява, но не можеше. Неописуемото чувство на трепетна наслада, което я обхвана, докато той нежно, но настойчиво я целуваше, парализира волята и разума ѝ.

Той усети капитулацията ѝ и още по-силно я стисна в прегръдките си, опиянен от топлите ѝ устни. Мариза изгуби способност да мисли, можеше само да усеща влудяващата топлина на тялото му, нежния натиск на устните му върху нейните, силните му ръце. Чувствуваше се толкова добре, сгушена в него, милвана, защитена. Какво правеше този мъж с нея?

Силно почукване на вратата ги върна в действителността. Отстъпвайки назад, Тод се взря в зачервените и страни. Не, тази жена бе всичко друго, но не и равнодушна към него!

— Няма да ни навреди, ако се упражним за всеки случай. Бяхте много убедителна — Тод хвана двете ѝ ръце за китките и извика: Влез!

Сюзън отвори вратата.

— О, извинете ме — каза тя, но в гласа ѝ имаше всичко друго, но не и извинение. — Надявам се, че не ви попречих. Умирам вече от глад.

Мариза се опита да се отскубне от Тод, но той я привлече още по-близо до себе си.

— Всъщност, ти малко ни попречи, Сюзън — каза той с усмивка — но имаш право, всички изгладняхме. Готова ли си, мила?

Мариза мълчаливо се освободи от ръцете му и взе дамската си чанта. Вълнението ѝ още не бе преминало, гърдите ѝ продължаваха учестено да се вдигат и спускат и ѝ се струваше, че от гърлото ѝ не може да излезе нито дума. За щастие, по време на, както ѝ се стори, безкрайното пътуване към ресторанта не ѝ се наложи да вземе участие в разговора. Сюзън говореше и за тримата.

И докато вечеряха в изискания китайски ресторант, красноречието на редакторката не пресекна нито за миг. Мариза прие с благодарност това развитие на нещата. Така можеше на спокойствие да поразсъждава над случилото се в стаята ѝ. Дали Тод придаваше същото значение на целувката си, като нея? „Не бъди такава глупачка! — ядосано си каза тя. — Какво значи една целувка? Нищо. Абсолютно нищо!“ Възможно е Тод да я е целунал, защото е знаел, че Сюзън

върви след него и е искал тя да види това. „Сигурно е било така. Или не е било?...“

Когато след вечерята тримата седнаха в колата и си тръгнаха, Мариза представляваше кълбо от оголени нерви. Влюбените погледи на Тод, подчертаната му нежност ѝ бяха дошли премного. Дори и сега Тод бе сложил ръка върху коляното ѝ и я милваше леко, но възбуждащо. Тя го стрелна гневно с очи, но той само леко повдигна рамене и с поглед скрито ѝ посочи към Сюзън.

Когато стигнаха хотела, вече беше късно. Тод и Мариза придружиха Сюзън до колата ѝ и се сбогуваха с нея. И двамата облекчено въздъхнаха, щом светлините на стоповете ѝ се загубиха от погледите им.

Тръгнаха мълчаливо към входа. Тод се изкашля.

— Вечерта мина великолепно.

— Радвам се, че сте доволен от мен — ледено процеди Мариза.

Очите му недоволно се присвиха и той заговори нетърпеливо:

— Мариза, и на мен не ми е лесно, но след като вече познавате тази жена, би трябвало да ме разберете.

— Аз ви разбирам — вече по-меко каза тя и затърси думи, — но не очаквах, че ще трябва... е, че ще са необходими... докосвания и... — замлъкна, забелязала изражението му. Тод се забавляваше с нейното смущение.

— Та нали трябваше да убедя Сюзън, че съм луд по вас, толкова влюбен, че не мога да се откъсна от тялото ви.

— Аз ви разбирам — поруменяла прошепна Мариза. — Но ми е трудно да се преструвам по този начин.

— Ами тогава може би ще е добре да порепетираме малко, докато я няма Сюзън — Тод неочаквано я сграбчи в прегръдките си, наведе се към устните ѝ и я целуна.

Мариза не успя да реагира. Обхвана я приятна отмала, коленете ѝ омекнаха и тя безволно се отпусна в ръцете му. Целувката му трая цяла вечност. Най-сетне той се отдръпна малко и впери поглед в очите ѝ. Тя побърза да наведе глава, изплашена от нескритото желание в израза му.

— Ти се страхуваш — дрезгаво прошепна той. — Страхуваш се от допира ми. Страхуваш се, че ще разруша стените, които издигаш между нас.

Марица усети как кръвта плисна в бузите ѝ.

— Колко ли е хубаво човек да има твоето високо самочувствие — тя възмутено му обърна гръб и преди Тод да успее да отвори уста, хукна нагоре по стълбите към сигурността на четирите стени на стаята си.

Тод не я последва. Беше достатъчно умен, за да разбере, че сега тя има нужда да остане сама.

В стаята си Марица се хвърли с дрехите върху старото легло. Сви колене към брадичката си и остана така неподвижна. В душата ѝ се бореха яд и смущение.

„Не е честно, не е честно!“ — хапеше устни тя.

VI

Дразнеща апетита миризма на шунка и яйца погъделичка носа на Тод, когато на другата сутрин зае постоянното си място в трапезарията. Хвърли бърз поглед из помещението и смръщи чело. Както винаги в неделя сутрин всички маси бяха заети, а това означаваше, че едва ли ще има възможност да поговори с Мариза.

Ема дойде до масата му с чаша димящо кафе в ръка.

— Добро утро. Изглеждате свеж, сигурно добре сте си отпочинал тази нощ — тя постави чашата пред него.

В отговор той топло ѝ се усмихна и отпи глътка от гъстата черна течност.

— Виждала ли сте Мариза?

— Да, помага на Флоранс в кухнята. Както навярно забелязвате, от вчера тук е такова стълпотворение — Ема цяла сияеше от задоволство. Личеше си, че е горда, защото бизнесът вървеше толкова добре. — Желаете ли пълна закуска тази сутрин?

— Да, много съм гладен. Всеки момент ще дойде редакторката ми и трябва да събера сили за работа.

Ема въздъхна малко театрално.

— Е, щом и днес ще работите толкова много, надявам се, че поне снощи сте прекарали хубава вечер. Мариза не беше излизала толкова отдавна — прибави тя, гледайки го с очакване да ѝ разкаже малко повече за снощната вечеря. От Мариза не бе успяла да изкопчи нищо съществено.

Появата на Дженис, носеща пълна чиния с шунка и яйца, освободи Тод от необходимостта да отговори на завоалирания ѝ въпрос.

— Благодаря, Дженис — кимна той на момичето. — Тази сутрин сте много променена.

Дженис се изчерви до корена на косата си.

— Имам нова фризура. Не изглеждам ли добре с нея?

— Изглеждате прекрасно!

— Благодаря, мистър Лоурънс — смутено промълви тя.

— Целият ден ли ще работите над книгата? — попита Ема, след като Дженис тръгна отново към кухнята.

— Така изглежда. Признавам, че трябва да съм много благодарен на мис Малори, защото далеч не всеки автор се радва на такова внимание от страна на своя редактор.

Тод изглеждаше потиснат и Ема се чудеше, по какъв заобиколен начин да го попита какво не е наред, но той я изпревари:

— Ема, Мариза говори ли с вас тази сутрин? Искам да кажа, за нас двамата.

— За вас ли?

— Да, за нас... ние, така да се каже..., станахме по-близки — Тод вдигна глава. — Мариза и аз се сгодихме.

— Сгодихте ли се? — Ема толкова се изуми, че едва успя да улучи близкия стол и да приседне на крайчеца му. — Но това е невероятно! Имах чувството, че тя не ви харесва, да не кажа нещо повече...

— Знам, знам, но понякога се случват и такива неща. Все пак ние живеем цял месец под един покрив. Преди няколко дни ни стана ясно, че се обичаме, и решихме да се сгодим.

— Мариза не ми каза нито думичка. Но това е голяма изненада за мен! Какво говоря — това е истински шок!

Тод я наблюдаваше със смесени чувства. Мразеше да лъже, но не виждаше по-добра алтернатива. Ема щеше да развали всичко, ако знаеше истината. Жените не умеят да крият истинските си мисли и чувства.

— Знам, че не е толкова просто, но още от самото начало аз и Мариза се почувствахме привлечени един от друг. Във всеки случай, сега се обичаме.

Ема все още го гледаше с недоверие, после закачливо се усмихна:

— Струва ми се, че ние с Мариза ще трябва да се погрижим за някои неща... Е, радвам се много за вас двамата. Наистина си подходждате. Кога ще бъде сватбата?

— Скоро — уклончиво отговори Тод. — Но, Ема, искам да ми направите една услуга — кажете на Мариза, че трябва да говоря с нея.

Ема кимна, изправи се и забърза към кухнята. Тод се поздрави вътрешно. Планът му функционираше безупречно.

— Какво има? — попита с безпокойство Мариза, която се появи след няколко минути.

Тод преглътна хапката си, посочвайки ѝ да седне до него. Тя раздразнено отказа, защото имаше много работа и не ѝ беше до празни приказки. Мрачният му поглед обаче я накара да притихне.

— Казах на Ема, че сме сгодени — бързо изрече той.

Мариза изумено се втренчи в него, долната ѝ челюст увисна. В нея се надигна неудържима ярост.

— Вие сте луд! — изкрещя тя и се приведе напред, като че ли всеки миг щеше да се нахвърли върху него.

Той развеселено повдигна вежди.

— Изслушайте ме, преди да изпаднете в истерия — изразът на лицето ѝ обаче го принуди да смени тактиката. — Моля ви, важно е — опита се да премахне всяка следа от веселост в гласа си.

„Полека!“ — Мариза се овладя.

— Е, добре, слушам ви. Дано обяснението ви успее да ме задоволи, иначе...

— Снощи, докато оправяхте грима си след вечерята, Сюзън ми каза, че искала да работим и днес. Опитах се да я разубедя, но не успях. Тя много настояваше и нямах друг избор.

Очите на Мариза изпускаха искри.

— Какво от това, че ще работите още един ден с нея? Това все още не е причина да обявите пред Ема нашия мним годеж! — тя го гледаше подозрително. Всички мъже ли бяха родени лъжци?

— Точно това е причината — повдигна рамене Тод.

— Сюзън ще бъде тук още един цял ден. Разбирате ли?

— Нищо не разбирам! Ако си мислите, че ще лъжа леля си...

— По дяволите, ще правите това, което аз ви кажа! — прекъсна я той със заплашителен тон, приведе се към нея и я хвана за ръката. — Омръзна ми да се оплаквате от всичко! Аз познавам Сюзън, а не вие! И освен това плащам твърде щедро за това, че ми помагате!

Мариза се опита да издърпа ръката си, но той я стисна още по-здраво.

— Какво искате? Да увеличи срока на издръжката ли?

— Не, разбира се. Но не бяхме се договорили да лъжем и леля ми. Това е прекалено. Освен това, тя няма да повярва нито дума.

— За това не берете грижа — каза Тод и неохотно пусна ръката ѝ. — Аз разказах на Ема всичко и тя вече е убедена, че ние отдавна се обичаме тайно. Въпросът е уреден.

— Какво сте направили! Вие... вие... — Мариза не намираще думи, за да изрази наново бликналото си възмущение. „Господи, в какво се забърках — мислеше уплашено тя. — Сама си надробих тази попара, сама ще трябва да си я сърбам!...“

— Добре. Какво трябва да правя?

Мариза имаше работа, когато пристигна Сюзън и се затвори с Тод в работната му стая. Както се бяха уговорили с него, тя им занесе чай и веднага излезе.

Към пет часа Сюзън най-после си тръгна. Тод я изпрати сам до паркинга.

Мариза въздъхна облекчено, виждайки как редакторката се качи в червената си спортна кола и потегли. Спусна бялата дантелена завеса на прозореца и се отдалечи от него.

Тод не се върна в хотела, а тръгна бавно надолу по улицата. „Вероятно иска да пийне нещо в кръчмата на ъгъла“ — помисли Мариза. Тя също имаше нужда от едно питие.

В хотела беше тихо и спокойно. Мариза си наля шери и се настани на едно от високите столчета пред бара. Вдигна чашата към светлината, отпи малка глътка и усети, как част от напрежението ѝ я напуска. Зад гърба ѝ беше най-изнервящият уикенд в досегашния ѝ живот.

Тя бе изпълнила прецизно указанията на Тод. Сюзън не успяваше да прикрие раздразнението си от честите прекъсвания, които предизвикваше в работата им. Последния път, когато пак им занесе чай, Сюзън бе извън себе си от гняв. Тод бе станал от стола си, бе поел таблата и бе я целунал по устните... През този неделен следобед и двамата играеха толкова добре ролите си, че дори и изкушеният наблюдател трудно би могъл да се усъмни в силата на взаимните им чувства. „Дявол да го вземе, май не ми бяха необходими много усилия, за да демонстрирам свенлив любовен плам и да изтръпвам от докосванията му...“

Разтърси глава и пресуши чашата си със затворени очи. Вече нямаше значение. Всичко беше свършило. Остави чашата на бара и тръгна нагоре към ателието си. Сега поне щеше да има достатъчно време за рисуване.

Късно вечерта Ема влезе в малкия салон на третия етаж, където вече беше Мариза и тежко се отпусна на канапето.

— Най-сетне този дълъг ден свърши! — изпъшка тя. — Краката вече не ме държат — обърна се към племенницата си, изкашля се нерешително и някак между другото попита — Уточнихте ли се вече с Тод за датата?

Мариза я погледна иззад криминалето, с което си отпочиваше след напрегнатия ден. Ема я наблюдаваше с притаено очакване. Тя остави книгата. Реши да признае на леля си, че двамата с Тод бяха излъгали за годежа.

— Лельо Ема, виж... — започна спокойно Мариза, но в този миг в салончето влезе Тод и, кимайки на двете за поздрав, седна на канапето до Ема. Мариза гневно го изглежда. В отговор той доволно се ухили.

— Здравейте, Тод — Ема засия. — Тъкмо питах Мариза дали сте определили деня на сватбата:

Мариза тихо изруга.

— Искам да разкажа на леля всичко за нашия „годеж“. Цялата истина — стрелна го тя с поглед. Усмивката му стана само още по-широка.

— Толкова се радвам за вас! — прекъсна я Ема. — Честно казано, не вярвах, че между двама ви може да се получи нещо. За щастие съм се лъгала — тя се изправи и им намигна. — Оставям ви сами. Питър ме покани на чашка. Не ме чакай, Мариза. Ще говорим утре.

Мариза ужасена гледаше, как леля ѝ действително напусна стаята.

За миг се възцари напрегната тишина. Тя се изправи и понечи също да излезе, но Тод я хвана за ръка и толкова силно я дръпна към себе си, че се озова на коленете му. Обля я топла вълна, но бе твърдо решила този път да не се поддава на чара му.

— Пуснете ме веднага! — изсъска вбесено. — Какво си позволявате?

Но Тод здраво я държеше.

— Искам да говоря с вас.

— За това едва ли е необходимо да седя в скута ви — саркастично отбеляза тя. Вкопчи се в ръцете му, отдели ги със сила от тялото си и скочи на крака, дишайки тежко.

— Моля ви, Мариза, не казвайте на Ема истината. Още не.

— Сега пък защо?

— Защото книгата още не е готова и Сюзън може пак да се появи тук. Моля ви за една отсрочка само от две седмици. Ако искате, ще помолим леля ви да пази годежа в тайна от другите.

Докато говореше, внимателно подбирайки думите си, той не откъсваше поглед от лицето ѝ.

— Съзнавам, че това не съответства на първоначалната ни договореност, но ако се съгласите, ще удължа офертата си с още един месец.

Първоначалният импулс на Мариза беше да откаже, но после се замисли. Пет месеца! Това време беше достатъчно за две големи картини.

— Е? — целият беше в очакване.

— Добре — съгласи се тя. — Но при едно условие.

— И какво е то?

— Да престанете да ме докосвате и опипвате непрекъснато... искам да кажа... — тя спря, защото усети, че се изчервява, а гласът ѝ затрепери. — Не намирам за нужно толкова често да ме... галите. Още повече, тъй като Сюзън изобщо не е тук и... понеже...

Тод скръсти ръце на тила си и се облегна назад, оглеждайки обстойно тялото ѝ.

— Нима моите докосвания ви дразнят?

— Да... Не! — обърка се тя. — Не става въпрос за това. Все пак ние не сме сгодени в действителност. Дори, ако трябва да бъдем точни, ние едва се познаваме.

Последното, което искаше, беше да признае, че допирът на ръцете и тялото му толкова дълбоко я разтърсваха.

— Добре — измърмори той. — Щом настоявате.

Тя кимна, избягвайки да го гледа в очите.

— Да, точно това правя.

VII

Изливащият се пороен дъжд не беше точно онова, което би подобрило настроението на Мариза. Тя изтича бързо надолу по стълбите, защото телефонът звънеше. Вдигна слушалката, но не се обади никой. Беше разстроена. Мразеше да бъде разстроена. Но вече цяла седмица не ѝ се удаваше да се концентрира изцяло върху това, което правеше. Тод се държеше с нея мило и внимателно, като че ли наистина бяха сгодени. Но и до днес не бе наел камериерка, както бе обещал. Не ѝ се искаше да му напомня за това, но така повече не можеше да продължава. Трябваше да говори с него и то сега.

Тя се насочи към стълбите, за да се качи до кабинета му, но в този момент влязоха нови клиенти и трябваше да ги приеме и настани.

Едва след вечеря Мариза намери малко свободно време, за да го потърси. Беше много изморена и ядосана.

— Надявам се, че не ви преча — сърдито започна тя, влизайки в стаята му. Без да чака покана, взе един стол и седна пред писалището му.

— Изобщо не ми пречите, дори се радвам, че ще мога да отдъхна малко във ваше присъствие. Искате ли една глътка? — Тод измъкна бутилка шери от долното чекмедже на бюрото си. — Подайте ми, моля ви, чашите — посочи ѝ към лавицата за книги, където имаше няколко кристални чаши. Мариза взе две от тях и му ги подаде.

— Виждам, че искате да ми кажете нещо — каза той и издуха въображаем прах от чашите, преди да ги напълни.

— Да, така е — колебливо започна Мариза. Чудеше се как да го каже по-тактично. — През последните дни нямах много време за рисуване. Питам се дали имате намерение да наемете някого.

Отпи от шерито и за кой ли път се ядоса на себе си. Нямаше намерение да поставя така остро въпроса.

Тод повдигна едната си вежда, учуден от резкия ѝ тон. После се усмихна:

— Не съм забравил ангажимента си. Просто, как да ви кажа, бях много погълнат от работата си и не ми остана време.

— На мен също не ми остава време. Работата в хотела всекидневно се увеличава.

— Виждам — каза той успокоително. — Скоро ще се погрижа за това. Няма да ви карам дълго да чакате.

Тя се изправи и го изгледа, внезапно обзета от силен пристъп на раздразнение.

— Не е ли това типично за мъжете! — избухна невъздържано. — Много лесно обещаваме, когато искате да получите нещо, а след това не смятате за необходимо да удържите на дадената дума! Господи, каква глупачка излязох, да ви помагам! Очевидно изобщо не сте имал намерение да назначавате, когото и да било.

Лицето му придоби по-твърдо изражение и Тод също се изправи.

— Вие реагирате малко прибързано — спокойно рече той. — Аз естествено ще спазя обещанието си. Наистина бях много зает, а и още съм. За бога, Марица, не съдете всички мъже толкова строго, само защото някой някога се е отнесъл зле с вас.

Марица задиша тежко.

— Изобщо не ви засяга, кой как се е отнесъл с мен! Онова, което знам, е, че дадохте обещание и не го изпълнихте — рядко се бе чувствала толкова ядосана.

— Ще говорим по този въпрос тогава, когато не се държите толкова истерично — безизразно каза Тод.

Това вече беше премного! Марица рязко се извъртя и с високо изправена глава напусна стаята му.

Когато вратата се захлопна с трясък зад гърба ѝ, Тод се разсмя. „Добре — каза си той — вече много по-лесно губи самообладание, отколкото преди седмица“. Втората част на плана му се реализираше по-успешно, отколкото бе предполагал.

Часове по-късно Марица все още кипеше от яд. Отиде в стаята си и се приготви за лягане. Ех, ако знаеше телефонния номер на Сюзън! Едно-единствено обаждане и с кариерата на Тод като писател беше свършено. „Не — сепна се тя — колкото и да съм му сърдита, не мога да постъпя толкова долно.“

На вратата се почука. Мариза хвърли поглед към огледалото, пред което разресваше косите си и извика:

— Момент, моля!

Наметна пенъора си, защото късата прозрачна нощница не предоставяше кой знае колко материал за фантазията, отиде до вратата и отвори.

Пред нея стоеше Тод с огромна кутия шоколадови бонбони в ръка. Имаше разкаян вид.

— Приемете това като предложение за помирение.

Мариза объркано гледаше златистобялата кутия.

— Благодаря — измърмори най-сетне тя и го погледна в очите.

— За извинението и за бонбоните — допълни след миг.

Той кимна.

— Тод — бавно продължи Мариза, защото сега беше неин ред да се извини за темпераментното си избухване. — Аз също ви моля за прошка. Нямах право да ви обвинявам в непочтеност. Знам, че наистина бяхте много зает.

— Моля ви, не трябва да ми се извинявате. Напълно сте права. Още утре ще наема някоя жена.

Мариза сви рамене и отнесе бонбониерата на нощното си шкафче. Обърна се към Тод в очакване той да се сбогува, но не забеляза у него подобно намерение. Той продължаваше да стои в рамката на вратата.

— Късно е вече — измърмори тя подканващо.

— Да — потвърди той. — Но мисля, че има още нещо, което трябва да направим, преди да ви пожелаем лека нощ.

— И какво е то?

— Да ми простите с целувка — тихо ѝ отвърна. Пристъпи в стаята, затвори вратата и бавно се приближи към нея. Спря на две крачки разстояние и повдигна ръка да я погали по бузата. — Това е стар обичай.

Мариза нервно преглътна, заглушавайки вътрешния си глас, който ѝ казваше — не, крещеше, че трябва да се пази от опасния допир до тялото му. Не можеше да се вслуша в него. Ръцете ѝ сами искаха да докоснат силните му мускулисти рамена. Обхвана я настойчиво желание да усети топлината на плътта му. Нерешително сложи ръка зад тила му и леко го притегли. Застина за миг, изплашена от жадния

му поглед. В този момент той нежно я обгърна и непреодолимо я привлече към напрегнатото си тяло. Сведе глава, за да я целуне.

Докосването на устните му предизвика приятна тръпка по цялото ѝ тяло и тя затвори очи. Той я целуна нежно, а прегръдката му стана още по-здрава, сякаш нямаше намерение изобщо да я пусне. Зави ѝ се свят и сърцето ѝ тъй силно заблъска в гърдите, че се изплаши да не би Тод да го чуе. Разсъдъкът ѝ се замъгли и не искаше нищо друго, освен да продължи да го усеща навсякъде.

Ръцете ѝ се сключиха по-здраво около шията му и тя по-скоро усети, отколкото чу, че устните му очакват отговор от нейните. Чу и глухото му стенание, когато за миг прекъсна целувката.

— Мариза...

Някак от само себе си двамата едновременно се свлякоха на леглото ѝ.

— Тод, по-добре да не...

— Не, мила, не можем да спрем. Отпусни се, ти знаеше, че ще се случи. И двамата го знаехме, още от първата вечер в бара...

През главата ѝ светкавично премина споменът за онези няколко секунди, в които сякаш погледите им се бяха слели в едно. И сега, както и тогава, я изплаши мъчителното желание, което всеки от тях събуждаше в другия, но беше неспособна да се противи на чувствата си. Не искаше той да спира и точно от това се боеше.

Тод бавно покриваше лицето ѝ с леки целувки.

— О, Мариза... — простена в ухото ѝ. — Толкова дълго копнях за теб. Още от първия миг.

Тя потрепери, когато погледите им се срещнаха и с леко стенание той отново впи устни в нейните, притискайки я немилостиво към себе си. Тялото ѝ като че ли бе създадено за неговото.

Натискът на меките ѝ гърди, топлината на тялото ѝ замъглиха погледа му. Тод пхна ръце под нея и обхванал закръглените ѝ полукълба, плътно притисна хълбоците си към слабините ѝ. Накара я да усети силната му възбуда.

Мариза се задъха.

— О, Тод!... — прошепна тя, усетила големината на еректирания му член. Той раздвижи ханша си, а езикът и устните му терзаеха чувствителните части зад ушите и по шията ѝ. Под затворените ѝ очи

избухваха огнени светкавици, тялото ѝ се разтърси в конвулсивни тръпки.

— Да, мила, ти ме желаеш. Усещам страстното ти желание. Не отричай! И двамата го искаме!

Не осъзнаваше добре какво говори, сякаш бе изгубил разума си. Никога не се бе чувствал толкова възбуден. Устните им отново се срещнаха в стремителна, настойчива целувка.

В главата на Марица сякаш всичко се преобърна. Не можеше, а и не искаше да мисли. Искаше само да чувства, да се предаде изцяло на томителния възторг да бъде милвана, целувана и обичана. Всичко беше толкова просто: Тод я желаше, тя също го желаше, и то толкова силно, че дори не можеше да го проумее.

Е, добре, тази нощ Марица щеше да се остави на чувствата си, ще се предаде на усещанията, които той събуждаше в нея; ще отстъпи пред болезненото си желание да приеме онова, което този мъж искаше да ѝ даде.

— Искам да те милвам, искам да усещам как тялото ти се събужда под моите ласки... — думите му предизвикваха нови тръпки по гърба ѝ.

Марица трескаво съблече пенъора си и видя как Тод със свистене си пое дъх при вида на тъмносинята изкусителна нощница и още повече на онова, което прозираше изпод нея. Той простена, докосвайки гърдите ѝ и жадно затърси с устни набъбналите им зърна. Ръцете му се плъзнаха под нощницата и бавно я повдигнаха нагоре, докато я измъкнаха през главата ѝ. Марица потрепери. Сега пръстите му се върнаха на бикините ѝ и с нежен натиск ги изхлузиха по дължината на бедрата ѝ. Устните му не преставаха да възпламеняват плътта ѝ.

— Господи, колко си хубава! — шепнеше унесено Тод. — Ние сме създадени един за друг. Кажи ми, че ме искаш! Кажи ми! Моля те!

— Да... — промълви тя. — Искам те!

Той бързо стана и се съблече, без да откъсва поглед от голотата ѝ. После легна до нея и я взе в обятията си. Ръцете му милваха копринената ѝ кожа и тръпнеща Марица се изви към него. Тя искаше да попие топлината на жилавото му тяло, задъхания пулс на играещите под мургавата кожа мускули. Устните му целуваха и галеха гърдите ѝ, галовно се сключваха около кафявите им зърна. Ръката му се плъзна

между бедрата ѝ, оставяйки парещи следи по вътрешността им. Тя усети да я обливат ту горещи, ту студени вълни. Страстта ѝ се разпалваше все повече и повече, ръцете ѝ в ускорен ритъм галеха плещите му:

Устните му отново намериха жадно полуотворената ѝ уста.

— Да, мила, сега... — промълви Тод, усетил непреодолимия повик на горещата ѝ плът. Легна върху нея и когато поиска да разтвори бедрата ѝ, Мариза внезапно се сгърчи.

— Не, почакай! Трябва да спрем, аз не вземам противозачатъчни хапчета! — тя отчаяно го гледаше. Едва сега ѝ мина през ума, че това, което правеха, можеше да има ужасни последствия.

Той не се отмести.

— Не се безпокой — прошепна ѝ. — Няма да забременееш. Обещавам ти.

Мариза нерешително го гледаше, питайки се дали можеше да му се довери. Прочел мислите ѝ, той каза:

— Можеш да ми вярваш. Няма да те излъжа, повярвай ми. Няма никаква опасност.

Тя бавно се отпусна и той внимателно се намести между краката ѝ.

— Дръж ме здраво — дрезгаво ѝ прошепна и с лек тласък вкара набъбналият си пенис в нежната ѝ бледорозова плът.

Прониза я неопишуема наслада, примесена с лека болка. Вкопчи се здраво в него и изкрещя, не можейки да удържи напора от сладострастни усещания. Никога не беше ѝ се случвало такова нещо. Когато тялото му започна да се движи, тя отново усети устните му върху своите. Внимателно той проникваше все по-дълбоко в нея...

Постепенно темпото на движенията му се засилваше и тялото ѝ започна да отговаря на неговия ритъм. Под затворените ѝ клепачи бясно се въртяха цветни кръгове. Мариза зарови пръсти в косата му, докато напрежението в долната част на тялото ѝ с всяка секунда се увеличаваше. Застена високо, мислейки, че не издържа повече. Беше невероятно изживяване; струваше ѝ се, че ще умре...

— Тод, о-ох, моля те, моля те!...

— Да — простена той в ухото ѝ. — Да, скъпа, не се спирай. Просто се отпусни и не спирай.

В този миг светът около Марица експлодира и тя изгуби всякакво чувство за време и пространство. Имаше само едно-единствено нещо, което беше обидно слабо да бъде наречено „върховна наслада“. Секунда след нея и Тод достигна своя връх.

Известно време двамата останаха слети, напълно изчерпани... Нощната лампа хвърляше бледа призрачна светлина в помещението, но Марица не виждаше нищо, защото държеше очите си плътно затворени. Не смееше да погледне към Тод. Минаха няколко минути и най-после пълната му неподвижност ѝ вдъхна смелост. Отвори очи. Тод лежеше върху нея и изглеждаше заспал. Тя внимателно се опита да се измъкне изпод тежестта на тялото му, но ръцете му мигновено се сключиха по-здраво около нея.

— Къде искаш да отидеш? — прозвуча развеселеният му глас. Той се извъртя на хълбок, без да я пуска.

— Никъде — тя усети, че се изчервява. — Само исках да ти направя повече място — измънка, тъй като не ѝ хрумна нищо по-добро. Какво се казва, когато лежиш гола в леглото в прегръдките на един практически непознат мъж?

Като че ли Тод отново отгатна мислите ѝ:

— Не говори нищо, любов моя, спи. Преди да разсъмне, ще се върна в стаята си — момчешка усмивка озари лицето му. — Не се страхувай, ще бъда дискретен. Не искам да опетня името на дамата на сърцето ми.

Изненадващо Марица си даде сметка, че ѝ е безразлично дали ще бъде опетнено името ѝ. Сега искаше само да се сгуши в прегръдките му и да не мисли за нищо. Утре щеше да има достатъчно време за това...

Тод лежеше буден и се вслушваше в равномерно дишане на заспалата в прегръдките му жена. Не можеше да спи. Искаше да мисли за Марица, за това, което току-що бяха преживели двамата. То не беше чисто и просто един пълноценен полов акт, не беше само добър секс, а нещо неизмеримо повече. Той предварително знаеше, че с нея щеше да се получи нещо великолепно, но не беше очаквал такъв изблик на дива страст.

На сутринта Мариза колебливо отвори очи. Не знаеше как да погледне мъжа, с когото бе прекарала нощта. За щастие другата половина на двойното легло беше празна. Тя с мъка раздвижи крака, изправи се и се затътри под душа. „Проклетата глупачка! — тихо се изруга тя — Лудост беше да се впускам в такова нещо. По дяволите, по дяволите, по дяволите! Защо постъпих така? Защо спях с мъж, когото не обичам?“

„Но ти го обичаш“ — смаяна, тя внезапно осъзна този факт, който ѝ нашепваше вътрешния ѝ глас. Обичаше ли го наистина? Спря водата и остана като вкопана на мястото си, докато хладният утринен въздух не накара кожата ѝ да настръхне.

Уви се в хавлията и се върна в спалнята. Отпусна се уморено на леглото. Не, не можеше да е вярно! Тя не беше влюбена в Тод Лоурънс! Както и той не беше влюбен в нея.

Реши да не разсъждава повече за чувствата си към Тод. Облече се бавно. Дано поне той проявеше достатъчно порядъчност и запазеше дистанция. Сигурно беше свикнал с подобни мимолетни приключения.

Когато малко по-късно прекрачи прага на трапезарията, здраво стиснала устни, първото, което забеляза, беше Тод. Седнал на обичайното си място, с препълнена чиния пред себе си, той сърдечно ѝ се усмихваше. Тя кимна леко в отговор. Тод с глава ѝ посочи свободния стол до него.

Мариза отчаяно се огледа в помещението. Всички маси бяха заети и това беше благовиден предлог да отклони поканата му за съвместна закуска... Побърза към кухнята.

За пръв път сутрин се радваше, че има толкова много работа. След като закуската свърши и всичко беше оправено, удаде ѝ се да изчезне незабелязано през задната врата. Знаеше, че Тод иска да говори с нея, беше прочела намерението в очите му.

В такъв случай той нямаше късмет, защото тя щеше да направи всичко възможно да не се срещнат. Вдишвайки дълбоко свежия утринен въздух, Мариза закрачи по улицата към магазина на Джонатан. Ако побързаше, щеше да успее да се върне, преди някой да е забелязал отсъствието ѝ. Една дълга разходка щеше да ѝ се отрази добре.

И през следващите два дни Мариза успяваше да се изплъзне от Тод. Нито желаше, нито беше в състояние да обсъжда обърканите си чувства с него. Просто изместваше от съзнанието мисълта за случилото се. Повтаряше си непрекъснато, че се касае за една малка авантюра. Тя беше зряла жена, а зрелите жени понякога се поддават на своите потребности. Това беше всичко.

Тод кипеше от гняв. Вече трети ден Мариза му убягваше. Все нещо имаше да прави спешно или пък се обграждаше с хора, когато той се опитваше да я доближи. Не отговаряше и на тихото почукване по вратата ѝ късно вечер. Дори не работеше вече денем и в ателието си от страх, че той може да я открие там.

Но днес най-сетне успя да я свари сама в кухнята. Прокрадна се тихо зад нея, хвана я за раменете и я извървя с лице към себе си.

— Не можеш вечно да се криеш от мен! Не разбираш ми, че рано или късно ще те намеря и ще те принудя да разговаряме?

Тя вирна брадичка.

— Не знаех, че имаме да обсъждаме нещо, и, ако мислиш, че се крия от теб, лъжеш се. Ние наистина имаме много работа, не се ли забелязва?

— Не се опитвай да ме заблуждаваш — Тод нетърпеливо я сграбчи за ръка и я повлече към задния вход. — Отиваме в кръчмата на спокойствие.

Той грабна якето от гардеробчето в коридора и го наметна на раменете ѝ, преди да я изтика навън в студената есенна вечер.

Мариза тъпо гледаше право пред себе си, докато Тод я водеше към ярко осветеното заведение. Никой не пророни нито дума на улицата.

В кръчмата Тод поръча шери за Мариза и бира за себе си. Когато им донесоха напитките, той я попита:

— Защо ме избягваш?

— Не те избягвам — вяло се възпротиви тя. — Наистина имаме много работа в хотела.

— Глупости! — той се наведе заплашително напред и хвана ръката ѝ. — Трябва да поговорим!

— Казах ти, не знам за какво толкова има да говорим.

Тод стисна по-силно ръката ѝ и припряно заговори с блеснали очи:

— Не можеш току-тъй да се правиш, че между нас нищо не се е случило. Не можеш просто така да махнеш с ръка и да отминеш факта, че се любихме.

Тя притеснено се огледа наоколо, но, изглежда, никой, освен нея не бе чул думите му.

— Това между нас беше нещо много особено — продължи той. — И ти също го знаеш. Както и да е, ние трябва сега разумно и спокойно да обмислим нашите взаимоотношения.

Мариза стисна зъби и изтръгна ръката си от неговата.

— Никакви по-особени взаимоотношения няма между нас. Това, което се случи, беше недоразумение. И ако ти си джентълмен, няма изобщо да споменаващ за него.

— Бъди разумна, Мариза. Престани да се самозалъгваш. Не беше недоразумение, прекрасно разбираш това. Нямам ни най-малка представа, защо така упорито ми се противопоставяш, но се надявам да ми обясниш. Това, което преживяхме, далеч не беше само сексуално удоволствие и аз знам, че те интересувам повече, отколкото искаш да покажеш.

Извън себе си от ярост, Мариза кресна:

— За какъв, по дяволите, се смяташ ти? Какво си въобразяваш? — тя скочи и понечи да си тръгне, но не беше достатъчно бърза. Ръцете му обхванаха талията ѝ и със сила я принудиха отново да седне на стола.

— Остави ме да си ида! — извика вбесена.

— Не — твърдо отговори Тод. Любопитните погледи на посетителите му бяха безразлични, както не го трогна и нейното раздражение.

— Стой мирно и си затваряй устата! Не съм свършил! — той я пусна и отпи голяма глътка бира. — Разкажи ми за него — гласът му беше равен и безстрастен.

Тя го погледна изумено. Изобщо не бе очаквала такъв въпрос.

— За кого? — попита неловко.

— Ти знаеш. За мъжа, който се е отнесъл толкова лошо с теб, че не искаш повече да имаш връзка с никой друг.

Мариза пребледня и задиша прекъслено. Мускулите ѝ бяха сякаш парализирани.

— Това не те засяга — беззвучно пророни тя.

— Засяга ме дори много — нетърпеливо я прекъсна Тод. — Разкажи ми какво се е случило. Дявол да го вземе, може би мога да ти помогна. Нека обсъдим твоя проблем.

— Не знам за какво говориш. Няма нищо, което да обсъждаме заедно. Единственото, което ни свързва, е една прекарана заедно нощ. Но какво значение има това?

— Я престани, та аз много добре знам, че ти не се хвърляш с първия срещнат в леглото. Още по-малко пък мога да приема, че се люби с мен, защото си имала нужда да го направиш.

Мариза скочи с пламнали страни и напусна заведението. Тод бързо я последва.

— Мисля, че достатъчно говорихме за днес — отблъсна тя ръката му, когато той се опита да я спре.

— Не съвсем — той с две крачки изскочи пред нея и я хвана за рамената. — Съжалявам, че не се овладях. Но ти ме побъркваш. Чуй, Мариза, аз искам от теб много повече от секс, искам една истинска връзка между нас, а мисля, че и ти го желаеш, но се страхуваш да го признаеш дори на себе си.

Мариза не усещаше пронизващия я студ. Беше ли възможно наистина той да се интересува от нея не само като жена за мимолетно задоволяване на сексуалните си желания? Тя напрегнато се взираше в лицето му, търсейки да се убеди, че е искрен. Това, което видя на слабата светлина на уличните лампи, накара сърцето ѝ да забие в ускорен ритъм. Той я гледаше с неподправена любов и нежност.

— Не искам нищо друго, освен взаимно да се опознаем по-добре. Дай ни този шанс.

Един безкраен миг те стояха така, безчувствени към мразовития вятър на ноемврийската нощ. Внезапно Мариза потрепери и Тод бързо я притисна до топлото си тяло, разтривайки гърба и раменете ѝ.

Можеше ли да си позволи да рискува? И какво щеше да стане, ако отново се излъжеше? Мислите прелитаха несвързано в главата ѝ. От друга страна, той изглеждаше искрен. Но тя мислеше същото и за Ник.

О, господи, но тя го искаше! Искаше го повече, отколкото Ник, отколкото всички други мъже досега!

— Е? — гласът му звучеше дрезгаво. — Значи ли мълчанието ти, че ще ни дадеш шанс? — Тод отстъпи малко, за да я изгледа от упор в очите.

— Нека бъде така. Но имам едно условие — тя спря и затърси верните думи. — Смятам, че трябва да се въздържа от... плътски контакти, за да можем трезво да съдим един за друг.

Надяваше се той да не забележи избилата по страните ѝ руменина.

Тъглчето на устата му издайнически трепна.

— Ако това е най-тактичният начин да ми кажеш, че не искаш да се любиш с мен, значи съм те разбрал. Не мога да кажа, че ми харесва, но те разбирам. Имаме нужда от повече време, за да се опознаем. Искам да ти предложа нещо — продължи той, когато тръгнаха към хотела. — Да започнем от утре да прекарваме следобедите си заедно. Можем например утре да излезем и да отидем на кино в Кетеринг.

Мариза кимна разсеяно, без да вниква особено в смисъла на казаното от него. Той тихо се засмя и по-силно се притисна към нея, когато влизаха в слабо осветеното антре на хотела. Мариза леко се освободи от него.

— По-добре да надзърна в кухнята, за да видя дали всичко е готово за закуската — промълви тя.

— Добре. Аз също имам горе още работа — той се заизкачва по стълбите.

Мариза влезе в кухнята. Не беше много изненадана, когато завари вътре леля си да си приготвя чай.

— Добре ли прекара вечерта? — попита я Мариза. Ема беше излизала с Питър Бийл. Напоследък двамата все по-често бяха заедно.

— Превъзходно. Питър познава всички добри ресторанти в околността. Само като си помисля колко много яде — би трябвало да се издуе като балон, но нищо подобно не стана. Икаш ли и ти една чаша? — без да дочака отговора ѝ, Ема се обърна към печката.

— Ти напоследък много често се срещаш с Питър. Нещо сериозно ли е?

Чайникът кипна, Мариза се загледа в гърба на леля си, която наля горещата вода в малката каничка, пусна вътре две пакетчета чай и

ги натисна с лъжичка.

— Е, така ли е, кажи? — повтори въпроса си Мариза.

— Кое дали е така?

— Хайде, Ема, не се занасяй. Сериозно ли е? — всъщност това не я засягаше пряко, но искаше да знае със сигурност, как стоят нещата.

— Не знам, какво точно имаш предвид с твоето „сериозно“. Питър и аз много се харесваме. Хубаво ни е заедно. Що се отнася до бъдещето, е, ще видим по-нататък — тя се облегна на кухненската маса. — А какво става с теб и Тод? Определихте ли дата?

Мариза отмести поглед и заразглежда шарките на застлания с линолеум под.

— Не, все още нямаме окончателно становище за датата. Стана късно, по-добре да отивам да спя. И двете ще ставаме утре рано.

— Нека поне да изпием чая си. Освен това, вече имаме ново момиче, което ще ни замества на закуска. Защо утре да не поспим по до късно? Сега вече можем да си го позволим, благодарение на щедростта на Тод.

Мариза зяпна от изненада, но не каза нищо.

VIII

Марица остави четката на палитрата и отстъпи две крачки назад. Огледа критично картината на статива, после смръщи чело. Не, положително нямаше да бъде толкова лесно, както се беше надявала. Въздъхна и започна внимателно да разучава рисунката. Не беше съвсем сигурна дали ѝ харесва.

Над тази творба тя работеше с много любов. Беше коледен подарък за Тод. Тод! Само при мисълта за името му дори я полазваха приятни тръпки. Обърна се и се приближи до масата в средата на ателието, където стоеше чашата ѝ с изстинало кафе. Отпи разсеяно една глътка, гледайки безцелно през прозореца. В мислите си се връщаше към преживяванията от последния месец.

Бяха великолепни дни. С всеки изминал час дори Тод и тя се сближаваха все повече. Правеха заедно дълги разходки, ходеха на кино, излизаха вечер до някое заведение, но главно — часове наред разговаряха. Той беше удържал думата си и не се бе опитал да спи с нея. Би трябвало да му бъде благодарна за това, но кой знае защо вместо благодарност изпитваше разочарование. Причината да се въздържа не беше липсата му на желание — всеки път, когато я погледнеше, тя ясно го виждаше в очите му. От онази нощ в нейната стая преди месец Тод само веднъж я беше целунал. Направо отчайващо! Доизпи кафето и се зарече самата тя да предприеме нещо, за да промени статуквото. Не че съжаляваше за поставеното от нея условие, но чак пък толкова стриктното му спазване не ѝ беше по вкуса.

От мислите ѝ я изтръгна слабо почукване на вратата. Бързо покри платното с кърпа и извика:

— Влез!

Обикновено не обичаше да я гледат, докато работи, а сега имаше двойно основание да не показва работата си — творбата ѝ беше прекалено лична, а и трябваше да бъде изненада.

В ателието влезе Ема.

— Няма да ти преча. Исках само да ти кажа, че ще излизам. Питър ме покани на вечеря.

— О-о, пак ли? — Мариза взе четката и тръгна към умивалника в ъгъла.

Ема смутено замълча. Мариза ѝ хвърли изпитателен поглед и забеляза червенината по страните ѝ. Остави четката в мивката и изтри ръце в джинсите си.

— Нещата май са доста сериозни, нали така? — не беше точно въпрос. — Знам, че вече те питах, но ти не ми даде ясен отговор. Вярно е, нали?

— Да — колебливо отвърна Ема. — Поне на мен така ми се струва. Надявам се, че и той така чувства нещата. О, Мариза, никога не съм предполагала, че отново ще мога да изпитвам подобни чувства. Ние се разбираме толкова добре, като че ли се познаваме от години.

— Знам какво имаш предвид. Същото изпитвам и аз към Тод.

Двете жени се усмихнаха едновременно, съзнавайки, че са щастливи по една и съща причина.

— Ема — предпазливо започна Мариза — искам да ти кажа за нашия годеж с Тод... — тя млъкна. Гузната ѝ съвест я измъчваше. Никога досега за нищо не бе лъгала леля си. Независимо какво щеше да каже Тод, не можеше да продължава повече да я заблуждава.

Ема развеселена я прекъсна:

— Ако искаш да ми кажеш, че изобщо не сте сгодени, откажи се. Отдавна знам — тя се ухили при вида на стъписаната си племенница. — Забравяш, че аз те възпитавах през последните четиринадесет години. От самото начало знаех, че е някакъв номер. Трябваше ми само малко време, за да се досетя защо го направихте.

— Сърдиш ли ми се?

— Не, разбира се — Ема помълча малко. — Парадоксалното в случая е, че ми разказваш това точно сега, когато наистина започва нещо между теб и Тод.

Мариза въздъхна.

— Не съм сигурна, какво ще излезе от тази работа. Струва ми се, че държи на мен. Но при мъжете никога не знаеш...

— Глупости, погледни мен. Години наред чаках истинския мъж и сега искам да се наслаждавам на всяка минута. Между вас всичко ще бъде наред, можеш да се осланяш на интуицията ми. Тод е много добър

и много те обича — Ема погледна часовника си и установи, че вече закъснява.

— Ще се оправиш без мен на вечерята, нали? Има кой да сервира — благодарение на Тод — Ема ѝ изпрати въздушна целувка и изхвъркна през вратата.

Мариза въздъхна още веднъж и се зае да прибира четките и боите. Мислеше колко много ѝ липсва Тод. Беше заминал за Лондон, за да направи някои разследвания. Липсваше ѝ много повече, отколкото някога би могла да си представи.

Изгаси осветлението в ателието и слезе долу. Надяваше се вечерята да премине бързо. Тод щеше да се върне утре, тогава тя щеше да говори с него и да му каже, че вече се познават достатъчно добре. Той щеше да разбере...

Когато се събуди на следващата сутрин, Мариза се чувстваше бодра и радостна. Изливащият се пороен дъжд не бе в състояние да помрачи ведрото ѝ настроение. Тод се връщаше довечера! Само след няколко часа щеше да го види отново?

Застана пред огледалото и се вгледа в отражението си. Очите ѝ заблестяха, бузите ѝ се зачервиха, когато си припомни първата нощ с Тод. „Тази нощ — обеща си тя — ще видим дали магията е още тук“.

Слизайки тичешком по стълбите, за малко не се сблъска с Анджела, новото момиче.

— О, извинете ме, мис Бренер — учтиво каза Анджела — но много бързам, защото трябва да почистя горния етаж. Днес идват нови гости и трябва да подготвя номер осем.

— Вината е моя, аз не внимавах — измърмори Мариза и заобиколи натоварената със спално бельо камериерка.

Минутите и часовете се нижеха мъчително бавно. Мариза не можеше да се концентрира върху нищо, дори и върху картината, която рисуваше за Тод. Раздразнено захвърли четката и тръгна да търси Ема. Дано ѝ намереше някаква работа, за да мине по-бързо времето. От очакването нервите ѝ бяха опънати до пръсване. Той скоро щеше да бъде тук!

Тод продължително и ядно натисна клаксона, защото едно синьо мини му пресече пътя. С мъка се овладя да не се разпусува и задиша дълбоко. По дяволите, това проклето задръстване! Загледа се с отчаяние в дългата колона от автомобили пред себе си. Ако вървеше все така, половината нощ нямаше да му стигне, за да се добере до хотела. А толкова бързаше да види отново любимото лице, да притисне крехкото тяло на Мариза до сърцето си! Колко много му бе липсвала тя през последните няколко дни!

Най-сетне зави по алеята пред входа. Фоайето беше ярко осветено и, когато Тод натисна спирачката, вратата се разтвори с трясък и Мариза се втурна презглава към него. Той излезе от колата точно в мига, когато с разтворени ръце тя се хвърли и го сграбчи в прегръдките си. Успя да види само сияещата ѝ усмивка, тъй като тя се повдигна на пръсти и впи устни в неговите. Малко изненадан, но и зарадван от този бурен изблик, Тод я стисна в силните си ръце и притисна трептящото ѝ тяло към гърдите си. Отговори на целувката ѝ с настойчива страст.

Мариза щастливо простена. Толкова беше хубаво отново да лежи в обятията му. Останаха така цяла вечност.

Когато най-после устните им се отделиха, тя смутено сведе поглед към земята. Не знаеше, какво да каже след този красноречив и страстен поздрав.

Тод вътрешно се усмихна и я погали по косата.

— Колко хубаво е да бъда посрещан така от дамата на сърцето ми — той разхлаби прегръдката си и я погледна в очите. — Липсваше ми — каза тихо, галейки с поглед скъпото лице.

— Ти също ми липсваше — промълви тя поруменяла.

Тод ефирно я целуна по челото и ѝ прошепна нещо, което тя не успя да разбере. После я пусна, извърна се и взе от колата чантата си.

— Как прекара, докато ме нямаше? Имаше ли много работа? — вървейки към хотела, той продължаваше да я отрупва с въпроси. Вече във фоайето, хвърли чантата си на едно кресло и грабна Мариза в прегръдките си, като не ѝ даде възможност да отговори на нито един от тях. Отново я целуна, без да се опитва да скрие пламналото си желание. Обхвана я през ханша и силно притисна бедрата си към нейните.

Останала без дъх, тя едва се освободи от ръцете му. Не искаше някой да ги види така.

— Всичко е наред, макар да имах много работа — гласът ѝ леко трепереше, когато отговори наведнъж на всичките му въпроси. Тя също имаше милион въпроси към него. Отвори уста, но Тод не ѝ даде възможност да каже нищо.

— Чудесно — грабна чантата си от креслото и забърза към стълбите. — Ще отидем да вечеряме някъде. Ужасно съм гладен, а и искам да останем насаме с теб.

Един час по-късно двамата седяха в едно закътано сепаре в любимия им индийски ресторант и пиеха превъзходното вино, което Тод бе поръчал. Дълго време мълчаха и само се гледаха.

— Напредваш ли с работата по книгата? — първа наруши Марица приятното задушевно мълчание.

— Определено — усмихна се той. — Почти съм готов. Трябва да отида още веднъж до Лондон, за да проверя някои факти. След това остава да препечатам на чисто последната глава и да я изпратя на Съюзън. Краят вече се вижда. И без това ми отне много повече време, отколкото си представях в началото.

Марица не каза нищо. Тя мразеше мисълта, че книгата скоро ще бъде готова. С Тод никога не бяха говорили, какво щеше да стане след това. Тя само си спомняше, как той някога в началото бе споменал, че ще напусне хотела, щом свърши работата си. Ръцете ѝ конвулсивно стиснаха винената чаша, но тя правеше усилия да не му показва безпокойството си.

— Марица — предпазливо я повика той. — Мечтаеш ли? Изглеждаш така, като че ли си много далеч оттук — кафявите му очи изпитателно я оглеждаха.

Тя неволно потръпна и сви рамене.

— Извинявай, мислех, че си изморен. Сигурно много си работил днес.

— Да, вярно е — Тод се огледа за келнера, за да поръча кафе и тогава видя доктор Едмънд Райт — обожателят на Марица, да се приближава към тяхната маса.

— Добър вечер и на двамата — прозвуча бодрият му глас. Очите му засияха, щом съгледа Мариза.

— Добър вечер, Едмънд — вежливо му отговори тя. Тод само бегло му кимна с глава, за което получи един укорителен поглед от Мариза. Изглежда докторът не забеляза нищо и все така сияещ, без да чака покана, се настани на масата им.

Келнерът донесе двете кафета и запита Едмънд дали ще поръча нещо.

— О, да — живо отвърна той — мисля, че и на мен ще ми дойде добре едно кафе.

В този момент Мариза се наведе напред през масата, за да подаде сметаната на Тод, при което деколтето ѝ се отвори и се бягнаха голите ѝ гърди. Докторът ококори очи като котарак, хванал беззащитно малко птиче. Тод стисна юмруци под масата.

Естествено Мариза бе облякла най-хубавата си рокля. Виненочервената коприна меко обгръщаше безупречната ѝ фигура, подчертавайки изящните ѝ форми. Дълбоко изрязаното деколте откриваше алабастровите ѝ рамене и основата на гърдите ѝ. Тод намираще, че роклята ѝ стои великолепно. Но — о, господи! — той мразеше да вижда как и другите мъже показваха, че са на същото мнение.

Докторът и Мариза поговориха няколко минути за незначителни неща, като през това време Едмънд се радваше на възможността да хвърля крадешком лъстиви погледи в деколтето ѝ, докато внезапно забеляза предупредителния блясък в очите на Тод. Той се разбърза, изпи на един дъх горещото кафе и се изправи.

— Е, трябва да тръгвам. Утре рано имам приемни часове. Желая ви приятна вечер и лека нощ.

— Ама че е смешен — засмя се Мариза, гледайки след отдалечаващия се доктор. — Как изведнъж се разбърза — тя премести погледа си върху Тод. Не ѝ беше убягнало резервираното му отношение към ухажора ѝ. — Не харесваш ли Едмънд!

Той недоволно я изглежда.

— Трябвало е да станеш ясновидка — процеди най-сетне, хвърли една банкнота на масата и се изправи, изчаквайки нетърпеливо да стане и тя, за да си тръгнат.

— Но защо не го понасяш? — невинно попита Мариза.

Тод пропусна въпроса ѝ покрай ушите си и тръгна към изхода. Когато го настигна, вече бе ѝ отворил вратата на колата и едва дочакал я да влезе, силно я затръшна. Тя с недоумение поклати глава. Той също се качи, тресна и своята врата и се обърна към нея. В тъмното Мариза не можеше да различава добре чертите на лицето му, но и без да го вижда, достатъчно ясно усещаше, че е много разгневен.

— Защо не харесваш Едмънд? — повтори въпроса си.

— Защо ли? — в гласа му се долавяше далечен гръмотевичен тътен. — Защо не обичам добрия доктор? Ще ти кажа: не мога да понасям как се увърта около теб. Та той през цялото време те изяждаше с очи! Особено много го заинтересува деколтето ти.

Изръмжаването на запаления мотор заглуши изненаданото ѝ възклицание. Тод рязко потегли.

— Не знам за какво говориш — дрезгаво каза Мариза. „О, не — мислеше тя — само не скандал! Толкова много те искам сега, тази нощ!...“ Но не посмя да го каже на глас.

— Така ли? Значи не знаеш! Но тогава трябва да си спя. Той се беше втренил като хипнотизиран в гърдите ти! — Тод ѝ хвърли бегъл поглед. — А ти направи всичко възможно, за да го насърчаваш!

— Да го насърчавам ли?! — извика възмутено тя. — За бога, та аз само се държах учтиво. За разлика от твоето абсолютно отвратително държание към него!

Двамата млъкнаха. Бяха прекалено ядосани, за да говорят. Все така мълчаливо слязоха от колата, влязоха в хотела и се заизкачваха по стълбите.

— Лека нощ и благодаря — навъсено каза Мариза, когато стигнаха до стаята ѝ. Отвори вратата и влезе. Тод я последва. Тя не го очакваше и изненадано се извърна. Той превъртя ключа в бравата.

— Какво значи това? — ядосано се обърна Мариза.

Тод се облегна на вратата и я загледа настойчиво.

Погледът му се плъзгаше жадно нагоре-надолу по тялото ѝ и тя уплашено отстъпи крачка назад. Агресивното излъчване на тялото му я накара да потрепери.

— Ела тук! — басово ѝ заповяда той.

Мариза нервно запрегльща и отстъпи още назад. Тя наистина го бе пожелала, бе поискала да бъде с него тази нощ, но, за бога, не така! Изправи глава:

— Не, искам да си отидеш. Късно е. Имахме известно разногласие, мисля, че трябва да изчакаме до утре и тогава да поговорим спокойно.

Тод тихо се засмя и се приближи към нея.

— Нямах предвид да говорим. Има по-добри начини за изглаждане на противоречията.

Тя отвори уста, за да му извика да изчезва, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. В следващия миг устните му се впиха в устата ѝ. Тод смъкна мантията от раменете ѝ и го остави да се свлече на пода. Ръцете му намериха ципа на роклята ѝ и го разтвориха. Целувката му стана по-настойтелна.

— Тод, спри, това не е най-добрият начин да се изясним — прошепна тя едва чуто, когато устните му се отлепиха от нейните, но само за да се плъзнат нежно по оголената ѝ шия.

— Напротив — горещо зашепна той. — Напротив, любов моя. Искам те тази нощ. Искам да чувствавам, как се разтапяш в ръцете ми. Искам да усещам, че и ти ме желаеш толкова страстно, колкото и аз теб.

Без да обръща ни най-малко внимание на протестите и съпротивата ѝ, той смъкна надолу роклята ѝ и тя остана почти напълно разголена пред него. Привлече я към себе си и силно притисна слабините си в нейните. Мариза неволно изстена, усещайки неопровержимото доказателство за силната му възбуда. Нейното собствено желание също се разпали.

— Виждаш ли, какво правиш с мен — със задавен шепот промълви Тод, смъквайки с треперещи ръце последните остатъци от облеклото ѝ. После я вдигна на ръце, отнесе я до леглото и внимателно я положи в него. Запали нощната лампа, бързо се освободи от дрехите си и легна до нея.

Взе я в прегръдките си и започна да я целува. После ръцете му нежно обхванаха гърдите ѝ и той поред зацелува и замилва с устни ту едната, ту другата. Тялото ѝ се заизвива под неговото в сладостни спазми. Тод започна тихо да стене, усещайки разгарящата се в нея страст.

— Да! — изохка тя, гърчейки се в ръцете му. — Да, хайде! — искаше да усеща навсякъде горещите му докосвания.

— О, скъпа! — Тод погали корема ѝ, после се спусна надолу... Езикът и устните запълзяха по меката ѝ плът, разпалвайки я до лудост. Мариза сграбчи косите му и силно притисна главата му към скута си. Ръцете му се плъзнаха по вътрешната страна на овлажнелите ѝ бедра и тя, борейки се за въздух, започна да стене с отворена уста. Той повдигна глава и устните му намериха нейните. Мариза започна да гали с ръце гърба и хълбоците му. Искаше да го накара да изпита същото удоволствие, което ѝ доставяха неговите ръце.

— Не! — изохка той и се освободи от тях. — Ако продължаваш да ме докосваш така, ще свърша след секунди. Не, мила, спри!...

Наведе се отново над нея, обхвана леко със зъби и устни зърното на едната ѝ гърда и лудешки завъртя езика си около него. Тя закрещя от неизмеримата, непозната за нея досега наслада. Тялото ѝ изгаряше в огнена жарави.

— Тод, моля те, моля те!... — страстното ѝ желание крещеше за освобождение, за облекчение, което само той можеше да ѝ даде.

Тод пусна китките ѝ и тя отново замилва гърба и бедрата му. Устните му бяха зад тила ѝ. Отново я прониза силна тръпка, когато ръцете му с нежен натиск разтвориха бедрата ѝ. Тя повдигна таза си нагоре, търсеща пламналия му член. Когато той рязко влезе в нея, Мариза нададе вик на облекчение и наслада и обви коприненомеките си бедра около кръста му, боейки се сякаш да не го изпусне. В отговор на буйните му първоначални тласъци Мариза започна да движи ритмично бедрата и ханша си подобно на морска вълна, която се надига и отдръпва при прилив и отлив. Взаимното им опиянение растеше с всеки миг, задъханото темпо на телата им накара старото легло да застане в такт с бесните им движения и с един задавен вик, избликнал от две гърла едновременно, те сляха момента на най-висша телесна наслада с мига на неповторимото душевно единение, което са в състояние изобщо да постигнат двама души...

Телата им задълго останаха слети. Никой не искаше да освободи любимото тяло на другия от обятията си. Мариза бавно възвръщаше нормалното си дишане. Беше замаяна, изтощена, очите ѝ се затваряха непреодолимо. Обзе я странна отпадналост и сънливост. Тод се изтърколи встрани, но веднага отново я взе в прегръдките си и тя се сгуши в широките му гърди.

— Ох... — изтръгна се и от нейните. Не знаеше какво да каже, нито какво да мисли.

— Ох ли? — гърлено се засмя той. — Това ли е единственото, което можеш да кажеш за чудото, току-що преживяно от нас? — притисна нос в слепоочието ѝ и галовно го размърда. — Мариза... — гласът му внезапно стана сериозен. — Ние наистина трябва да поговорим. Има някои неща между нас, които трябва да бъдат изяснени.

— Сега ли? — сънливо проточи тя. Единственото, което искаше в този момент, беше да заспи в ръцете му. Цялото напрежение тази вечер, копнежът ѝ за тялото му, тревогите за неясното бъдеще на отношенията им бяха изчерпали силите ѝ. — Не може ли да говорим утре? Моля те. Смъртно съм уморена...

— За съжаление утре рано аз заминавам. Дойдох си само, защото непременно трябваше да те видя — Тод замълча, замислен дали да продължи, после каза — Добре, мисля, че мога да почакам до другата седмица, когато ще се върна. Спи сега, любов моя. Не се плаши, ако мен ме няма, когато се събудиш. Заминавам за Лондон, защото имам важна среща утре сутрин в издателството.

Две минути по-късно по равномерното ѝ дишане той разбра, че Мариза е заспала. При него сънят не идваше. Лежеше буден в тъмнината с очи, вперени в тавана и се питаше, дали нямаше да е по-добре да я събуди. „Не — каза си той — няма да е по-добре“. Тя беше прекалено уморена, за да го изслуша.

„Ама че работа — измърмори полугласно след минута — нямах намерение да спя с нея. Не беше честно от моя страна“. Беше се върнал, за да ѝ обясни, ме не може да има деца и че без да са наясно по този въпрос, не биваше да градят никакви по-нататъшни планове за съвместен живот. Щеше да бъде най-щастливият мъж, ако тя бе в състояние да го приеме след това обяснение със същите чувства, които показваше сега към него. Затова я бе завел в кръчмата, но този проклет доктор и досадният спор заради него (който между впрочем беше изцяло по негова вина, както сега признаваше в себе си) объркаха плановите му. А и не беше лесно да се реши да започне този разговор. Когато по-късно Мариза се озова гола в ръцете му, беше безнадеждно късно.

Тод затвори очи. „По дяволите, скоро ще ѝ кажа — обеща си той. — Ще ѝ обясня всичко, когато книгата ми бъде готова. Много хора живеят щастливо и без деца. Освен това съществува възможност да си осиновим. Аз ще я направя щастлива и никога няма да съжалява, че се е влюбила в мен!“ С тази оптимистична мисъл най-сетне заспа.

Мариза се събуди, протегна се бавно, а ръцете ѝ опипаха мястото, където бе лежал Тод. През прозорците се промъкваше слабата сива светлина на настъпващото утро. Прецени, че е рано и може още няколко минути да се излежава в топлото легло. Помисли си, че има нужда от едно силно кафе, за да може по-добре да мисли. Снощното ѝ еуфорично състояние беше факт, но беше време да се върне в действителността. В съвсем обозримо бъдеще книгата щеше да бъде готова и Тод щеше да я напусне. При тази мисъл я полазиха студени тръпки и тя с мъка овладя треперенето си.

А и защо да не я напусне? Той дори и не подозираше, какви чувства изпитва тя. Никога не му беше казвала, че е влюбена в него. За нея вече нямаше никакво съмнение, че е така и сега изведнъж почувства облекчение да го признае открито пред себе си. Да, тя обичаше Тод Лоурънс. Каквото и да ѝ донесеше бъдещето, нямаше да се разкайва нито за миг, че е било така.

Шумът от стъпки в коридора я откъсна от мислите ѝ. Мариза се насили да стане и да се облече.

IX

— Питър ме помоли да му стана жена — Ема внимателно очакваше реакцията на своята племенница.

Мариза скочи и буйно прегърна леля си.

— О, Ема, толкова се радвам за теб! Това е чудесно! Кога ще бъде големият ден? — и я засипа с водопад от въпроси, почти не оставяйки ѝ време да им отговори.

Ема се усмихна на искреното въодушевление на племенницата си и се освободи от прегръдката ѝ.

— Хайде да отидем да пийнем нещо. Все пак имаме повод да празнуваме.

Няколко минути по-късно двете седяха в пустия бар — всяка с чаша шампанско пред себе си.

— Ема, разкажи ми как стана всичко? — помоли я Мариза.

— Ами, снощи на вечеря Питър ме попита, дали искам да се омъжа за него — спокойно започна Ема. — Аз казах „да“ и започнахме да правим планове.

— Какви планове?

— Как какви, за сватбата. Говорихме и за това, къде ще живеем и тъй нататък — тя сви рамене. — Ние искаме да се оженим колкото може по-скоро — и двамата достатъчно дълго сме чакали този ден. Поточно казано, ще бъде в края на седмицата. Ще прекараме медения си месец във Венеция, а след това аз ще се пренеса в жилището на Питър — погледна с любов към Мариза. — Искам да ми бъдеш свидетел, а Питър ще покани брат си. Ще се оженим в кметството и след това ще дадем малък прием тук в хотела. Приема естествено ще го подготвим аз и Питър — бързо каза тя. — Не искам никой друг в хотела дори пръста си да помръдне за моята сватба.

Мариза хвана двете ръце на леля си и ги стисна.

— Много се радвам за теб — топло повтори тя. — Ти го заслужаваш и аз съм сигурна, че двамата ще бъдете щастливи заедно.

— А сега — каза Ема — трябва много бързо да направим някои приготовления.

Двете жени обсъдиха всичко необходимо. Единственото противоречие възникна тогава, когато Ема заяви, че до края на седмицата ще продължи да работи в хотела. Мариза енергично се възпротиви.

— Не, Мариза — спокойно ѝ рече Ема. — Какво иначе ще правя с времето си? Ще се отегча до смърт. Освен това трябва да се погрижа и за моите растения.

Сватбеният ден на Ема приближаваше. Имаше толкова много неща за уреждане, че Мариза дори нямаше време да тъгува заради отсъствието на Тод. А и той щеше да се върне за уикенда и да присъствува на празненството. Беше му съобщила радостната новина по време на един от вечерните им телефонни разговори.

— Честити на Ема и на Питър от мое име — беше казал той. — Липсваш ми, любима... — дрезгаво бе прозвучал след това гласът му. Тод завършваше всяко свое обаждане с тези думи. На Мариза взе да ѝ се струва, че от ден на ден това изречение започваше да ѝ звучи все по-монотонно.

Денят на сватбата беше ясен и мразовит. Докато Мариза помагаше на леля си да облече костюма в кайсиев цвят, мислеше си дали и тя някога щеше да се омъжи. „Не мисли повече за това — строго си каза тя. — Изобщо не мисли. Тод никога не ти е говорил за бъдещето, не се е ангажирал нито с една дума. Безсмислено е да храниш илюзии...“

Приемната и барът на хотела гъмжаха от хора. Питър беше виден член на тукашното общество и имаше много приятели. Мариза търсеше в множеството вече почти час Тод. Никъде не можа да го открие. Внезапно някой я хвана за раменете и я извъртя. Без да обръща внимание на любопитните погледи на другите гости, Тод я стисна в прегръдките си и силно я целуна. Тя смутено направи опит да се освободи от него, но той само се засмя и я целуна още по-продължително.

— Но, Тод — със смях се възпротиви Мариза — пусни ме. Правим лошо впечатление — но и самата тя не гледаше сериозно на протеста си. Тод отново се наведе и за трети път впи устни в нейните.

— Изглеждаш великолепно — каза той, когато най-сетне с нежелание се откъсна от тях.

— Как беше в Лондон? Готова ли е вече книгата? — надяваше се, че гласът ѝ не звучи прекалено отчаяно. През изтеклата седмица грижите около сватбата бяха ѝ помогнали да не мисли много-много за собственото си бъдеще. Но сега празненството вече отшумяваше и след няколко часа Питър и Ема щяха да отпътуват за Венеция.

Тод я измъкна от тълпата и я отведе в най-отдалечения край на бара.

— Да, ръкописът ми е почти готов. Но изникна нещо непредвидено — той я погледна полувиновно, полусъжалително и продължи: — Трябва да отлетя още тази нощ за Отава.

— За Отава? — зашеметена повтори Мариза.

— Само за четири седмици — бързо каза Тод. — Един от най-известните еколози в Канада се съгласи да ми даде интервю, което би било най-подходящ епилог на книгата ми. По дяволите! — нервно изруга той, виждайки натъжения ѝ поглед. — Аз не исках да замина, но издателят ми упорито настоя — Тод отново я прегърна и я погали по косата, след това повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите. — Имам нужда от теб, Мариза. Искам да ме чакаш, докато се върна. Имай още малко търпение.

Втренила поглед в мрачното изражение на лицето му, Мариза бавно кимна, а сърцето ѝ неспокойно запърха — „търпение за какво“?

Остатъкът от деня ѝ премина като насън. Когато Питър и Ема потеглиха на сватбеното си пътешествие, Тод и Мариза хвърлиха ориз след тях. Малко след това трябваше да отпътува и Тод. Той обеща, че всеки ден ще ѝ телефонира от Канада, целуна я още веднъж и потегли. Мариза въздъхна, изгаси лампите във фойето и тръгна по стълбите нагоре.

Влезе в малкия салон на третия етаж и седна пред телевизора, но не го включи. Нямахме смисъл — не би могла да се съсредоточи върху програмата. Погледът ѝ падна върху календара на отсрещната стена. Усмихна се меланхолично. Ема беше купила този календар на половин цена в една книжарница в Лонг Бийч и беше много горда от тази

придобивка. На Мариза сърце не ѝ даваше да ѝ каже, че го бе взела толкова евтино само затова, защото днес никой вече не искаше да окачва картини на цветя в саксии по стените.

Тя стана, хвърли още един поглед на календара, изгаси лампата и излезе от стаята. Някакво неопределено предчувствие изведнъж се загнезди в главата ѝ. Едно от ония предчувствия, че си забравил нещо много важно. Но какво? Тръсна глава. Нямаше нищо. Абсолютно нищо...

Две седмици по-късно Питър и Ема се завърнаха от сватбеното си пътешествие и се нанесоха в дома на Питър. Ема сияеше от радост и задоволство.

— Ето — каза Мариза, подавайки на леля си листите с менюто за вечеря, когато няколко дни по-късно Ема отново пое работата си в хотела. — Ти ще го съставяш. Правиш го много по-добре от мен. Докато те нямаше, Флоранс непрекъснато мърмореше, че съм нямала представа от тези неща.

Ема само ѝ се усмихна в отговор.

— Беше ли хубаво във Венеция?

Лицето на леля ѝ доби замечтано изражение.

— О, да, превъзходно! Много съжалявахме, че не можехме да останем по-дълго. Догодина ще прекараме там нашите отпуски — тогава ще се опитаме да опознаем и останалата част на Италия.

Следобед Мариза отнесе още една картина в магазина на Джонатан. Макар сега в хотела да имаше достатъчно работна ръка, по време на отсъствието на Ема тя не можеше много често да се отделя от там. Сега беше радостна, че имаше възможност да се откъсне за малко от сивото си ежедневие.

Джонатан се възхити от картината и я увери, че няма да има трудности при продажбата ѝ. Другите две картини, които му бе дала, бяха вече продадени. Те не ѝ донесоха много пари, но въпреки това Мариза беше доволна.

Докато поемаше дългия обратен път към хотела, в съзнанието ѝ отново изплува онова неопределено предчувствие, че нещо е забравила. Този път беше по-силно.

Тя ускори крачка. Стъпките ѝ отекваха отчетливо в следобедната тишина на безлюдната улица. Изведнъж Мариза разбра какво искаше да ѝ каже вътрешният ѝ глас. „О, не, не можеше да бъде истина!“

Спря като ударена от гръм. Сърцето ѝ заблъска като чук в гърдите, стомахът ѝ се преобърна. „Не — отчаяно се молеше тя — Само това не!“ Но фактите бяха неумолими: не бе имала менструация през целия ноември. От декември бяха изминали две седмици. Значи просрочваше цикъла си почти с пет седмици!

Замаяно продължи пътя си, уверявайки се, че не бива да се безпокои толкова. Това се случва от време на време на всяка жена. Понякога просто може да се прескочи цял цикъл, например след много силни радостни или тъжни преживявания.

Когато стигна алеята пред входа, Мариза се поколеба, после внезапно смени посоката и се насочи към малката горичка откъм задната страна на сградата, където бяха сключили сделката си с Тод. Седна на същото изкоренено дърво и зарови лице в дланите си. „Само без паника — повтаряше си тя — никаква паника!“ Той ѝ беше казал, че всичко ще бъде наред. Че няма от какво да се страхува.

Припомни си подробно двата случая, когато се любиха и тогава с ужасяваща яснота си даде сметка, колко лекомислена е била.

Мариза дълго седя там неподвижна. Чак щом небето потъмня и тя затрепери от студения вятър, се прибра в хотела. Отиде направо в стаята си и си легна.

В продължение на часове се опитваше да сложи ред в мислите си. „Утре — обеща си — утре ще реша, какво да правя. Аз му се доверих! О, господи, не биваше така да ме измами!...“

Следващите дни Мариза преживя като в транс. Изпълняваше задълженията си в хотела, опитвайки се да се държи нормално и работеше като бясна в ателието си. Но вече не можеше да издържа неизвестността. Един ден преди завръщането на Тод от Канада тя отиде с колата до Кетеринг и влезе в някаква дрогерия. Започна да търси по рафтовете, срамувайки се да попита продавача за това, което търсеше. Най-сетне го намери.

Върна се бързо в стаята си, извади упътването и докато го четеше, смръщи чело. Тестът можеше да бъде проведен само сутрин, а сега беше вечер. Как щеше да изтрае още една нощ!

Както и очакваше, почти не можа да мигне през нощта и стана преди зазоряване. Страхливо се вгледа в теста за бременност, лежащ на нощното ѝ шкафче, после решително го взе и отиде в банята. Там внимателно прочете още веднъж указанието и съвсем точно изпълни предписанията. Трябваше да изчака известно време, преди да се получи резултат, затова облече пенъора си, слезе долу и си направи една кана чай.

Седна на леглото и зарея поглед в празното пространство, пиейки слабия чай. Сепна се, когато си даде сметка, че вече трета поредна сутрин не можеше да пие кафе, дори не понасяше миризмата му. Сълзи бликнаха от очите ѝ и потекоха по пребледнелите ѝ страни. Изглежда, всичко потвърждаваше лошите ѝ предчувствия. „Как можа Тод да направи това! — повтаряше си тя. — Как можа да постъпи така с мен!“ — ръката ѝ силно трепереше, когато остави чаената чаша на нощното шкафче. Време беше за резултата.

Уморено се изправи, отиде в банята и се втренчи в малкия съд, който най-невинно си стоеше на мивката. Нямаше никакво съмнение, абсолютно никакво.

Беше бременна!...

Замаяно се вгледа в стенното огледало — бледа, уплашена, шокирана. „Глупачка! — изкрещя на образа си в него. — Доверчива, наивна глупачка!“

Върна се в стаята си и се хвърли на неоправеното легло. Сви се на топка върху чаршафа, опряла колене в брадичката си. Започна неудържимо да трепери. После дойдоха сълзите. Ридания разтърсиха цялото ѝ тяло. Плака дълго и безутешно. Най-сетне сълзите ѝ пресъхнаха и изтощена, тя заспа.

Събуди я силно чукане по вратата. Отвори очи и чу гласът на Ема:

— Мариза, вътре ли си? Минава единадесет! Добре ли си?

— Идвам веднага — припряно извика Мариза. — Мисля, че съм се простудила. Бях будна, но после, изглежда пак съм заспала. Вземам един душ и слизам.

Не можеше да се покаже в това състояние пред Ема. Леля ѝ веднага щеше да разбере, че нещо се е случило.

— Добре — колебливо изрече Ема. — Сигурна ли си, че при теб всичко е наред?

— Да, да, не се тревожи. След четвърт час ще съм готова.

„О, господи — помисли си — какво ще кажа на Ема...“ — Стана и бавно се запъти към банята. Студената водна струя щеше да я разсъни и да я накара да мисли нормално. Трябваше да обмисли всичко на спокойствие, а за целта ѝ бе необходимо да остане сама. Реши да каже на Ема, че ще излезе да рисува на открито.

Малко по-късно Мариза излезе от хотела, натоварена с триножник, папка и други приспособления за рисуване. Ема я беше изгледала подозрително, но тъй като бързаше да отиде на покупки в Кетеринг, не успя да говори с нея.

Мариза не забелязваше нито яркото зимно слънце, нито белите пухкави облачета по тъмносиньото небе, нито каквото и да било друго около себе си. Вървеше безцелно и без посока, а мислите се прескачаха в главата ѝ.

„Ще го убия — хладнокръвно си каза тя. Не — поправи се веднага — първо ще му дам време да ми обясни постъпката си, а после ще го убия.“ Отново я прониза болезненият въпрос „Как можа да ме измами така, след като тъй сяпамо му се доверих“.

„Господи — изпъшка Мариза — никога ли няма да се науча да не повтарям грешките си? Тод се оказа точно толкова подъл, колкото и Ник; дори много повече...“ Мъката, която ѝ причини Ник, не бе нищо в сравнение с болката, която изпитваше сега. Чувстваше се нещастна, излъгана, страхът парализираше цялото ѝ същество. Само гневът ѝ можеше да съперничи по сила на страха ѝ и тя го остави да се излива на воля.

„Този път няма да се отдръпна мълчаливо да си ближа раните — зарече се. — Ще му кажа какво мисля за него, ще му дам да разбере какъв негодник е!...“

Няколко часа по-късно Мариза вече бе решила какво ще прави. Ще заминае за Лондон, ще намери Тод и ще му поиска обяснение. Едва след това щеше да обмисля бъдещето си — без Тод.

Отправи се бързо към хотела, преди да е променила решението си. Остави на Ема бележка, че заминава за Лондон да покаже една картина на заинтересован клиент. Грабна ключовете на колата и хукна навън. Ако побързаше, можеше да хване следващия влак за Лондон и рано привечер да бъде там.

Тод остави куфарите си на пода и протегна умореното си тяло. Полетът му се бе сторил ужасяващо продължителен. Копнееше час по-скоро да бъде при Мариза, но просто не беше в състояние да шофира чак до хотела.

Огледа се в жилището си и за пръв път то му се видя голо и студено. Напомняше му на хотелска стая. Беше го наел малко преди да замине за Канада, непосредствено след раздялата със Синтия. Тогава всичко му беше безразлично, нямаше никакво значение, че в жилището липсва уют. Сега обаче безрадостната обстановка и голите стени му подеждяха потискащо.

Отиде в кухнята и сложи чайника. Дали да не телефонира веднага на Мариза? В този момент се позвъни на вратата. Свали чайника от печката и отиде да отвори.

Отвън стоеше Сюзън Малори.

— Здравей, Тод. Добре дошъл вкъщи.

— Здравей, Сюзън — неприятно изненадан, той трескаво търсеше в ума си някакъв предлог да се отърве по-бързо от нея. Последното, което искаше сега, бе да се занимава със Сюзън и натрапчивите ѝ опити за сближение.

— Няма ли да ме поканиш да вляза? — нацупи се тя. Забелязала недоволното му изражение, бързо продължи — Посещението ми е чисто служебно. При мен е целият преработен вариант на ръкописа ти и бих искала да го видиш — Сюзън решително се провря покрай него в стаята и се тръшна на канапето.

Тод затвори вратата, въздъхна и се обърна към нея:

— Сюзън, току-що идвам от летището и съм напълно разглобен. Остави ми го и аз ще ти се обадя в края на седмицата. Наистина нямам капка силица, за да преглеждам каквото и да е тази вечер.

Погледна я в очакване, че тя ще стане и ще си тръгне, но Сюзън не прояви ни най-малко подобно намерение. Наклонила присмехулно глава, тя се ухили:

— Хайде, хайде, такъв голям и силен мъж да не може да издържи един нищо и никакъв полет. Но ако искаш, бихме могли да полегнем малко заедно да си починем.

— Сюзън — отвърна Тод силно раздразнен. — Забрави това, което си намислила! Кога най-после проклетата ти дебела глава ще

разбере, че обичам друга? Ще се оженя за Мариза. Ти си редактор на книгата ми, и то добър редактор, но нищо повече. Казвам ти, че бих могъл да продължа нашите добри приятелски и делови взаимоотношения само при условие, че престанеш с опитите си да ме вмъкнеш в леглото си винаги, когато сме насаме. Ако не се вслушаш в това, което ти казвам, ще бъда принуден да прекъсна съвместната ни работа.

За няколко секунди настана ледено мълчание. След това Сюзън скочи със свити юмруци, а очите ѝ хвърляха искри.

— Какво си въобразяваш ти? Как се осмеляваш да ми говориш така? Знай, че ще се погрижа твоята проклета книга никога да не види бял свят.

— Достатъчно! А сега изчезвай! — Тод отиде до вратата и широко я отвори, без да изпуска от очи Сюзън. Не изглеждаше особено разтревожен от заплахата ѝ, а и всъщност не беше. През последните две седмици по различни признаци бе установил, че книгата му предизвиква значителен интерес и ако Малори не я публикуваше, лесно щеше да намери друг издател. Но каквото и да станеше, не искаше тази жена повече да се бърка в живота му. Още сега ще отиде при Мариза, ще ѝ признае, че я обича и ще я помоли да се омъжи за него.

За голяма негова изненада Сюзън му отправи една ослепителна усмивка, примигна с клепачи и галъвно каза:

— Лека нощ, скъпи. Наистина се държах глупаво — тя се приближи до него и го погали по бузата. — Няма да се караме повече, нали? Прекалено много се обичаме, за да се измъчваме по този начин! — след което, полюшвайки бедра, излезе в коридора.

Слисан до немай-къде, Тод се извърна след нея и неволно подскочи:

— Мариза! Какво правиш тук?! — той разпери ръце и се устреми към нея.

Мариза се изплъзна от ръцете му и, провирайки се покрай него, влезе в стаята.

— Хубаво ли прекара вечерта? — остро попита тя и без да дочака отговор, се извъртя и го загледа от упор с убийствен поглед. — Как можа да ми причиниш това, как можа... Аз ти се доверих!

Тод беше много уморен и това вече му дойде премного. Последните четири седмици бе работил като луд, за да може по-скоро да се върне при нея, а сега тя стоеше пред него в стаята му, ругаейки го и фучейки като фурия. Търпението му се изчерпа и той избухна:

— За какво изобщо говориш, по дяволите! — приближи се до нея и я хвана за раменете, разтърсвайки я, за да я обуздае.

Но тя не преставаше и не искаше да престава. Бушуващият ѝ гняв най-сетне бе намерил отдушник и нищо не бе в състояние да го спре.

— Не ми играй ролята на невинното агънце! Нали не можеше да понасяш Сюзън Малори? А тя каква била работата! Нямам си търпение да се върнеш и да се видиш първо с нея! Е, как е!? По-добра ли е от мен в леглото? — Мариза не можеше да овладее треперенето си.

Тод здраво стисна устни.

— Какво значи това? Затова ли дойде до тук — да ме ругаеш и обиждаш? Можела си да си спестиш дългия път.

Макар да съзнаваше, че трябва да се опита да я успокои, да ѝ говори разумно, собственото му раздражение надделя. Честолюбието му беше уязвено и той поиска да я нарани, както тя него.

— Сам не знаеш колко си прав! Не трябваше да ти се доверявам! — изкрещя Мариза и тръгна към вратата. — Ти не си по-добър от другите. Всички мъже сте еднакви — лъжлива и покварена пасмина!

— Това вече е прекалено! — процеди Тод през стиснати зъби. Ръцете му се свиха в юмруци, кръвта му кипна от гняв. — Върви по дяволите и никога не се връщай!

Мариза изхвъркна от стаята и затръшна силно вратата. Изтри с ръкав сълзите си и хукна надолу по стълбите — после по улицата в студената нощ. Тичаше така, като че ли я гонеха всички чудовища на преизподнята...

Х

Дъждът биеше в прозорците на влака. Мариза тъжно гледаше навън в сивия мрачен ден, без да вижда нещо. Малко бе да се каже, че беше в отвратително настроение. Изпи кафето, което си бе купила преди няколко минути. Изглежда, имаше нещо вярно в поговорката, че времето лекувало всички рани. Почти непоносимата адска мъка и омерзение, които бе преживяла в последно време, се бяха попритъпили и сега усещаше само равномерна приглушена болка.

Мрачните ѝ мисли бяха прекъснати от кондуктора:

— За Свети Ййвс ли пътувате?

Мариза кимна и го зачака да перфорира билета ѝ.

— По това време на годината там няма много туристи — весело каза кондукторът и отмина нататък по коридора.

Джонатан ѝ беше предложил да иде в Свети Ййвс. Последният месец се бе чувствала ужасно и всички го виждаха. Тя дори не можеше да си спомни, как се бе прибрала вкъщи след бурната сцена в Лондон. Оттогава не бе чувала нищо повече за Тод. Не дойде в хотела и не се опита да се свърже с нея. Естествено Ема не се задоволи с несвързаните ѝ обяснения. Мариза се мъчеше да отговаря на въпросите ѝ с привидно безразличие и да се преструва, че не придава особено значение на отсъствието му, че всичко е наред. Усмихна се горчиво, спомняйки си сега за тези разговори.

Най-лошо беше по Коледа. Усилията ѝ постоянно да симулира добро настроение толкова я бяха изтозили душевно и физически, че не можа да се предпази от настинка и трябваше да прекара Бъдни вечер на легло. Когато леля ѝ дойде да ѝ пожелае весела Коледа, Мариза забеляза угриженото ѝ изражение и положи доста труд да се покаже бодра.

„Бедната ми Ема — мислеше тя — как да ти кажа...“

Настоя Ема да прекара празника с Питър и след дълги увещания, с явно нежелание, леля ѝ я остави сама. Мариза лежа през целия ден в леглото, чувствавайки се отвратително. Напразно очакваше да стане

чудо и всеки миг да се появи Тод, за да ѝ обясни всичко. Денят бавно се изниза. Чудото не се състоя.

Колелата тракаха равномерно, изминавайки миля след миля. Мариза престана да мисли за миналото и се съсредоточи върху бъдещето. Несъзнателно поглади с ръка леко корема си. Вътре растеше нейното бебе. Тод никога нямаше да узнае, че е от него.

Ема също още не знаеше нищо. Мариза със сигурност заслужаваше Оскар за най-добро актьорско изпълнение на месеца.

„Скоро ще ѝ обясня всичко“ — реши тя. С Ема щеше да се оправя по-късно, след като внимателно обмисли бъдещите си постъпки. Нуждаеше се изключително много от тези две седмици в Корнуел, защото трябваше да вземе много важни решения.

За щастие, Джонатан бе продал последната ѝ картина за много по-голяма сума, отколкото бе очаквала. Добрият Джонатан, той съвсем точно бе видял колко зле се чувства тя, бе забелязал болката в очите ѝ. Не му беше трудно, защото Мариза тъкмо се връщаше от лекар, който бе потвърдил бременността ѝ.

Джонатан се вгледа в преbledнялото ѝ лице и внимателно я попита дали не иска да сподели болката си. Тя само поклати глава, борейки се със сълзите си. Тогава той ѝ предложи да използва котиджа^[1] му в Свети Ийвс, за да си почине, и то толкова дълго, колкото поиска. Не ѝ зададе повече никакви въпроси, не изрази никакво мнение, само ѝ подхвърли това спасително въже. След кратък размисъл Мариза с благодарност прие предложението му.

Късно следобед влакът спря на гарата на малкото крайморско градче. След половин час Мариза вече отключваше входната врата на вилата. Беше малка и идилична, но съвсем комфортно и модерно обзаведена.

Вечерта Мариза прекара в разопаковане на багажа си, а после се приготви за лягане. Отвън се чуваше прибойт, морето глухо ревеше и за пръв път от месец насам тя спа дълбоко и непробудно.

Нова година дойде и отмина. Мариза телефонира на Ема, за да ѝ каже, че се чувства добре, но има нужда да бъде известно време сама. Изненада се малко, че Ема не я попита нищо повече — само я увери,

че ако има нужда от нея, винаги била на нейно разположение. Мариза се радваше, че Ема и Питър живееха щастливо свой собствен живот.

Тя бързо се адаптира към новите условия и скоро усети, че спокойствието ѝ се връща. Независимо какво беше времето, всяка сутрин рано правеше дълга разходка по брега. Шумът на океана оказваше благотворно въздействие на пренапрегнатите ѝ нерви. После до обяд рисуваше, хапваше малко и пак рисуваше още няколко часа. Вечер обикновено четеше някоя книга или, седнала пред камината, гледаше унесено вихрения танц на пламъците.

Това самотно съществуване ѝ допадаше. Единственият човек, с когото говореше, беше продавачът в бакалницата. Понякога при залез-слънце правеше още една разходка.

Лекарят предпазливо ѝ бе обърнал внимание на някои възможности, в случай че не искаше да роди детето. Спомена и за това, евентуално роденото бебе да бъде дадено за осиновяване. Но за такова нещо и дума не можеше да става. Разхождайки се по пустия бряг, у Мариза от ден на ден се затвърждаваше убеждението, че трябва да го задържи. Взела веднъж това решение, тя изненадващо се почувства много по-добре. Започна да съставя планове за бъдещия си живот. Можеха да останат с бебето тук. Джонатан щеше с готовност да ѝ даде вилата под наем, на практика той не се нуждаеше от нея и не я използваше.

Щеше да помоли Ема да ѝ изплати нейния дял от хотела, който сега вървеше добре и щеше да осигури добри доходи на Питър и на леля ѝ. С парите от хотела и със сумите, които можеше да припечелва от продажбата на свои картини, щеше да е в състояние да изхрани себе си и детето. Никога не би ѝ хрумнало да потърси подкрепа от Тод. След като тъй безсрамно я бе измамил, а щом и след ужасния скандал дори не ѝ се обади, тя беше сигурна, че детето ще му бъде абсолютно безразлично, ако не и по-лошо.

Най-големият ѝ проблем в момента беше, как да съобщи на Ема за бременността си. Леля ѝ положително нямаше да се зарадва, но едва ли щеше да го приеме и като трагедия. Те се обичаха много и Ема нямаше да я изостави в беда. Мариза беше сигурна, че в края на краищата всичко ще се оправи.

Тод паркира пред хотела. През време на пътуването от Лондон до тук си бе повтарял, че идването му сигурно ще бъде чиста загуба на време. Влезе във фоайето и спря по средата му, тъй като чу гласове в трапезарията.

— Тод! — извика Ема изненадана. — Колко се радвам да те видя! Вече се питахме, дали изобщо ще дойдеш някога — тя се усмихна и го въведе във всекидневната.

Дженис и Анджела също го поздравиха радостно, а после се върнаха в кухнята, за да приготвят вечерята. Тод и Ема останаха сами и между тях се възцари неловко мълчание. Най-сетне той каза:

— Искам да видя Мариза.

— Тя не е тук — Ема замислено го наблюдаваше и едва сега забеляза твърдо стиснатата му уста, решителния поглед и напрегнатата стойка на тялото му.

— А къде е?

— Не знам — на невярващия му поглед побърза да прибави — Честно, тя каза само, че иска да замине някъде на спокойствие. Един път седмично ми се обажда, за да ми каже, че е добре. Но на никого не е обяснила къде се намира.

— Кога ще се върне? — скулите на лицето му се бяха изопнали и изражението му стана още по-затворено. — За Бога, Ема, трябва да я вида.

— Мисля — бавно рече тя — че е в Корнуел. И по-точно във вилата на Джонатан в Свети Ийвс. Каза, че имала нужда от почивка, затова логично е да е отишла там. Защо не се качиш в стаята ѝ? Сигурно ще намериш адреса сред книжата ѝ в писалището.

Тод изкачи на един дъх стълбите. Веднага му се наби в очите безпорядъкът в стаята ѝ. Вратата на стенния гардероб зееше широко отворена, дрехите ѝ, колкото бяха останали, бяха разпилени из цялото помещение; една обувка висеше на ръба на полуотвореното долно чекмедже на гардероба. Без да съзнава какво прави, той коленичи и взе обувката. Повъртя я малко в ръце, после я постави на мястото ѝ. Тогава забеляза подпряния отзад маслен портрет. Измъкна го и дъхът му секна: беше неговият портрет. Мариза го беше нарисувала! В гърлото му заседна буца, усети как го залива вълна от внезапна нежност.

Трябваше да я открие, да говори с нея, да си изяснят целия този безпорядък. И двамата си бяха казали тежки думи, но сега повече от

всякога той беше уверен, че и тя го обича. Портретът го доказваше. Щеше ли да го нарисува, ако не беше така?

Неохотно сложи платното обратно в гардероба и затвори вратата. По-добре бе да изчака тя да му го даде. А дотогава трябваше да ѝ покаже, че я обича повече от всичко друго на този свят.

Отвори чекмеджетата на писалището ѝ и затърси адресника. Най-отдолу под купчина фактури и квитанции пръстите му напипаха нещо по-твърдо и Тод го измъкна. Не беше адресникът, а някаква брошура. Сложи я обратно, но внезапно очите му се приковаха в заглавието. „Какво трябва да знае бъдещата майка“ — прочете той полугласно. „Бъдеща майка? Нима!...“ Зави му се свят, коленете му се подкосиха и Тод седна на леглото, не можейки да откъсне поглед от брошурата. Четеше отново и отново заглавието. „Защо ѝ е на Мариза да знае какво се прави през бременността?“

„Не може да бъде!“ Истината трудно си пробиваше път към съзнанието му. О, господи, та тя точно това се бе опитвала му каже тогава в Лондон! Целият се разтрепери. Разбира се, гневът ѝ беше не толкова срещу Сюзън, а защото бе открила, че е бременна. Затова го обвиняваше, че се е подиграл с доверието ѝ!

Скочи и трескаво затършува из писалището. Откри адресника, сложи го в джоба си и хукна надолу. Профуча край слисаната Ема и успя само да ѝ извика „Довиждане“.

Подкара с бясна скорост колата, опитвайки се да сложи в ред мислите си. Всъщност, не бе ходил на лекар, а просто бе приел, че е стерилен. „По дяволите! Какъв идиот съм!“ — повтаряше си той. Ако Мариза беше бременна, то без съмнение детето е от него. В това не се усъмни нито за миг. Не можеше да допусне дори, че му е изменила с друг.

Вбесяваше се от собствената си глупост, докато километрите оставаха зад гърба му. Наистина обвиненията, които тя тогава му отправи, бяха тежки и той ги прие като незаслужени; затова умишлено се бе държал настрана, за да имат малко повече време за размисъл и двамата. Бе очаквал тя да го потърси и да му се извини. „Глупава гордост! Господи, какво магаре съм бил!“

---

[1] Котидж — малка къща в провинцията — Б.пр. ↑

XI

Тод пристигна по тъмно в Свети Ийвс. Пътуването беше дълго и изтощително, но той не чувстваше ни следа от умора. Прекоси няколко пъти с колата града, докато най-сетне откри вилата на Джонатан. Спря пред малката спретната градинка и изключи двигателя. Постоя за миг нерешително, после бавно се отправи по алеята към малкия котидж. Беше нервен и неспокоен.

Внимателно похлопа на вратата, изчака малко и похлопа повторно — вече по-силно. Никакъв отговор. Започна да удря с юмруци по вратата, после отново с месинговото чукче. Изминаха почти десет минути, преди да чуе приближаващите отвътре стъпки.

— Кой е там? — беше нейният глас. Дълбока въздишка на облекчение се откърти от гърдите му.

— Аз съм! — извика високо с предрезгавял глас. Вратата се отвори и пред него застана тя.

Дълго се гледаха мълчаливо. Марица имаше чувството, че сънува. Без да чака покана, Тод влезе покрай нея и затвори вратата.

— Какво правиш тук? — най-сетне успя да проговори тя.

— Дойдох да поговорим — внимателно каза Тод и бавно протегна ръце към нея.

Тя го отблъсна.

— Няма какво повече да си кажем. Ти вече веднъж ме прати по дяволите, това е достатъчно — при спомена за последните му думи в онази ужасна нощ Марица отново изпита горчивина и болка.

— Марица! — ръцете на Тод обгърнаха раменете ѝ и той предпазливо я привлече към себе си. — О, любима, тогава бях изгубил разсъдъка си. Току-що се бях върнал от много изморително пътуване, а имах зад гърба си четири седмици напрегната работа. По време на престоя си там работех до изнемога, както никога допреди, само и само да мога по-скоро да се върна при теб. Още не влязъл вкъщи и се домъкна Сюзън. Трябваше да си послужи с грубост, за да я прогоня. И в този момент дойде ти и започна да ме ругаеш.

Тя се опита да се изплъзне от ръцете му, не искаше да понася докосването му.

— Не! — отчаяно извика той. — Ти трябва да ме изслушаш. Нямах да има никакви проблеми между нас, ако ми се беше доверила!

Очите ѝ диво заблестяха.

— Нали точно това ме докара до тук! Доверих ти се и ти ме измами! — думите сами излизаха от устата ѝ, не беше в състояние да подреди мислите си. — Всичко стана по твоя вина! Ти ми каза да не се безпокоя, каза ми, че нищо няма да ми се случи. Излъга ме по най-долния начин!

— Любав моя, обичам те от първия миг, в който те видях — нежно каза Тод и се вгледа в очите ѝ, плувнали в сълзи. Усети, че тялото ѝ трепери, чу я как дълбоко си пое дъх, а после избухна в горчиви ридания.

— Моля те, мила, моля те, не плачи! Аз те обичам — шепнеше тихо той в ухото ѝ, притискайки скъпата глава към гърдите си. Най-сетне хълцанията ѝ престанаха и Тод нежно я погали по бузата. После тихо попита:

— Мариза, ще родиш ли детето?

Тя сепнато го погледна, после сведе очи.

— Да. Но това не те засяга. Аз ти се доверих, мислех, че ще внимаваш. Но ти не го направи. Дълбоко съм обидена и унижена, защото ме излъга.

— Не съм те излъгал! — горещо се защити той. — Аз бях твърдо убеден, че не можеш да забременееш от мен.

— Но...

Тод сложи пръст на устните ѝ.

— Чуй ме. Почти две години живях с една жена. Когато се разделихме, тя ми каза, че през цялото време се е опитвала да забременее от мен. Не беше се получило и аз реших, че причината е в мен, защото тя имаше дете от друг мъж. Аз наистина мислех, че няма никаква опасност.

Двамата дълго мълчаха.

— Откъде знаеш за моята бременност? — попита го Мариза.

— Ема ме изпрати в твоята стая, за да потърся адреса ти тук. Там открих брошурата за бременните и бях като ударен от гръм. Трябваше

ми малко време, за да проумея какво се е случило. Аз не съм се подлагал на преглед, а ние спяхме само два пъти заедно. Изобщо не ми е минавала през ума възможността за такова нещо. Но когато проумях, че си бременна, нито за миг не се усъмних, че детето не е от мен. Искам да станеш моя жена. Веднага. Още утре.

Мариза слабо се усмихна.

— О, Тод, сигурен ли си, че искаш това? Наистина ли си сигурен? Не е нужно да се женим, само защото ще имам бебе.

— Мариза, аз те обичам. Дойдох тази сутрин в хотела, за да се помирим. Не мога да живея без теб! Единствената причина да не те потърся веднага след скарването ни беше наранената ми гордост. След като успях да я преодолея, реших, че имаме нужда от малко време, за да се успокоим. Никога не съм се чувствал толкова зле, колкото в последните дни. Седмиците без теб бяха истински ад. Моля те, любима, нека се оженим. Обичам те, обичам нашето бебе!...

Той зарови лице в косите ѝ.

— О, Тод, скъпи, не вярвах, че мечтите ми могат някога да се осъществят. И на мен ми се струваше ужасна мисълта, че може никога повече да не се видим — Мариза обви ръце около него и зацелува шията му, милвайки с устни и коси топлата му кожа. Той простена леко и двамата неусетно се свлякоха на канапето.

— Нека да те докосвам, да те милвам, скъпа! Толкова копнеех за теб — шепнеше Тод, а в това време ръцете на Мариза нетърпеливо се плъзнаха под ризата му.

— Тод...

— Няма да ти причиня болка, кълна ти се. Ще бъда много внимателен. Трябва да се любя с теб, разбираш ли ме? Искам да съм сигурен, че още ме желаеш.

Гласът му трепереше от желание, в очите му се отразяваше любовта, която изпитваше към нея. С припрени движения Тод смъкна дрехите ѝ, а след секунди и двамата бяха голи и взаимно се наслаждаваха от гледката на телата си. Мариза усети как мускулите на корема и бедрата му се повдигат и пълзят по нея, усети силната му възбуда и се задъха. Разтворените ѝ устни се движеха като някакво животинче под неговите. Той я целуваше по устата, по очите, косите, гърлото и раменете. Кожата ѝ настръхваше от допира му. Ръцете му, топли и ласкави, обхождаха меката извивка на корема ѝ, после

пръстите му обхванаха зърното на гърдта ѝ нежно и внимателно, сякаш бе капчици роса, и Тод дълго го смукна. Мариза стенеше тихо, обвила с ръце главата му и краката ѝ помръдваха под него. Другата му ръка се придвижи надолу по бедрото ѝ, после се плъзна към дълбоката гънка между русите снопчета тънки къдрави косъмчета. Нейните ръце също го докосваха нежно, разпалвайки го до краен предел. И двамата бяха прекалено възбудени, за да изчакват повече. Тод постепенно отпусна раменете и гърдите си върху нея, докато започна да ѝ се струва, че тежестта му ще я смачка и за миг остротата на желанието ѝ се загуби. Но пръстите и езикът му блуждаеха по цялото ѝ тяло и той събуди отново страстта у нея толкова бавно и така я възпламени, че ѝ се искаше да закрещи. Бавно разтвори, подобно цветовете на лотос, бедрата си и беше готова да го приеме. Тод се надигна и предпазливо проникна в нея.

Мариза усещаше опитите му да обуздава страстното си желание, засмя се тихо и раздвижи хълбоците си, за да го окуражи. Постепенно той се включи в нейния ритъм и застана от удоволствие:

— Обичам те, обичам те, обичам те! — шепнеха неспирно устните му, докато дълбокият ѝ спазъм не му подсказа, че оргазмът ѝ ще изпревари с части от секундата неговия...

Задъхани, те постояха неподвижно, докато възстановят дишането си. После Тод неохотно я освободи от тежестта на тялото си, обърна се на единия си хълбок и положи леко ръка върху повдигания ѝ се все още в насечен ритъм корем. Наведе глава и я целуна точно под дълбоката трапчинка на пъпа ѝ.

— Добре ли се чувствуваш? — с лека загриженост в гласа прошепна той, вперил поглед в полузатворените и очи.

— Много повече от добре. Направо фантастично! — Мариза се усмихна. — Не се безпокой, бебето не може да го заболи.

Тод колебливо кимна и въздъхна.

— Толкова много те желаех, че не можех да се спра.

— Тод! — Мариза седна на канапето. — Имам коледен подарък за теб. В хотела е. Можем ли утре рано да се приберем? Искам да ти го дам и да разкажа на Ема за нашите намерения.

— Разбира се. Щом искаш, тръгваме веднага след като станем — той отново я привлече в обятията си и я целуна по челото. Досещаше се, че тя ще му подари портрета, който бе видял в гардероба ѝ. Но не

искаше да се издаде, за да не ѝ разваля удоволствието от изненадата.
— Мариза?

— Хм-м...

— Щеше ли да ме потърсиш, ако не бях дошъл? Щеше ли да ми кажеш, че ще ставам баща?

— Не знам. Бях толкова объркана и ядосана, че не можех да разсъждавам. Вероятно след като си възвърнех донякъде душевното равновесие, щях да си дам сметка, че имаш право да го научиш.

При вида на разтапящата нежност в погледа му Мариза се запита, защо се бе зарекла да скрие от него истината. Едва сега разбираше, какво означава за Тод бащинството.

Той я притисна още веднъж силно в прегръдките си, после я пусна и затърси по пода якето си.

— Като се заговорихме за коледни подаръци...

— О, и аз ли ще получа подарък?

— Малко закъснял наистина, но все пак ще го получиш — Тод преобръщаше джобовете на якето си. Най-сетне измъкна една малка, облечена в тъмносиньо кадифе кутийка и я подаде на Мариза. — Ето, отвори я.

Тя повдигна капачето и видя вътре един великолепен златен пръстен с едър, искрящ диамант.

— О, Тод, прекрасен е! — не можа да каже нищо повече, вълнението внезапно я задави и очите ѝ се напълниха с радостни сълзи.

Тод извади пръстена и го постави на безименния пръст на лявата ѝ ръка. Целуна я нежно по устните.

— Така, а сега няма да изпитваш угризения на съвестта заради нашия мним годеж. От сега нататък той е действителен. Не, вземам си думите обратно. За мен той винаги е бил действителен...

Издание:

Черил Аргайл. Светът е пълен с хубави жени

ИК „Слово“, Велико Търново, 1992

Редактор: Йордан Давчев

ISBN: 954-439-072-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.